

Verhalen
om van te rillen

Kees Krick
misdaadverhalen

Inleiding

Korte verhalen zijn in veel landen populair. Nederland is wat dat betreft een beetje achtergebleven, maar ook hier neemt de populariteit toe. Dat werd tijd, want korte verhalen vormen een mooie aanvulling op boeklange verhalen en trilogieën. Het is relatief lichte kost en je leest ze makkelijk tussendoor zodra je wat tijd overhebt. Als je ergens op wacht, op weg naar je werk, of zomaar wanneer je er zin in hebt. Het is spanning op afroep.

Zeker nu we steeds vaker digitaal lezen, zijn korte verhalen ideaal. Je zet ze op je smartphone of tablet zodat je ze altijd bij de hand hebt en begint aan een nieuw verhaal zodra het jou uitkomt. Zonder dat je eerst moet zien te achterhalen waar het ook al weer over ging, wat je met een dik boek al snel hebt. Je begint steeds met een schone lei. Ideaal tussendoortje dus tijdens onze drukke bezigheden.

Anders dan met een vuistdikke roman, duik je met een kort verhaal vrijwel direct de diepte in. Er is geen tijd of ruimte voor ellenlange beschrijvingen en er kunnen niet allerlei zijwegen bewandeld worden. Het verhaal gaat meteen van start en pakt je als het goed is direct. Je springt op een achtbaan en als je even later weer uitstapt denk je: wauw, dat was gaaf en smaakt naar meer.

Voor schrijvers biedt een kort verhaal de mogelijkheid om een idee of gebeurtenis op een spannende of vermakelijke manier uit te werken, zonder dat het meteen een compleet boek hoeft te worden en er allerlei andere dingen bijgehaald hoeven te worden. Er is focus. Iemand overkomt

iets of wil iets bereiken, komt in beweging en wordt daarbij flink tegengewerkt. Het blijft tot het einde de vraag of het hem of haar ook lukt.

Je begrijpt het al. Zelf ben ik enorm fan van korte verhalen. Vooral als ik ze voor jou mag verzinnen. Ik heb meerdere verhalenbundels uitgebracht. In deze verhalenbundel vind je zes van mijn beste misdaadverhalen. Je kunt een inhoudsopgave oproepen om rechtstreeks naar een verhaal of hoofdstuk te springen.

Onafgemaakt

Dik in de problemen

Eindbestemming dak

Prepayday

Jatwerk

Countdown tot inferno

Onafgemaakt

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com

1

Het slot aan de achterkant stelde weinig voor. Een beetje wrikken met een schroevendraaier, een ruk aan de deur en ik stond binnen. Zachtjes sloot ik de deur achter mij en glipte langs het gordijn het woonhuis in. Ik zag schimmen van meubels en hoorde het geluid van een ouderwetse wandklok. Ik knipte mijn staaflantaarn aan. De lichtbundel gleed door de kamer. Donker hout, kleedjes op bijzettafeltjes, een geruit jasje dat over een stoelleuning hing, een hoedje op tafel. Hier woonde een man op leeftijd. Alleenstaand. Toon me je huiskamer en ik vertel je wie je bent.

Ik begon met het wandmeubel. De inhoud van de lades kieperde ik op het vloerkleed, een vestzakhorloge en een gouden zegelring verdwenen in mijn jaszak. Onder het tafelkleed vond ik een bankpas en op de achterkant van de bejaardenpas die ik in de zak van het jasje vond stond een cijferreeks: de pincode. Onder in de fruitschaal vond ik nog een bundeltje bankbiljetten. Ik voelde mij goed, het ging lekker vannacht.

Daarna waren de kastjes in de keuken aan de beurt. In een houten sigarenkistje achter de theepot zat nog een stapeltje papiergeld. Het waren oude bankbiljetten, jaren geleden uit roulatie genomen. Ik liet ze op de grond vallen. Mijn goede humeur begon al wat in te zakken. Deze keuken was een grote teleurstelling. Ik draaide me om en wilde teruglopen naar de woonkamer, maar ontdekte een silhouet in de deuropening. Mijn hart sloeg over en ik deinsde achteruit.

Een klik en het licht sprong aan. Voor mij stond zoals te verwachten was een oude man. Tenger, broos, in een veel te wijde streepjespyjama. Hij

keek vastberaden, maar onder het oppervlak zag ik angst en onzekerheid. In zijn hand hield hij een honkbalknuppel. Ik liet mijn lamp zakken. Ik zat in de val. Mijn enige vluchtweg was afgesneden. Schattend keek ik naar de smalle ruimte tussen de tengere bejaarde en de deurpost.

‘Waag het maar niet.’ De man verstevigde de greep op zijn knuppel en deed een stap naar voren. ‘Leeg je zakken op het aanrecht,’ zei hij met dwingende stem.

Ik draaide mij naar het aanrecht en tastte in de diepe jaszak, terwijl ik vanuit een ooghoek de bewoner in de gaten hield. Mijn vingers raakten het koude metaal van het vestzakhorloge. Het minst waardevolle voorwerp uit mijn toch al schamele buit leek mij het opofferen wel waard.

‘Niet treuzelen, alles eruit halen. Nu meteen.’

Ik trok het horloge aan de ketting uit mijn zak en liet het langzaam op het aanrecht zakken.

‘Nu de rest. Sneller.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat was het. Ik ben nog maar net binnen.’

Hij wees met de knuppel. ‘Gelul. De andere zakken.’

‘Voel dan zelf.’ Ik liep op hem af.

‘Stop!’ Hij deed een opmerkelijk snelle stap achteruit.

Ik spreidde mijn armen, keek hem zo onschuldig als een zeehondenjong aan en waagde nog een paar voorzichtige stappen in zijn richting. ‘Ik heb niets, eerlijk niet.’ Meteen ging de knuppel omhoog. Inmiddels was ik dichtbij genoeg. Ik opende mijn hand en de gouden zegelring die ik daarin

verborgen hield tuimelde omlaag. Het ding stuiterde over de plavuizen zijn kant op. Onwillekeurig volgde de oude man het met zijn ogen. Heel even maar. Zijn blik schoot meteen weer mijn kant op, nog voor ik mijn spieren kon aanspannen om in actie te komen. Hij wist het en grijnsde breeduit.

Maar zo voorspelbaar ben ik nu ook weer niet. Snel draaide ik de pols van mijn andere hand en richtte de zaklamp in een vloeiende beweging recht op zijn ogen. Een klik en de intens felle lichtbundel van de ledlamp verblindde hem. In een reflex draaide hij zijn gezicht weg.

In enkele passen was ik bij hem en wilde langs hem glippen, maar opnieuw herstelde de man zich te snel. De knuppel zwaaide mijn kant uit en er was geen tijd om weg te duiken. De klap bij mijn rechteroor kwam hard aan. Ik wankelde en als laatste redmiddel probeerde ik de man omver te lopen, maar die hield zich stevig aan mij vast. Op goed geluk haalde ik met de zaklamp uit naar zijn hoofd. Ik voelde weerstand, er klonk een kreet en zijn greep verslapte. Blijkbaar had ik doel geraakt. Met een ferme ruk trok ik mijzelf los.

Ik sprintte langs, door en over de troep die ik uit het wandmeubel had gekieperd richting achterdeur, maar halverwege de woonkamer gleed ik uit over enkele plastic mapjes met paperassen. Ik maakte een schuiver, herstelde mijzelf wonderbaarlijk, verstapte mij en ging vervolgens alsnog languit op het handgeknoopte Perzische vloerkleed. Een pijnscheut schoot door mijn enkel. Die moest wel verstuikt zijn.

Hijgend als een stoomlocomotief kwam de oude man aangelopen, de knuppel hoog opgeheven. Hij haalde meedogenloos uit. Met beide armen

weerde ik af en ik schreeuwde van woede en pijn toen de knuppel mijn onderarmen raakte. Witheet krabbelde ik overeind, de pijn in mijn hoofd, armen en enkel negerend. Voordat de oude man opnieuw kon toeslaan, pakte ik het uiteinde van de knuppel stevig beet en trok het onding met een ruk uit zijn handen. Nu waren de rollen ineens omgedraaid en dat wist hij. Hij staarde mij aan met angstige ogen. Gelige oogbollen, een beetje troebel.

Ik stond te tollen op mijn benen. De zijkant van mijn hoofd gloeide en bonkte nog van de eerste klap die de oude man met de knuppel had uitgedeeld. Het veroorzaakte ook een constant gesuis in mijn oor dat mij mateloos irriteerde en ik was er een beetje draaierig van. Mijn onderarmen waren gehavend door de tweede klap. En mijn enkel, daar kon ik amper op staan. Dat alles bij elkaar was vast de reden dat ik geen moment aarzelde en flink uithaalde met de knuppel.

De man tolde om zijn as en zakte in elkaar. Een op de grond liggende lade bezweek met luid gekraak onder zijn gewicht. Ik liet de knuppel vallen, griste mijn zaklamp van de grond, klemde mijn kaken op elkaar en hinkte naar de achterdeur. Ik wilde snel weg uit het licht en opgaan in de veilige donkere tuin. Amper zette ik een stap over de drempel, of de buitendeur zwaaide mijn kant op. Ik weerde nog af, maar het was al te laat. Ik knalde in volle vaart frontaal tegen de glasruit. Met een klap viel de staaflantaarn op de terrastegels. Het ding rolde bij mij vandaan. Ik zakte in elkaar en de wereld vervaagde.

2

Eindelijk plofte de ochtendkrant op de deurmat. Nog terwijl ik naar de woonkamer liep bladerde ik hem gehaast door. Het artikel stond op pagina vijf, met een vette kop erboven. Bejaarde in kritieke toestand in het ziekenhuis opgenomen na zware mishandeling. Man mogelijk in coma. Dat was de essentie van het stuk. Ik las het artikel wel drie keer door. Eerst snel, daarna steeds langzamer en aandachtiger. Het stond er echt. Maar het werd nog gekker. Er was een signalement van de dader.

Ik smiet de krant in een hoek en probeerde na te denken. Dit zaakje stonk en niet zo'n beetje ook. Ik was bij kennis gekomen op de koude terrastegels, terwijl de achterdeur nog stond te klapperen in de wind. Uiteraard ging ik er zo snel als mijn enkel het toeliet vandoor. De steeg uit en het bruggetje over. In de verte klonken de eerste sirenes. Ik hinkte, rende, strompelde over het smalle pad langs de dichtbegroeide oever van het kanaal en bereikte eindelijk het kleine verlaten parkeerterrein naast het viaduct. Ik parkeer nooit in de buurt van het huis waar ik ga klussen, altijd een eind er vandaan, dat spreekt voor zich. Deze avond was ik daar een stuk minder blij mee.

In de keuken wikkelde ik een zak geplette ijsblokjes in een handdoek en drukte het tegen mijn pijnlijke hoofd. Twee aspirines in een glas water maakten het geheel compleet. Leunend tegen het aanrecht staarde ik naar de krant die verfromfaait naast de bank lag. Ik voelde mij onrustig en had een nare smaak in mijn mond. Ik had het sterke gevoel dat dit gedoe een naar staartje zou krijgen.

Ik kreeg al snel gelijk.

Om elf uur ging de deurbel en ik was niet verbaasd toen inspecteur Casters vroeg of hij mocht binnenkomen. Het is ontroerend om te zien dat sommige mensen bij bepaalde gebeurtenissen meteen aan je denken.

‘Wat zie jij eruit,’ zei hij op ogenschijnlijk luchtige toon. ‘Geklust vannacht?’

Ik hield de deur voor hem open en haalde mijn schouders op. ‘Niets waar je interesse in hebt.’

Binnen bestudeerde Casters mijn gezicht nog wat beter. ‘Je ziet eruit alsof je een tik met een honkbalknuppel hebt gehad.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Gevallen met fietsen.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Fietsen? Jij? Sinds wanneer heb je een fiets?’

‘Tot eergisteren. Ongelukje gehad. Nu is het oud ijzer.’

‘Je hebt vast nog ergens een aankoopbon liggen.’

‘Bon? Ik ben nogal slordig met dat soort dingen.’

Hij herkauwde mijn woorden en liet ondertussen zijn blik door de kamer gaan.

‘Er is ingebroken,’ zei hij. ‘Vannacht, in Oud West. In die wijk met naoorlogse woningen. Veel vermolmd hout en verrotte sloten. Zonder sleutel kom je er makkelijker in dan met.’

Ik haalde mijn schouders op en probeerde op mijn plek te blijven staan zonder om te vallen. Lopen ging mij nog niet zo best af. Staan was al een hele opgave. ‘Er wordt elke nacht wel ergens ingebroken.’

‘Je weet natuurlijk zeker dat we jouw vingerafdrukken nergens tegenkomen. Niet op een deurkruk, of op de steel van een knuppel. Ik noem maar wat willekeurige voorbeelden.’ Hij keek naar de verdikking op mijn voorhoofd en de bult boven mijn oor. ‘Dat is een aardige val geweest. Nu ik jou zo zie, zal ik de achterdeur van die woning nog eens extra controleren. Het lijkt wel of je er in volle vaart tegenaan bent geknald. Misschien staat er een leuke afdruk op.’

Ik bracht een zenuwachtig lachje voort. ‘Dat zou wel heel dom zijn.’

‘Fietsen, knuppels, achterdeuren, je kunt je er lelijk aan bezeren.’

Hij liep de keuken in. ‘Ik lust wel wat,’ zei hij, terwijl hij naar de espressomachine keek.

‘Ik heb niets in huis. Zelfs geen gewone koffie.’ Gelogen natuurlijk, maar ik wilde Casters zo snel mogelijk kwijt en had er weinig trek in uitgebreid koffie voor hem te gaan zetten.

‘Op het bureau hebben we van alles en nog wat.’

Hij keek mij uitdagend aan. Het leek mij niet handig erop in te gaan. Daarop liet hij zijn blik schijnbaar nonchalant en vluchtig rondgaan en liep terug naar de woonkamer.

‘Waarom ben je hier?’ vroeg ik. ‘En nog wel alleen.’

‘Ik werk graag alleen. Ja, ze willen er niet aan, met z’n tweeën vinden ze beter. Twee zien er meer dan één zeggen ze dan. Dom gelul. Alsof iemand mijn hand moet vasthouden.’ Hij draaide zich om en keek mij scherp aan. ‘Jouw naam borrelde spontaan bij mij op. Zomaar ineens, gek hè?’ Na een korte maar slopende pauze vervolgde Casters: ‘Of misschien heeft iemand een glimp van de dader opgevangen, of we hebben sporen die vrij duidelijk naar een bepaald iemand leiden.’

‘Ik zou niet weten welk spoor naar mij leidt, of wie mij gezien denkt te hebben. Want ik...’

‘Ja, ja, jij kon je huis niet uit omdat je hebt geprobeerd om te leren fietsen. Laat maar. Even serieus nu. We hebben een tip gekregen. Echt waar. Een heus signalement. Iemand die je tweelingbroer kan zijn hing ’s nachts rond bij dat huis. Heb je een tweelingbroer?’

Ik zweeg en keek hem dommig aan.

‘Ik dacht zelf ook meteen aan jou. Meteen al. Alsof ik een handtekening in de ravage van dat huis herkende. Gek hè? Het kwam zomaar in mij op. Die tip was anoniem, moeilijk te controleren, een vrij schraal bewijs. Zo’n handtekening geeft dan weer de doorslag. Net dat beetje extra zekerheid dat iemand als ik nodig heeft. Ik dacht, kom, ik ga even bij hem langs. Een vrijblijvend praatje maken.’

‘Een anonieme tip.’ Ik keek ongelovig. ‘Is dat alles?’

‘Ach, nu je het zegt. Er lag een mooie staaflantaarn naast de neergeslagen man. We denken niet dat die lamp van de bewoner zelf is.’

‘Bewoner gaat gewapend met zaklamp op onderzoek uit en betrapt inbreker. Klinkt geloofwaardig in de oren. Vraag het hem anders gewoon aan hem. Of haar,’ voegde ik er snel aan toe.

‘Goed idee, we onderzoeken de lamp, misschien past hij bij jouw bult. In ieder geval, stukjes van zijn eigen hoofdhuid en sporen van zijn bloed zaten op de knuppel. Denk je dat hij zichzelf een mep heeft verkocht?’

Ik haalde mijn schouders op. Ik deed dat erg vaak vandaag, had ik de indruk.

Een diepe zucht. ‘Hij ligt in het academisch ziekenhuis. In coma.’ De inspecteur hield duim en wijsvinger bijna tegen elkaar aan. ‘Het scheelde zo weinig of het was moord geweest.’ Hij schudde mistroostig het hoofd. ‘Het ziet er erg somber uit. Het is nog maar de vraag of die arme man de avond haalt. Als ik de schoft te pakken krijg die... maar goed, ik loop op de zaken vooruit. Ik verwacht dat het onderzoek snel is afgerond en dan krijgt die ellendeling met mij te maken.’ Hij keek mij scherp aan.

Het klonk grotendeels als bluf en de kans dat Casters weinig of geen aanknopingspunten had achtte ik behoorlijk groot. Mij kon hij in ieder geval niets maken, we stonden hier niet voor niets “gezellig” te kletsen. Hij wilde mij bang maken, uit mijn tent lokken, een fout laten maken. Zo hard had ik de oude man trouwens niet eens geraakt, dus van dat ziekenhuisverhaal geloofde ik geen snars. Als er bewijzen waren, dan voerden we dit gesprek op het bureau – en niet hier.

Ik begeleidde de inspecteur terug naar de voordeur, toen mijn oog toevallig op een voorwerp naast de deurmat viel. Ik dacht dat ik een

hartverlamming kreeg. Het was een bankpas. Hij leek erg op het exemplaar dat ik vannacht had gejat. Ik zat zelf bij een andere bank dan de kleur van dit pasje aangaf. Snel plantte ik mijn voet erop, schoof de pas met mijn tenen gekromd opzij en bleef er angstvallig op staan.

Ik moest mijn lichaam in een ietwat vreemde houding draaien om de inspecteur te laten passeren. Hij wurmde zich langs mij heen en keek mij verwonderd aan. Amper stond de inspecteur met een been buiten de deur, of ik schopte de bankpas naar een donker hoekje van de gang. Casters draaide zich om en keek afwisselend van mij naar de vloer. ‘Is er iets?’

Ik haalde mijn schouders op.

Hij knikte naar mijn hoofd. ‘We komen er wel achter. Heus.’

‘Ik lees het wel in de krant zodra jullie hem hebben,’ zei ik.

‘Koop hem in deze stad. Ik houd je graag een tijdje in de buurt.’

3

Ik gooide de voordeur dicht. Uitgeput leunde ik er met mijn rug tegenaan, sloot mijn ogen en haalde diep, heel diep adem. Mijn hart ging tekeer als een deureklopper met ADHD. Achter mij knerpte het grind van het tuinpad, terwijl de inspecteur terugliep naar de straat. Ik wachtte tot ik een autoportier hoorde dichtslaan.

Snel viste ik de bankpas uit de hoek. Die moest ik zo snel mogelijk zien kwijt te raken. De rekening plunderen was te link. De politie zat mij nu al veel te dicht op de hielen. Dus knipte ik het pasje met pijn in het hart in kleine stukjes. Wie weet wat voor kapitaal er op die rekening stond, ik zou het nooit te weten komen. De stukjes waarop een fragment van de naam of het rekeningnummer stond, stopte ik in een boterhamzakje. De onpersoonlijke restanten schoof ik in een tweede zakje.

Ik had er werkelijk geen flauw idee van hoe die bankpas op mijn deurmat terecht was gekomen. Ik moest hem vannacht bij thuiskomst verloren zijn. De nacht was chaotisch verlopen, maar dat was geen excuus om zulke stomme fouten te maken. Terwijl ik naar het raam in de woonkamer liep, zag ik aan de overkant van de straat een onbekende auto optrekken. Een zwarte jeep met een reservewiel met indianenmotief aan de achterzijde. Het kon Casters auto zijn, al kon ik mij niet herinneren of het ding er al stond toen de inspecteur voor mijn deur stond. Ook was het niet echt het soort wagen dat ik bij Casters vond passen.

Plotseling kreeg ik een inval. Nee, niet het fysieke soort. Geen horden agenten die met een stormram de voordeur forceerden, maar een ingeving. Stel dat ze besloten mij te schaduwen. Daar was dit waarschijnlijk een te opvallende auto voor, maar ik kon de komende tijd maar beter erg goed opletten of er verdachte dingen in mijn omgeving gebeurden.

Dat nam niet weg dat het zaak was om snel te handelen. Belangrijke dingen eisten mijn aandacht op. Dus reed ik naar het centrum en maakte te voet een ronde langs de winkelstraten. In elke prullenbak die ik tegenkwam gooide ik een stukje van de bankpas waarop een fragment van het nummer of de naam stond. Na afloop vond ik een afgrijselijk stinkende afvalcontainer in een steegje naast een chinees restaurant. Daarin schudde ik het tweede zakje leeg, dat waren de overgebleven delen waarop niets persoonlijks stond. Knappe jongen die deze bankpas weer compleet kreeg.

Thuis aangekomen gooide ik mijn nachtwerkkleding in de wasmachine. Met de overgebleven buit die uit mijn zakken rolde wist ik mij even geen raad. Daarom verstopte ik alles tijdelijk in een donker hoekje op zolder. In de badkamer veranderde ik subtiel het profiel van mijn kapsel, maakte korte metten met mijn toch al veel te lange bakkebaarden en dunde tot slot de wenkbrauwen uit. Mijn stoppelbaard liet ik staan, dat zou zich de komende dagen vanzelf regelen. Als een getuige mij alleen in een flits had gezien, moest dit alles bij elkaar voldoende zijn om onherkenbaar te zijn.

Ik liet mij op de bank vallen en bracht een nieuw drukverband aan op mijn enkel. Ik had hem alweer te veel belast bij mijn ronde door het centrum. De enkel was flink opgezwollen en deed verrekte zeer. Ik kon er nog amper op staan.

4

's Middags crepeerde ik helemaal van de pijn. Mijn enkel was nog dikker dan 's morgens na mijn rondje winkelcentrum. De zwelling was enorm toegenomen. Tegen beter weten in hinkte ik naar de auto, stapte in en laveerde zo goed en zo kwaad als het ging door de wijk. Even later draaide ik de ringweg op en tien minuten later dook ik er aan de zuidkant weer vanaf. In de verte doemde het academisch ziekenhuis op. Het rijden ging moeizaam, de pedalen min of meer met één voet bedienen maakte het er ook niet makkelijker op, maar ik had het gered.

Ik voelde mij niet op mijn gemak in het ziekenhuis. Het is een openbaar gebouw, hield ik mijzelf voor. Iedereen mag hier vrij in en uit lopen. Niemand die mij kent. Niemand houdt mij in de gaten. Maar ik wist ook dat ergens boven mij, en dankzij mij, een oude man voor zijn leven lag te vechten.

Bij de eerste hulp nam ik plaats in een kuipstoeltje. Na een kwartier wees iemand mij op het nummerapparaat dat strategisch achter een plantenbak stond opgesteld. Ik trok een nummer. Vijftien wachtenden voor mij. Vijf daarvan waren na mij binnengekomen, maar die hadden blijkbaar we meteen een nummer getrokken. Dit kon nog behoorlijk lang gaan duren.

Ik bladerde door een krant, vond een artikel over de inbraak dat ik nog niet kende en kreeg een idee. Tegen mijn buurman gebaarde ik dat mijn nood hoog was en ik glipte de wachtkamer uit. Voor de vorm liep ik langs het toilet en daarna informeerde ik bij de receptie naar de naam die ik

alleen van een bankpasje kende. Mijn overbezorgde stem en zielige blik leverden meteen een kamernummer op.

Met gemengde gevoelens ging ik op weg naar de vierde etage, met het vage idee om onopvallend langs de kamer van die zogenaamd zwaargewonde man te lopen. Zo erg kon het volgens mij niet met hem zijn. Inspecteur Casters zat mij gewoon te stangen. Hij wilde de druk verhogen. Kijken of ik ervan ging zweten, dingen ging zeggen die niet klopten, of dat ik vreemd ging doen, zoals fouten maken.

Terwijl ik de lift verliet en over de vierde etage liep, liet ik mijn gewicht zo min mogelijk op mijn pijnlijke enkel drukken. Een stukje verderop kwam een verpleger gehaast een kamer uitlopen. Gelukkig liep hij de andere kant op en verdween om een hoek, dat scheelde een confrontatie. Een witte jas wapperde in zijn kielzog. Hij had geen klompen of witte gympen aan, maar nette zwarte schoenen. Dat verbaasde mij. Ik wist niet beter of ziekenhuispersoneel liep altijd op sportschoenen en instappers, maar misschien keek ik te veel films en televisieseries. De betreffende kamer bleek precies het nummer te hebben waar ik moest zijn. Voorzichtig stak ik mijn hoofd om de hoek. Er was geen bezoek. En ook geen personeel. Mooi!

Toch bleef ik aarzelend staan. Bij het raam lag een roerloze gestalte op een bed. Alle andere bedden waren leeg. Voor ik het wist liep ik de kamer in. Een stem in mijn hoofd schreeuwde dat ik moest maken dat ik wegkwam, want wat was ik in Godsnaam aan het doen! Langslopen en niet meer dan dat, had ik met mijzelf afgesproken. In gedachten zag ik Casters

lachende gezicht al voor me en ook de vette krantenkop: Inbreker in ziekenhuiskamer bij slachtoffer betrappt.

Het laken ter hoogte van zijn borst ging flauwtjes op en neer. Ik moest heel goed kijken om het te zien. De oude man was diep in slaap, of hij was echt in coma. Welnee, geen coma, dat kon niet, niet van dat tikje met zijn eigen knuppel. In een halve cirkel om het hoofdeinde van het bed was een batterij aan apparatuur opgesteld. Ik zag schermen vol kronkelige lijntjes en getallen die geen moment hetzelfde bleven.

Er staken slangetjes uit zijn neus en mond. Twee flinke zakken sondevoeding en wat zakjes natriumchloride-oplossing hingen aan een infuusstandaard. Zijn gezicht was flink gezwollen en ik zag overal blauwe en paarse plekken en gemene schaafwonden. Een diepe striem liep door tot helemaal in zijn hals. Ik stond perplex. Hij zag er wel heel erg beschadigd uit. Blijkbaar had ik mijn eigen kracht onderschat.

Een angstaanjagende gedachte kwam bij mij op. Stel dat de oude man tegen alle verwachtingen in bleef leven. Hij was de enige die wist wat er gebeurd was. Als hij bijkwam kon hij Casters een compleet signalement geven. Hij zou mij vast en zeker herkennen van de prachtige foto die de inspecteur hem ongetwijfeld voor ging houden en dan draaide ik voor dit alles op.

Hoeveel jaar zou ik krijgen? Ik durfde er niet aan te denken. Hoewel de man er op dit moment allesbehalve springlevend uitzag, was het misschien een kwestie van tijd tot hij voldoende was hersteld om Casters - desnoods via een simpele hoofdknik - de dader aan te aanwijzen. Zoveel medische

kennis had ik niet, maar het leek mij zeker niet onmogelijk. Als de oude man er niet meer was, was het gevaar voorbij en sliep ik vast een stuk rustiger.

Ik schuifelde langs het bed, angstvallig tussen alle medische apparatuur door laverend, tot ik op zijn gezicht neerkeek. Zijn ogen waren gesloten, de mond een stukje geopend zodat het plastic slangetje precies tussen zijn uitgedroogd en gebarsten lippen door paste.

Ik boog mij over de man heen en stakte halverwege de beweging toen zijn lichaam ineens begon te schokken alsof hij doorhad dat ik er was. De eerst nog amper waarneembare ademhaling verdiepte zich en ging nu met ruwe en onbeheerste horten en stoten. Een indringend gepiep naast mij zwol aan. Ik schoot overeind en staarde naar beeldschermen vol rode cijfers die voorbijflitsten en kronkelige lijnen die helemaal in de war leken te zijn.

Snel maakte ik mij uit de voeten. Op de gang kwam een gehaaste verpleegster mij al tegemoet rennen. Ik maakte beleefd plaats door mij plat tegen de muur te drukken en ze dook de kamer in zonder verder aandacht aan mij te besteden.

Net op tijd was ik terug op de eerste hulp. Mijn nummer werd net omgeroepen. Ze maakten foto's van mijn enkel, maar dat gebeurde natuurlijk niet meteen. Nee, stel je voor. Eerst werd er flink aan gedraaid en getrokken, in geknepen en tegen geduwd. Ik verging van de pijn, maar gaf geen kik. Het gezicht van de arts staat in mijn geheugen gegrift. Ik moet hem niet in een donker steegje tegenkomen.

5

Het was laat op de avond. Bij een winkelcentrum in het dure Zuid parkeerde ik mijn auto aan de rand van een vrijwel leeg parkeerterrein. De lamp van de lantaarnpaal waaronder ik stond was al weken stuk. Daar had ik uiteraard zelf voor gezorgd. Ik ben dol op donkere en schemerige plekjes. Op mijn hoede wandelde ik beroepsmatig nonchalant de naastgelegen wijk in. Ik slenterde met de handen diep in mijn zakken vlak langs de stoeprand. Zolang ik dat langzaam genoeg deed, lukte het mij aardig om mijn protesterende enkel te negeren. Mijn oog tastte het interieur af van elke auto die ik passeerde, een automatisme waar ik mij nog maar amper van bewust ben.

Ik zat krap bij kas, dus het was tijd om aan de slag te gaan. Mijn laatste avontuur was slecht afgelopen, maar dat mocht geen reden zijn om thuis werkeloos op de bank te blijven zitten. De gepeperde rekeningen bleven gewoon binnenstromen en de hypotheek moest ook betaald worden. Tot nu toe zag ik weinig bijzonders. Niets althans om risico's voor te nemen. Toch maar een inbraakje plegen? Normaal draaide ik er mijn hand niet voor om, maar nu huiverde ik bij het idee alleen al. Plotseling viel mijn oog op een auto die langzaam de straat in kwam rijden. Groot en zwart, met glimmende metalen beugels op het dak. Een jeepachtige auto.

Shit, die auto kende ik, werd ik dan toch gevolgd? Ik dook weg tussen de geparkeerde auto's en durfde pas over een autodak te gluren toen het voertuig mij gepasseerd was. Ik zag een indianenmotief op de hoes van het reservewiel dat aan de achterkant bevestigd was. Het moest de auto van die

ochtend zijn. Dat beloofde weinig goeds. Ik dook nog wat dieper weg achter de geparkeerde auto's.

De jeep schoot een vrije parkeerplek in en stond abrupt stil. Secondenlang bleef het angstaanjagend stil. Tot de doffe klap van een portier klonk en de bestuurder de straat overstak. Gelukkig. Even was ik bang dat hij mij gezien had, maar ik hoefde het niet op een rennen te zetten, wat ik zeker zou verliezen in mijn toestand. Het was een gespierde man, met een hoekig hoofd en stekeltjehaar. In ieder geval wist ik nu honderd procent zeker dat het niet Casters auto was. Wel was mijn nieuwsgierigheid meteen gewekt. Want wie was dit dan wel?

Behoedzaam ging ik achter de man aan. Mijn enkel maakte het moeilijk om hem bij te houden, want hij liep stevig door. Een paar straten verderop toonde hij belangstelling voor een huis. Hij liep erlangs, wierp een blik door het verlichte raam, keek om zich heen en dook toen haastig een steeg in die naar de tuinen aan de achterkant leidde. Mijn nekharen schoten overeind.

Die man woonde echt niet hier. Theoretisch kon het zijn dat hij de kinderen niet wakker wilde maken, of zijn vrouw niet wilde storen tijdens haar dagelijkse soap, maar ik ben een beroeps en herken collega's of liever gezegd concurrenten feilloos. Dit was een vakgenoot, een inbreker. Het was iemand die mijn wijk inpikte. De lul. Ik zou hem weleens even een lesje leren.

Ik wilde hem net via de steeg achternagaan, toen de buitenlamp van de voordeur ernaast aanfloepde en met kracht een sleutel in het slot werd

omgedraaid. Ik besloot dat het beter was er vandoor te gaan, voordat iemand mij hier zag rondhangen. Een hinkende man met verschrikte ogen blijft al snel in geheugens hangen.

Met gebalde vuisten liep ik terug naar de straat waar zijn auto stond. Mijn bloed kookte. Hij zou het weten ook! Ik bukte naast een wiel, klikte mijn stiletto open en stak toe. Het metaal ketste af op het stijve rubber. Ik stak opnieuw in de kwetsbare wang, krachtiger dit keer. Dat ging al een stuk beter. Het geluid van ontsnappende lucht klonk pijnlijk hard door de stille avond.

Ik kwam overeind en keek om mij heen. Niemand te zien. Nergens sprongen lichten aan of zag ik gordijnen bewegen. Snel werkte ik de overige banden af, sloeg uiteraard het reservewiel aan de achterkant niet over, kon het ook niet laten om nog even een zijspiegel aan gruzelementen te slaan. Met mijn hoofd omlaag liep ik zo snel mijn enkel het toeliet en met een intens tevreden gevoel via een extra lange omweg terug naar mijn auto.

6

Hem in het ziekenhuis opzoeken was stom, maar naar zijn huis gaan zou het aller stomste zijn dat ik kon doen. Toch stond ik daar nu en hield het op relatief veilige afstand vanaf de overzijde van de straat in de gaten. Kijk, je mag best naar iemands eigendommen staren, zolang je eventuele toeschouwers of voorbijgangers maar de suggestie aanreikt dat je daar een goede en onschuldige reden voor hebt.

Er stond dus een huis te koop, vlakbij dat van de oude man. Het zag er slecht onderhouden uit. Afbladderende verf, houtrot, scheef hangende dakgoot, voortuin veranderd in een vuilnisbelt je kent het wel. Voor de vorm had ik er daarnet een tijdje belangstellend naar staan kijken en ik had er wat plaatjes van gemaakt met mijn telefoon. Zodoende leek het nu net, of ik mij afvroeg of er nog wat te maken was van dat te koop staande bouwval verderop. Want het huis aan de overkant, waarin ik dus had ingebroken, zag er aan de buitenkant werkelijk onberispelijk uit.

Het was vier uur 's middags, bitterkoud en het vroom. Ik dacht terug aan het telefoongesprek dat ik enkele uren eerder met Casters had gevoerd. Rond twaalf uur 's middags belde hij mij op. Hij had amper wat te vragen en leek ook weinig te melden te hebben. Behalve dat de oude man aan de beterende hand was. De verwachting was dat hij binnenkort uit zijn coma zou ontwaken en kort erna aanspreekbaar was. Dat was typisch Casters, in de hoop de druk op mij te verhogen, zodat ik jankend en vol spijt op het bureau een bekentenis kwam afleggen.

Ik schoof mijn muts een stukje lager over mijn voorhoofd en trok de sjaal op tot over mijn kin. Knappe jongen die mij nu nog herkende. Af en toe voelde ik een ruk aan mijn arm en dan rukte ik nog wat harder terug. De oude man lag in het ziekenhuis en het huis moest verlaten zijn. Het leek een mooie gelegenheid om er opnieuw op bezoek te gaan, zodra het donker was uiteraard, maar zo gek was ik natuurlijk niet. Ik stond hier alleen om informatie in te winnen. De inspecteur had tot nu toe weinig losgelaten, de krant was zoals altijd niet betrouwbaar, maar buurtbewoners wisten vaak bijzonder veel. Mogelijk was de politie met een compositiefoto langs geweest, of hadden ze specifieke dingen gevraagd en verteld. Uiterst nuttig voor mij om te weten.

Mijn gezelschap werd ongedurig. Om onopvallend te kunnen rondscharrelen had ik de hond van een buurvrouw geleend. Ze had me vreemd aangekeken, want meestal heb ik weinig op met die monsters, maar ze stelde geen vragen en gaf haar huisdier zonder dralen mee.

Ik stak de weg over en liep langs de voorzijde van het huis. Bij een boompje bleef ik staan. De hond niet, die liep door tot de lijn strak stond. Waarom wilde het mormel hier nou niet even zijn behoefte doen, dan kon ik mooi wat langer blijven staan om goed naar binnen te gluren. Maar nee dus, er zat niets anders op en langzaam liep ik door. Blijkbaar was het boompje dat ik twee huizen verderop zag staan interessanter, terwijl ikzelf weinig verschil kon ontdekken.

Ik had nog geen twee meter afgelegd, toen ik opnieuw een ferme ruk aan mijn arm voelde. Dit keer werd ik de andere kant op getrokken, terug naar het huis van de oude man. Mijn leenhond had blijkbaar ogen in zijn rug en

zo een vrouw met aangeliijnde hond ontdekt die net de straat kwam inlopen. Met moeite hield ik mijn eigen leenmormel in toom.

De honden besnuffelden elkaar en de vrouw deed hetzelfde bij mij, want ze bestudeerde mij uitgebreid van top tot teen. Daarna wierp ze een trieste blik op de woning en van daar gingen haar ogen weer naar mij. Ik knikte alsof ik er alles vanaf wist, wat niet eens onwaar was.

‘Het is dieptreurig,’ zei ze.

Ik zweeg, want praten zou ze toch wel doen, wist ik.

‘In zijn eigen huis nog wel. Zijn toestand is instabiel, zeggen ze.’

‘Hebben ze de daders al?’

‘Daders?’ Ze schudde haar hoofd en keek mij strak aan. ‘Waar woont u? Ik zie u hier nooit.’

Ik wees. ‘Een paar straten verderop. Mijn nieuwe hond Tijger liep hierheen, dus ik er achteraan.’ Ik probeerde schaapachtig te lachen. ‘Er staat hier een huis te koop.’

‘U loopt wat ongemakkelijk. Goed idee om een hond te kopen, da’s goed voor de spieren.’ Ze gebaarde met haar hoofd. ‘U bent te laat, het is al verkocht.’

‘O? Jammer.’

We keken in stilte naar het huis van de oude man.

‘Een oude man met een pensioentje,’ zei ze plotseling. ‘Daar verwacht je niet veel te vinden, maar hij heeft gepot. Het is zo’n man die alles in huis bewaart. Gek hè, het lijkt wel alsof de inbreker wist wat er te halen

viel. Het moet een jonge vent zijn geweest,' vervolgde ze onverstoord.
'Zo'n beetje van uw lengte en leeftijd, zeggen ze.'

'Heeft iemand hem gezien dan? De burens misschien? Iemand aan de overkant?'

'Geen idee.'

De honden hadden inmiddels de belangstelling voor elkaar verloren en drentelden wat in het rond, voor zover hun lijnen dat toelieten.

'Heeft hij dan niemand die op hem let of voor hem zorgt?' drong ik aan.

'Familie heeft hij niet. Niet in de buurt althans. Zijn enige zoon is jaren geleden naar Australië geëmigreerd en een vrouw heeft hij allang niet meer. Hij komt hier nooit, die zoon, ik weet niet eens hoe hij eruitziet. Alleen de maaltijdenbezorgdienst komt dagelijks bij hem langs. Arme drommel. Ik durf te wedden dat hij in dat steriele ziekenhuis ook niemand op bezoek krijgt. Zelf zou ik graag gaan, maar ja, mijn heup, hè...'

Voor de vorm trok ze een pijnlijk gezicht, terwijl ze een hand tegen haar heup drukte. Op dat moment begon ze aan haar eigen verhaal. Of beter gezegd, de aaneenschakeling van pech en onheil die ze haar leven noemde. Over haar schouder kijkend zag ik in de verte een bekende gestalte naderen. Ik zakte meters het trottoir in. Het was Casters. Hij was op weg hier naartoe en ik wilde hem uiteraard in geen geval ontmoeten. Snel kapte ik de vrouw midden in haar staaroperatie af en maakte mij met hond en al uit de voeten. Ik voelde een straaltje water langs mijn rug lopen. Via een wijde omtrekkende beweging, waarbij ik vaak over mijn schouder keek, bereikte ik eindelijk mijn auto. De lantaarnpalen floepten al aan toen ik

voor mijn eigen deur parkeerde. Mijn buurvrouw vroeg kribbig waar ik al die tijd met haar hond had uitgehangen.

7

Ik schrok wakker. Geen idee waarom. Op de wekker zag ik dat het midden in de nacht was. Mijn keel voelde aan als gebarsten kurk en mijn rug was drijfnat. Ik sloeg het dekbed van mij af, hinkte door het donkere gangetje naar de badkamer en dronk een glas water. Ik had het gevoel dat er iets klem zat in mijn keel. Ik kuchte een paar keer, maar het hielp niet.

Beneden moest ik nog ergens een zak drop hebben. Zachte honingdrop. Dat hielp vast wel. Ik ging op weg, maar het trapgat bleek geblokkeerd door iets massiefs. Ik kneep mijn ogen samen. Een duistere gestalte versperde mijn weg. Het silhouet maakte zich los van het trapgat en stapte op mij af. Ik bukte nog net op tijd om een maaierende vuist te ontwijken. In het weinige licht probeerde ik onder de arm door te duiken, maar de indringer greep mij bij mijn kraag. Ik werd opgetild en de slaapkamer in gesleurd, met mijn voeten spartelend boven de grond. Voordat ik het wist werd ik languit voorwaarts op bed gesmeten. Mijn armen werden achterop mijn rug getrokken en ik hoorde en voelde hoe handenboeien om mijn polsen klikten. De indringer rolde mij op mijn rug en ik hapte naar adem.

‘Zo, en deze heb je wel verdiend!’ snauwde een stem. Het volgende moment kwam een vuist recht op mij af en werd het na een korte felle lichtflits ineens heel donker.

8

Gierend haalde ik adem. Het gevoel dat ik stikte joeg een stoot adrenaline door mijn aderen. Met mijn ogen wijd opengesperd wilde ik overeind springen, maar mijn armen voelden doods aan. Ze zaten bekneld onder mijn rug. De herinnering aan de indringer die mij knevelde kwam met een klap terug. Buiten was het inmiddels licht geworden, dus moest het een flink aantal uren later zijn.

Ik hoestte en pijn teisterde mijn keel. Dat dropje was nu wel erg welkom. Ik merkte dat iemand op het gerucht afkwam. Een paar tellen later stapte een man de slaapkamer binnen. Hij keek mij met een vuile blik aan en wachtte ongedurig tot ik klaar was met hoesten.

‘Zo, mannetje. Ga nu maar eens staan en loop voor mij uit. Geen geintjes. Ik sla met plezier je nek in tweeën.’ Hij trok mij overeind en plantte mijn voeten op de vloer alsof ik een etalagepop was.

Inwendig vloekte ik, want ik herkende hem. Het was de man uit de zwarte auto. Hij was dus toch een agent. Een gespierde vent met harde trekken in zijn gezicht. Hij was vast lid van zo’n speciaal arrestatieteam. Ik wankelde op mijn benen en zakte door mijn enkel. ‘Ik kan niet...’

‘Kop dicht. We gaan een ritje maken.’

Hij duwde me de slaapkamer uit richting trapgat. Samen strompelden we omlaag. ‘Ga je niet een beetje buiten je boekje? Mij zomaar een knal voor mijn kop geven. Je kan dan wel een agent zijn...’ Ik kreeg een venijnige por in mijn rug en donderde bijna voorover de trap af. Ik besloot braaf

omlaag te lopen, maar beneden aangekomen draaide ik mij verontwaardigd om en opende mijn mond.

‘Ik zei kop dicht of ik beuk weer op je lelijke kop!’ Zijn blik was grimmig. ‘We gaan een stukje rijden.’

‘Zo?’ vroeg ik verbaasd.

‘Niet zo, nu meteen.’

‘Nee, ik bedoel zo,’ terwijl ik met mijn kin richting mijn pyjama knikte. Hij sloot heel even zijn ogen. Daarna gingen we terug naar de slaapkamer. Hij maakte mijn handen los en hielp mij bij het aantrekken van mijn kleren. Aangezien nagenoeg alles dat uit mijn romp stak verlamd leek door het lange liggen, besloot hij mij niet opnieuw te boeien. Wel hield hij de handboeien paraat, als subtiele herinnering, zoals hij het noemde. Opnieuw liepen we naar beneden. Buiten vroeg hij: ‘Waar staat je auto.’

‘Mijn auto?’

‘Ben je doof? Die van mij is even niet beschikbaar. Kom, werk eens mee, anders roep ik een arrestantenwagen op. Maken je burens ook eens wat leuker mee. Nou, waar staat ‘ie?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Geen idee. Ergens een paar straten verderop dacht ik. Feestje gehad gisteren, beetje laat geworden, ergens achtergelaten en spontaan vergeten waar dat was.’ Zo makkelijk ging ik het hem natuurlijk niet maken.

Maar zo makkelijk ging ik het hem helaas wel maken. De indringer had terwijl ik buitenwesten was immers genoeg tijd gehad om mijn sleutelbos op te zoeken. Hij stak het in de lucht, liet zijn blik door de straat gaan en

drukte op het knopje van de sleutel. Iets verderop knipperden autolampen. Triomfantelijk keek hij mij aan.

Hij constateerde dat mijn handen inmiddels weer voldoende kracht hadden om aan een stuurwiel te draaien, dus liet hij mij via de ringweg naar Zuid rijden en daar verlieten we de snelweg. Het bureau van Casters lag hier weliswaar in de buurt, we reden toch mooi de verkeerde richting uit als we daar naartoe op weg waren. In de verte lag wel het ziekenhuis waar ik kortgeleden op bezoek was geweest. Ik keek hem kort aan, maar hij staarde koppig voor zich uit en gebaarde even later naar rechts. Tot mijn verbazing reden we recht op het ziekenhuis af. Hij dirigeerde mij naar een doodlopende weg naast het gebouw en gebaarde mij daar te stoppen.

‘Jij hebt iets goed te maken, mannetje.’ Hij wees omhoog langs de gevel. ‘Weet je wie daar ligt?’

‘Een oude man die kort geleden is neergeslagen?’

‘Heel goed. Dat is een soort familielid van mij. Mijn opa, zullen we het voorlopig maar even op houden. Ik wil dat je bij hem op bezoek gaat en het goed maakt.’

De oude man was familie van een agent, hoeveel pech kon ik hebben. Maar wacht eens even, waarom dacht ik nog steeds dat dit een politieagent was? Omdat hij handboeien bij zich had? Mijn hersens maalden in een poging het missende puzzelstukje te vinden.

‘Jij gaat je excuses aanbieden.’ Hij rolde met zijn biceps. ‘Ben ik duidelijk?’

‘Ik moet een man in coma mijn excuses aanbieden.’

Hij knikte. ‘We beginnen eenvoudig. Luister. Het is bijna bezoekuur. Je loopt naar binnen, gaat met de lift naar de derde etage en biedt opa je excuses aan. Ik wil dat je hem vertelt hoeveel het je spijt. Zeg dat je berouw hebt, dat het nooit had mogen gebeuren. Daarna kom je terug naar mij.’

Ik geloofde mijn oren niet. ‘Je sluipt mijn huis in, beukt in mijn gezicht, laat me hier naartoe rijden, alleen maar om mij sorry te laten zeggen tegen je opa?’

Hij boog opzij en scharrelde in de binnenzak van zijn jasje. ‘Neem dit mee.’ Hij hield een mobiele telefoon voor mijn gezicht. Ik keek ernaar en aarzelde. Hij wiebelde het toestel heen en weer. ‘Schiet op en pak aan, we hebben niet de hele dag de tijd.’

Ik snapte er niets van, maar pakte het toestel aan. Hij haalde een tweede telefoon tevoorschijn en tikte een nummer in. Het toestel in mijn hand begon meteen te trillen.

‘Neem op,’ commandeerde hij, ‘en houdt de verbinding open. De hele tijd. Ik wil de hele tocht door dat afschuwelijk grote ziekenhuis volgen en wil horen dat je oprecht je excuses bij opa aanbiedt. Met andere woorden, ik wil zeker weten dat je me niet belazert en er als een speer via de achteruitgang vandoor gaat.’

Verbouwereerd stopte ik het toestel in mijn zak. Hij luisterde aan zijn eigen toestel of hij nog iets hoorde en knikte. Meteen pakte hij mijn pols beet en draaide hem in een voor mij erg ongemakkelijke positie. Hij bracht zijn gezicht tot vlak van dat van mij. ‘Waag het niet de verbinding te

verbreken, ventje.’ Hete adem doorspekt met druppels speeksel golfde over mijn gezicht. ‘Ik sta voor je neus nog voor je de toets hebt losgelaten.’

Ik knikte.

Hij gebaarde naar het portier en ik stapte uit.

‘Hé!’ riep hij.

Ik draaide mij om.

‘Koop een mooie bos bloemen voor die ouwe.’ Hij boog zijn brede bovenlijf over de bijrijdersstoel en gooide een tientje uit de auto. ‘Onthoud het goed. Op de derde etage moet je zijn. Naam staat op het bordje bij de deur. Het bezoekuur begint over dik een uur, maar laat je daar niet door weerhouden. Opbiechten gaat een stuk beter zonder nieuwsgierige pottenkijkers.’

Ik knikte en was zo handig niet te verklappen dat ik hier al eerder was geweest.

9

Het bloemenwinkeltje in de hal liet ik wijselijk links liggen, dat tientje hield ik mooi in mijn eigen zak. Onbewust legde ik een hand tegen de plek waar de telefoon zat. Het idee dat iemand mij in de gaten hield beviel mij niets. Ik was dringend toe aan wat bewegingsvrijheid.

Mijn spiedende oog viel op een prullenbak aan de muur in de hal. Hier was altijd geluid, waardoor de spierbal in mijn auto hopelijk niet meteen doorkreeg wat er met zijn toestel was gebeurd. Met twee vingers viste ik het ding voorzichtig uit mijn zak, ik schermde de afvalbak zo veel mogelijk af met mijn lichaam zodat niemand zag wat ik deed en liet het toestel er toen langzaam inzakken.

Net toen ik hem wilde loslaten, bedacht ik mij en trok het toestel snel weer tevoorschijn. Die vent probeerde mij ergens in te luizen. Ik voelde het aan mijn water. Ik wist alleen niet waarin ik werd geluist en op welke manier het gebeurde.

Helaas was er geen tijd om het een en ander even te overdenken en uit te zoeken. Sommige gedachten moeten namelijk even rijpen, ze hebben tijd nodig - en tijd had ik nu niet. In ieder geval moest ik hier zo snel mogelijk zien weg te komen. De man in mijn auto verrassen was geen optie, hij was te breed en te sterk en ik kwam slechts moeizaam vooruit met die enkel van mij. Toch weigerde ik te vluchten en mijn eigen auto achter te laten.

Een bloedmooie vrouw kwam mij door de uitgestrekte hal tegemoet lopen. Ze staarde krampachtig naar het scherm van haar mobiele telefoon en tikte ondertussen een of ander - ongetwijfeld - zinloos berichtje in voor

een vriendin of haar vriendje. Ik bedacht mij geen moment, liep op haar af en wierp mij op het allerlaatste moment frontaal tegen haar aan, onderwijl roepend: ‘Hé! Kijk uit waar je loopt mens!’ Ze gaf een gillette en liet bijna het dure toestel uit haar handen vallen, terwijl ik snel de verbinding op mijn eigen leentestel verbrak. Ze dreigde haar evenwicht te verliezen, maar ik ving haar op, bood mijn excuses aan en kreeg als beloning een scheldkanonnade over mij heen.

Zo. Dat was ook weer geregeld. Hopelijk dacht mijn ontvoerder dat de verbinding was verbroken door een ongelukje dat volledig buiten mijn schuld om had plaatsgevonden en kwam hij niet op het idee dat er opzet in het spel was. Nu alleen nog zorgen dat hij mij niet opnieuw kon bellen. Ik stak de hal over, glipte net op tijd tussen de dichtschuivende deuren van een gereedstaande lift door en stapte even later uit op de zesde etage.

Ik liep een gang in. Twee kamers waren leeg, maar de bedden zagen er beslapen uit. In de derde kamer waren patiënten in een luidruchtige discussie verwickeld. De vierde kamer sloeg ik over. De vijfde kamer was in diepe rust ondergedompeld. Dus daar liep ik naar binnen. Links lag een patiënt te snurken naast een leeg bed, rechts nog twee geruisloos slapende patiënten. Een mooie bos tulpen stond op een nachtkastje. Op de leestafel wikkelde ik een krant provisorisch rond de nog druipende stelen en snel liep ik de kamer weer uit. Een mannelijke verpleegkundige die een karretje voor zich uit duwde keek mijn kant op.

‘Gaat het, u loopt zo moeilijk? Voor wie komt u eigenlijk?’

‘Verkeerde etage,’ zei ik, terwijl ik mijn vlakke hand tegen mijn voorhoofd liet kletsen. Te laat besepte ik mijn vergissing, want dat deed verrekte pijn. ‘Acht, ik weet het al, veel te vroeg uit de lift gestapt,’ zei ik tegen hem. ‘Alles lijkt ook zo op elkaar in het ziekenhuis.’

‘U bent sowieso te vroeg voor het bezoeken,’ zei de verpleger op milde toon.

‘Bedankt. Eén etage omhoog, ik vind het wel. Ga ik tot die tijd wel even in een wachtruimte een boekje lezen of televisiekijken.’ Snel hinkte ik verder, keek een paar keer over mijn schouder of hij mij volgde en drukte bij de lift aangekomen op de knop voor omlaag.

Volgens de wandklok op de vierde etage was ik zelfs meer dan een uur te vroeg voor het bezoeken. De klapdeuren waren gesloten. Twee mannen en een vrouw zaten met verveelde gezichten op eenvoudige houten klapstoeltjes te wachten. Hun blikken volgden mij nauwlettend, terwijl ik met mijn vuist een mep op de enorme rode muurschakelaar gaf en langs de openklappende deuren stapte alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Ik negeerde het verbale vuil dat mij achterna kwam.

10

Vlak voor ik opa's kamer bereikte, dook ineens een gedaante op uit een zijgang. Ik werd ruw een trappenhuis ingetrokken en een etage lager een kamer ingeduwd. Dit leek mij geen gepikeerde verpleegkundige die een preek ging houden over bezoeken en de noodzaak van absolute rust voor de patiënten.

Achter mij sloeg de kamerdeur met een klap dicht en in het aanspringende licht zag ik dat we in een soort rommelkamer waren aanbeland. In een hoek stonden een paar verouderde bedden tegen elkaar aan geduwd en langs de muren stonden dozen met materialen opgestapeld.

Ik kreeg een duw in mijn rug, liet de bos bloemen vallen en knalde struikelend tegen het voorste bed aan. Als dominostenen schoven alle bedden een stukje op. Ik keerde de bedden mijn rug toe en keek mijn belager kwaad aan.

‘Ik zei de derde etage, klojo. Niet de vierde.’ Mijn ontvoerder had een verplegersjas aan en keek mij vals aan. ‘Deze gang knappen ze op, de kamers gebruiken ze tijdelijk voor opslag, dus we kunnen hier ongestoord even een praatje maken.’

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Dat heb je snel gedaan, van de auto naar hier.’

Hij haalde een revolver tevoorschijn en draaide op zijn gemak een geluidsdemper op de loop.

‘Neem je altijd een wapen mee als je op familiebezoek gaat?’ vroeg ik argwanend.

Nu pas zag ik dat hij rubberen handschoentjes droeg. Ik kreeg het behoorlijk benauwd.

‘Het is een prettig idee dat ik niet met je gezien ben.’ Hij liet de loop naar de vloer wijzen. ‘Zelf gebruik ik liever de ingang aan de zijkant. Je moet het even weten, maar dan glijp je bij een ziekenhuis als dit ongezien naar binnen en er ook weer uit.’ Hij keek naar de bloemen die verspreid over de grond lagen. ‘Ik ben dan wel snel met trappenlopen, voor de zekerheid heb ik toch maar wat extra tijd gekocht door jou eerst langs die bloemenstal te sturen.’

‘Wat moet je van me?’ vroeg ik.

‘De ultieme afrekening.’

‘Afrekening? Je schiet mij neer in het ziekenhuis waar je opa ligt?’

‘Waarom zou ik je neerschieten?’

‘O, ik moet het zelf doen. Het moet zelfmoord lijken. Laat me niet lachen! Ik schiet mezelf echt niet door mijn kop.’ Ik keek naar zijn gespierde armen. ‘En als je me een handje wilt helpen, geen hond die daar intrapt. De baan van de kogel, bloed op de muren en op je kleren. Zelfs een amateur ziet dat het niet klopt.’

‘Als je klaar bent met speculeren, dan kunnen we eindelijk aan de slag.’ Hij dwong mij om op een bed te gaan zitten en hield de revolver strak op mij gericht. ‘Als je me belazert, iets zegt mij namelijk dat je niet erg meewerkt, dan zorg ik ervoor dat ze dit wapen met jouw vingerafdrukken

op de meest ongunstige plek vinden die je je maar kunt voorstellen. Haal je dus geen gekke dingen in het hoofd.'

Ik zweeg en keek naar de vloer. Ik zat diep in de nesten. Dieper dan ik beseft had.

'Dus jij dacht dat ik een agent was, hè? Ik zal maar niet vragen hoe je op dat idiote idee bent gekomen. Feit is dat opa een oude man is met veel geld. Heel veel geld. Na zijn dood gaat alles, of in ieder geval het grootste deel, naar zijn zoon in Australië. De schoft die niet eens naar zijn ziekelijke vader omkijkt. Nooit gedaan heeft ook. Het was dat geld dat ik alvast stilletjes kwam ophalen in de nacht dat iemand mij bijna voor was.'

Verward keek ik hem aan. Waar had hij het ineens over?

'Ik bedoel jou, eikel! Ik zag je met opa worstelen toen ik in de deuropening stond. Even later liep je recht in mijn armen. Ik sloeg je tegen de vlakte op het moment dat je naar buiten rende. Binnen lag opa languit op de vloer. Dus heb ik snel het huis doorzocht en het enorme pak geld meegenomen dat jij hebt gemist. Zeg maar de erfenis die ik niet wilde mislopen. Ik wilde net weggaan toen die ouwe kreunend overeind kwam. Ik ben een insluiper, geen moordenaar, maar nu moest ik wel... Afijn, toen ik met hem klaar was, bleef hij bewegingloos liggen. Ik kan nu eenmaal geen getuigen gebruiken.'

'Dus jij was het!' riep ik iets te luid. 'Ik snapte al niet hoe ik het voor elkaar kreeg om tegen een dichtslaande deur aan te lopen.'

De man keek mij bevreemd aan, tot er een geamuseerd glimlachje verscheen. 'Amateur! Ja dat was ik. Ik sloeg je met één vuistslag neer.'

Zelfs opa was hardnekkiger en hield langer stand.’ Ongelovig schudde hij zijn hoofd. ‘Je stelt me erg teleur. Ik denk dat je nog steeds niet weet waarom we hier zijn.’

Normaal hou ik er niet van om mij dommer voor te doen dan ik ben, maar op dit moment leek het mij wel zo verstandig. ‘Dankzij mij is alles mislukt en nu schiet je mij ter plekke dood. Ordinaire wraak dus.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Voor jou heb ik een andere lotsbestemming in gedachten. Kijk, het zit zo. Opa knapt weer op. Dus achteraf gezien heb ik mijn werk niet goed gedaan. Het idee was dat jij overal voor zou opdraaien. Daarom liet ik jou bewusteloos achter. Ik heb godverdomme zelf de politie gewaarschuwd en je signalement doorgegeven. Nu heb ik een probleem. Op een dag ontwaakt opa en hij heeft mij gezien en weet precies wie ik ben. Dus heb ik een nieuw plan bedacht. Jij schiet hem voor mij neer. Jij bent het die roet in mijn eten heeft gegooid, dus is het wel zo eerlijk als jij het weer goedmaakt. Schiet hem dood en we staan quitte. Dan ben jij van me af en houd ik de “erfenis” die ik inmiddels veilig heb opgeborgen. Deal?’ Hij keek me aan alsof hij mij namens de loterij een miljoen euro mocht aanbieden.

Ik ging wat rechterop zitten en plantte mijn handen in mijn zij. ‘Niks geen deal. Je belazert mij. Je wilt alleen maar een moord in mijn schoenen schuiven. Tot nu toe wijst alles mijn kant uit, dat heb je goed gespeeld. Maar als ik opa opruim, kan niemand je nog wat maken.’

Hij grijnsde. ‘Zo stom ben je dus ook weer niet. Oké, ik laat jou overal voor opdraaien. Naar jou luisteren ze toch niet, want je zit te diep in de

stront en straks kan niemand het tegendeel bewijzen. Voordat ik je daarnet uit je huis sleurde, heb ik nog wat persoonlijke spulletjes van opa in je huis verstopt. Om het bewijs extra overtuigend te maken, want die bankpas heb je ondertussen vast al laten verdwijnen.'

Aha! Dus toen Casters bij mij op bezoek was, was hij het die de bankpas door mijn brievenbus gooide. Ik had hem dus niet per ongeluk laten vallen, hij had hem vast gerold toen ik bewusteloos in de achtertuin van opa lag. In gedachten zag ik vlak na Casters' vertrek de zwarte auto weggrijden. Deze man deed echt alles om mij erin te luizen. Logisch. Want alleen als de politie mij te grazen nam, ging hij vrijuit. Ik bekeek hem nog eens goed. 'Zeg, ben jij niet wat oud om zijn kleinkind te zijn?' De gedachte kwam nu pas bij mij op.

Verbijsterd keek hij mij aan. 'Daar heb je wel heel erg lang over gedaan. Natuurlijk is hij mijn opa niet. Niet echt, althans. Ik zei in de auto niet voor niets: een soort familielid.'

'Je zei dat het gevaarlijk voor je was als hij bij bewustzijn kwam. Omdat hij weet wie je bent. Dus je bent wel degelijk familie van hem, of jullie kennen elkaar ergens anders van.' De man keek mij geamuseerd aan, dus ging ik onverstoord verder. 'Nu weet ik uit betrouwbare bron dat de oude man de deur niet uitgaat. Dus als hij altijd binnen is... heb je om de een of andere reden bij hem aangebeld en heeft hij je binnengelaten. De vraag is alleen: waarom?'

De man haalde zijn schouders op, maar ik zag dat ik zijn interesse had gewekt.

‘Kom je bij hem thuis voor onderhoud? Verwarmingsketel gerepareerd? Glazenwasser? Je weet dat hij een zoon heeft en dat er geld te halen valt. Dus je moet er regelmatig komen. De ketel schrappen we daarom van de lijst. Thuiszorg misschien?’

De man keek vluchtig op zijn horloge en schudde zijn hoofd. ‘Maaltijdenbezorgdienst. “Bak een prak” heet het. Ik kom dagelijks bij hem over de vloer. Al vanaf het begin blijf ik even hangen en pak de schuimplastic dozen alvast voor hem uit. Dek de tafel en zet het eten voor hem klaar. Hij is altijd maar alleen, dat is toch sneu. Na verloop van tijd mocht ik hem opa noemen en dat vond ik een hele eer. De laatste weken bleef ik steeds vaker tien minuten of een kwartiertje extra bij hem rondhangen. Dan vertelde hij over zijn zoon in Australië en dat hij hoopte dat zijn jongen ooit eens een keertje langskwam. De vlucht wilde hij graag betalen, hij had toch geld zat, zei hij. Zijn zoon zou het over een tijdje sowieso allemaal krijgen.’

‘Dus je wist dat hij veel geld had en daarmee was je belangstelling gewekt,’ vatte ik kort samen.

‘Niets ervan. Ik wond mij erover op dat iemand die nooit naar hem omkeek, na zijn dood zomaar een enorm kapitaal toegeschoven kreeg. Terwijl ik, de enige die wel voor opa zorgde en altijd aardig voor hem was, met lege handen bleef staan. Ik hoopte dat hij zijn zoon minder zou missen naarmate ik er vaker en langer was. Dat ging best aardig, had ik de indruk. Maar toen ging de bezorgdienst ineens over de kop en zat ik zonder inkomsten. Ik weet zeker dat als dat niet gebeurd was, hij mij uiteindelijk als zijn tweede zoon was gaan beschouwen.’

Ik begon het te begrijpen. ‘Als opa de vlucht voor zijn zoon wilde betalen, dan kon hij jou als surrogaatzoon ook wel in het levensonderhoud willen voorzien, moet je gedacht hebben. Nu die kans was verkeken, besloot je jouw aandeel dan maar op te eisen.’

‘Wie noemt zijn bedrijf dan ook “Bak een prak”, dan vraag je toch om een faillissement,’ verzuchtte hij. Met de revolver wees hij naar de deur. Het praatje zat er blijkbaar op. Als verdoofd liep ik er naartoe. Hij volgde mij op gepaste afstand. Toen ik de deur wilde openen commandeerde hij mij om te wachten. Ik draaide mij zuchtend om. Hij hield de revolver op mij gericht. ‘Wat nu weer?’ vroeg ik lusteloos.

‘Ik ben erg teleurgesteld dat je de verbinding hebt verbroken. Geef hier dat toestel. Ik heb liever niet dat ze het straks bij jou vinden.’

Ik stak hem het toestel toe.

Hij keek naar het venster en er verscheen een frons op zijn voorhoofd. Hij staarde mij aan, terwijl ik probeerde om mijn gezicht netjes in de plooi te houden. Toch overspoelde de argwaan zijn gezicht. ‘Wat is dit voor flauwekul?’

‘Wat bedoel je? Je wilde toch dat alles te horen was?’

Dreigend zette hij een paar stappen mijn kant op en zette de revolver tegen mijn voorhoofd. ‘De lijn op mijn eigen toestel is al tijden dood. Dus waarom staat de verbinding op dit toestel nog steeds open? Vertel me dat eens, kloothommel!’

Ik liet mijn schouders hangen en keek betrappt. ‘Oké. Ik verbrak de verbinding en bedacht een list om te voorkomen dat je mij opnieuw zou

bellen. Dus heb ik mijn eigen antwoordapparaat gebeld om de lijn bezet te houden.’

Woest drukte hij de toets in waarmee de verbinding werd verbroken en stopte het toestel in zijn zak. ‘Vanaf nu geen geintjes meer!’ Hij zweette als een otter en leek ineens haast te krijgen. ‘De kamer uit jij!’ Hij verborg de arm met de revolver onder zijn verplegersjas.

11

Met tegenzin gehoorzaamde ik hem. We liepen de gang in. Links was niemand te zien. Rechts ook alleen maar lege gang. De noodverlichting brandde hier en het zag er spookachtig uit. Ik zwikte door mijn enkel en zakte door mijn knie. Een por in mijn rug, ik kwam overeind en kreeg een gemene duw in mijn rug richting trappenhuis.

Vlak voordat we een etage hoger de gang betraden, de etage waar opa lag, hield hij mij staande in de beschutting van het trappenhuis. ‘Luister. Het personeel doet rond deze tijd werkoverdracht en meer van dat soort flauwekul. Dus het is lekker rustig op de gangen en op hulp hoef je niet te rekenen.’ De arm met de revolver verdween weer onder zijn jas. Hij duwde mij richting klapdeur. ‘Doe wat ik zeg of ik jaag meteen een kogel door je kop. Ik heb toch niets meer te verliezen.’

We liepen door een verlaten gang. Hij duwde mij de kamer van opa in, sloot de deur en zette een stoel klem onder de handgreep. Met de seconde voelde ik mij ellendiger worden. Opnieuw hoorde ik de vertrouwde piepjes en zag ik de kronkelige lijnen op het rijtje beeldschermen. Opa zag er inderdaad een stuk beter uit dan tijdens mijn vorige bezoek. De slangen uit zijn mond en neus waren inmiddels verdwenen. Wel had hij een infuus in beide onderarmen.

De man graaide in een broekzak en reikte mij een dun buisje aan. Met duim en wijsvinger pakte ik de ampul voorzichtig beet.

‘Trek het dopje eraf en giet de inhoud in het ontluchtingspijpje van het infuus.’

‘Wat is het?’

‘Maakt het uit? We zijn allang weg voordat hij spastisch begint te doen.’

Ik liep naar het bed. Het was tijd voor mijn laatste troef. ‘Waarom ben je niet met je eigen auto naar mijn huis gekomen,’ vroeg ik met zachte stem. ‘Waarom wilde je mijn auto gebruiken. Heb je soms pech?’

Het bleef ijszig stil achter mij.

‘Lekke band misschien?’ vervolgde ik tartend.

Een ruk aan mijn schouder en ik tolde om mijn as, de pijn verbijtend. Het buisje viel bijna uit mijn hand. Hij hield mijn arm in een stevige greep vastgeklemd en staarde mij ziedend van woede aan. ‘Wat weet jij daarvan?’ Zijn ogen schoten vuur.

‘Ik vraag alleen maar waarom we met mijn auto gekomen zijn.’

De greep verstevigde zich en pijn doorkliefde mijn lichaam. ‘Ik was op pad, klojo. Kom ik met mijn zakken volgestouwd met leuke spulletjes terug bij mijn auto, kan ik niet weg.’ Hij draaide zijn hoofd opzij en spuugde op de vloer. ‘Ineens staat de politie voor mijn deur. Waarom mijn auto in een woonwijk staat met vijf lekke banden en een kapotte spiegel. Vlakbij de plek waar zojuist is ingebroken.’

Ik kon er niets aan doen. Mijn gezicht leefde helemaal op en ik schoot in de lach. ‘Ze zijn je op het spoor! Je zit diep in de nesten! Dit is een wanhoopsdaad. Je had alles zo goed uitgedacht en langzaam maar zeker stort je hele plan als een kaartenhuis in elkaar.’

Opeengekleemde kaken, ongecontroleerde woede. Hij haalde met de revolver uit naar mijn gezicht. Eventjes zag ik allerlei gekleurde vlekken.

‘Opa moet dit keer echt dood.’ Hij wees naar het bed ‘De ampul. Doe het nu.’

Ik bewoog mij niet. Hij richtte de demper midden op mijn borstkas.

Ik bekeek de ampul tegen het licht van de tl-buizen. Er zat een kleurloze vloeistof in. Vast niet veel goeds. De inhoud was minder dan een slok. Ik verplaatste mijn blik naar de man. ‘Schiet je me daarna neer? Uiteindelijk moet ik toch dood, dat heb je al toegegeven. Je kunt altijd nog zeggen dat je mij probeerde te overmeesteren, maar dat ik opa toen al had vergiftigd. Vermoord.’

Hij klemde zijn tanden op elkaar. Zijn hand schoot naar voren en de demper stootte pijnlijk tegen mijn borstkas. Ik struikelde achteruit en hoorde hoe hij de revolver doorlaadde. ‘Draai het dopje eraf en giet het in de infuusslang!’ beval hij.

Ik hield de ampul stevig in mijn hand geklemd en pakte met mijn andere hand het slangetje beet dat via een wijde boog van het infuus naar de arm van opa liep. Zonder er verder over na te denken, propte ik de dodelijke capsule in mijn mond en klemde mijn kaken op elkaar, toen stevige armen rond mijn borstkas verschenen en mijn ribben krachtig werden samengedrukt in een poging alle lucht uit mijn longen te persen. Maar toen had ik de dodelijke lading al doorgeslikt. Het was gebeurd, de weg terug was definitief afgesloten. Ik voelde hoe de capsule aan zijn lange weg omlaag begon.

Hij wist het, want het volgende moment was ik vrij. Ik zakte op mijn knieën en haalde gierend adem. Hopelijk was de behuizing van de capsule stevig genoeg en overleefde ik deze dwaze actie, maar daar ging ik niet van uit. De ampul trok een pijnlijk spoor langs mijn binnenste en ik stikte bijna in een hevige hoestbui. Die vent had mijn ribben gekneusd, maar als de vloeistof uit zijn glazen behuizing kwam was dat nog mijn minste zorg.

Achter mij begon de man te schelden en te tieren. Ik werd overeind getrokken. Toen ik over mijn schouder keek zag ik nog net een gezicht vol paniek en blinde woede, maar vooral de kolf van een revolver die snel naderde. Daar gaan we weer, dacht ik nog. Ik voelde een stekende pijn in de buurt van mijn slaap. Terwijl ik wegzakte in diepe duisternis, vroeg ik mij vertwijfeld af of het geschreeuw dat ik hoorde zich in mijn hoofd bevond of dat het kabaal uit de gang kwam.

12

Ik lig in een bed tegenover opa. Hij slaapt. De oude man heeft veel rust nodig, maar het goede nieuws is dat hij er weer helemaal bovenop komt. Hij heeft zelfs al een korte verklaring afgelegd, veel praten kan en mag hij nog niet. In ieder geval word ik niet meer van mishandeling verdacht. Dat is al een hele opluchting. Opa blijkt opmerkelijk veel meegekregen te hebben van wat er zich in zijn ziekenhuiskamer heeft afgespeeld.

Zowel de ex-maaltijdenbezorger als ikzelf als het personeel hadden niet door dat hij al zo goed bij kennis was. In ieder geval ontkent hij met klem dat ik ook maar iets met de mishandeling te maken heb. Alleen inbraak is mij nu ten laste gelegd. Logisch, want vingerafdrukken en DNA-sporen praat je nu eenmaal niet zo makkelijk van een zaklantaarn en enkele andere voorwerpen af, ook al waren ze zorgvuldig neer geplant om mij erin te luizen. Het belangrijkste is dat het er ineens een stuk gunstiger voor mij uitziet.

Het verplegend personeel vond het nogal vreemd dat de deur van de kamer ineens was afgesloten en ze wilden juist alarm slaan toen de politie op volle sterkte de etage binnenstormde. Kijk, ik ben ook weer niet helemaal achterlijk. Nadat ik in de hal van het ziekenhuis de verbinding op mijn leentelefoon had verbroken, tikte ik in de lift snel een van de weinige telefoonnummers in die ik volledig uit mijn hoofd ken: het landelijke alarmnummer. Ik wist niet of het zou lukken, maar achteraf bleek dat ze de hele tijd hadden meegeluisterd. Tot het moment waarop mijn belager het toestel terugeiste en abrupt de verbinding verbrak. Zonder dat hij het wist

had hij een volledige bekentenis afgelegd voor het meeluisterende oor van Casters en zijn collega's.

Mijn maag is inmiddels leeggepompt en de ampul is er intact uitgekomen. Wat een geluk! Godzijdank heb ik het overleefd, dat had ik niet durven hopen. Spierbal raakte in paniek toen de deur werd ingetrapt en verstopte in een laatste radeloze actie zijn revolver onder opa's matras, maar die wees de agenten met gebaren en keelklanken feilloos de juiste plek aan.

Ik ben razend benieuwd wanneer ik het ziekenhuis mag verlaten en uiteraard ook wanneer opa terug naar huis mag. Een nieuwe maaltijdenbezorgdienst voor opa inschakelen staat mij een beetje tegen. Daarom heb ik besloten zelf enkele verzorgende taken op mij te nemen. Na het overlijden van zijn vrouw heeft hij jarenlang in zijn eentje moeten ploeteren. Ik vind dat hij het verdiend heeft om op zichzelf te blijven wonen en te genieten van alles wat hem nog rest.

Ik heb een vrij beroep en kan best elke dag eventjes bij hem langsgaan om te kijken hoe het met hem gaat. Ook heb ik zijn zoon in Australië aangeschreven met het vriendelijke verzoek om eindelijk eens langs te komen. Ik geef hem een week of twee. Anders heb ik nog wel wat vriendjes die met plezier bij hem langsgaan om hem "vrijblijvend" van advies te voorzien.

Dik in de problemen

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com

1

Vanaf het moment dat we elkaar voor het eerst zagen was het duidelijk. Ik was erg onder de indruk van haar. Ze was dan ook een prachtige verschijning, met een indrukwekkende oogopslag. Zij kon mij ook wel waarderen, dat zag ik en voelde ik. Dat het ging gebeuren was nog voor we een woord hadden gewisseld duidelijk. Het was alleen de vraag hoe en wanneer.

Zij was met haar man en vier kinderen op vakantie. Ik was met vrouw en twee kinderen nog maar net aangekomen op dezelfde kleine camping in Frankrijk, midden in het hoogseizoen. Terwijl wij de tent aan het opzetten waren, zaten onze burens ontspannen voor hun caravan van de zon te genieten. Af en toe ving ik haar blik op, terwijl ik stug doorwerkte met buizen, tentdoek, haringen en een vel met slecht vertaalde instructies tussen mijn tanden geklemd.

Het was prachtig weer en al snel maakten onze zoontjes kennis met de kinderen van de burens. Een leuk stel buurkinderen was dat. Zo op het eerste oog hadden ze weinig met elkaar gemeen, zowel wat uiterlijk als karakter betrof. De zes kinderen konden het in ieder geval prima met elkaar vinden en maakten vanaf de eerste dag de camping onveilig. Ze zwierven langs de diverse speeltuintjes op het terrein, renden rond de tenten en de caravans en deden vaak mee aan de kinderactiviteiten die dagelijks georganiseerd werden.

Zolang de kinderen zich vermaken, hebben de ouders vrijaf. Voor ons was het een zeldzame ervaring. Het gaf ons de mogelijkheid om

ongestoord een boek te lezen, een beetje in de zon te mijmeren en een praatje te maken met de burens. Steeds vaker betrapte ik mijzelf op gedachten die ik niet hardop durfde uit te spreken. Francien heette ze. Ze drong door tot in mijn dromen.

Ze hielden er een riant leven op na, onze burens Ronald en Francien - en dat terwijl zij niet werkte en hij maar een simpel baantje had. Onder de hete Franse zon stond een auto die ruimer was dan de caravan die het dat hele eind vanaf hun huis had moeten trekken. Geen tweedehands, maar een gloednieuwe, met een motor die een racewagen waardig was en met een indrukwekkende typeaanduiding die iemand met dyslexie onmogelijk kon uitspreken. Foto's van hun vrijstaande villa met zwembad gingen ongevraagd van hand tot hand en ik zag een interieur zoals ik dat alleen uit de glossy bladen kende, om maar niet te spreken van de stereo-installatie die mij in en in jaloers maakte.

Zwart geld, zei mijn vrouw meteen zodra we alleen waren. Ik keek bedenkelijk. Dat soort types leken het mij nou ook weer niet, al kon ik niemand aanwijzen die volgens mij wel tot die doelgroep behoorde. Oud geld opperde ik; een erfenis, de verkoop van een familiebedrijf. Omzichtig door ons gestelde vragen leverden in ieder geval geen antwoord op, dus we werden niets wijzer. Alles mochten we weten, tot het type alarmsysteem van de villa aan toe, maar over geldzaken werd met geen woord gesproken.

Na enkele dagen hield ik het niet meer uit. Ik hoefde haar maar 's morgens bij de bakker tegen te komen of het zweet brak mij uit. Telkens als ik toenadering zocht, kwam uitgerekend een ons achterna gerend kind plotseling hijgend de winkel binnen, of mijn eigen Ingrid, die uit verveling

maar op pad was gegaan om een krantje te kopen. De situatie werd onhoudbaar, en zonder het op dat moment van elkaar te weten, besloten we allebei om op zoek te gaan naar mogelijkheden om elkaar heimelijk te ontmoeten. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Houd zoiets maar geheim! Op een camping weet iedereen alles van elkaar.

Maar soms heeft een mens geluk. Ingrid wilde gaan zwemmen met de complete verzameling kinderen. Ik veinsde hevige maagpijn en stelde voor om bij de tent te blijven. Francien zei dat ze liever bij de caravan bleef om te zonnen en bleef ook achter. Haar Ronald ging mee om samen met mijn Ingrid op de zes kinderen te letten.

Eindelijk ging het dan lukken.

De hele meute verdween bepakt en bezakt met handdoeken, zwembandjes, luchtbedden en een tas vol snoep, eten en drinken in de richting van het meer. Amper waren ze uit het zicht verdwenen, of Francien en ik schoven gezellig bij elkaar aan en zo zaten wij in een mum van tijd met een goed glas wijn in de hete zon, de fles onder handbereik. Zo dicht was ik nog nooit in haar buurt geweest. Als ik mijn tenen strekte raakte ik met gemak haar slanke kuit. Er was geen reden tot haast. Ik genoot van haar nabijheid, de glans van de zon op haar gebruinde huid, de veelbelovende blik in haar ogen.

Juist toen ik aanvoelde dat het moment daar was, naderde een bezorgde Ingrid. Ze had een arm om onze oudste zoon geslagen die nogal hinkte. Onwillekeurig vergrootten we onze onderlinge afstand en ik verruilde mijn

glas wijn voor een beker maagvriendelijk vruchtensap die in de schaduw onder mijn stoel klaarstond.

Tan bleek zijn voet te hebben opengehaald aan een scherpe steen. Het zag er lelijk uit. Na schoonmaken, ontsmetten en een flinke pleister verdween Ingrid weer in de richting van het meer, maar pas nadat wij haar ervan overtuigd hadden dat ze echt niet meer kon doen dan dit. Tan zat met een van pijn vertrokken gezicht een boek te lezen. Ik keek met een schuin oog naar Francien. Ze haalde haar schouders op en verdiepte zich in haar roddelblad.

Na nog geen half uur legde Tan zuchtend zijn boek weg. Hij kreeg koppijn van lezen in de zon, trok zijn schoenen aan en liep een beetje mank richting waterkant, na de mededeling dat hij zich stierlijk verveelde en net zo goed bij het zwemfestijn kon gaan kijken.

Francien en ik keken elkaar aan. We sprongen tegelijk op en doken de caravan in. Ik keek in haar broeierige ogen. Haar vuurrode lippen, een stukje van elkaar, leken zich mijn kant op te krullen. Ik omhelsde haar, kuste haar vurig. We omklemden elkaar alsof we ons midden in een orkaan bevonden. Met houderige bewegingen trokken we de kleren van elkaars lijf en lieten ons op de uitschuifbank zakken. Alle remmen gingen los. We dachten niet aan de risico's, niet aan de reële kans op ontdekking.

Klaarlichte dag op een overvolle camping. Onze gezinnen vlakbij aan de waterkant. Elk moment kon een van de kinderen terugkomen voor een snoepje of iets te drinken. Haar man kon binnenstappen, of mijn vrouw door het raam turen. Ik dacht er niet aan. De rest van de wereld bestond

niet meer. Alleen zij en ik. Het was onvermijdelijk, al vanaf de eerste dag. Ik hield mij niet in en ook zij liet zich helemaal gaan. Het was wild en hevig en heerlijk en leek een eeuwigheid te duren. Het was dan ook nu of nooit. Morgen gingen we allemaal weer naar huis.

2

Iemand belde aan. Ik legde een vinger tegen mijn lippen, gebaarde naar de kinderen dat ze stil moesten zijn en liep naar de voordeur. Het was een jaar later en de volgende zomervakantie naderde alweer. Nog vaak dacht ik met plezier terug aan de grootse finale van het afgelopen jaar. Alles was goed gegaan. We hadden er allebei van genoten en er zeer zeker geen spijt van. Niemand heeft er ooit iets van gemerkt en ik heb het altijd voor mijn gezin geheim weten te houden.

Ik deed open en herkende in eerste instantie niet wie er voor de deur stonden. Een man en een vrouw, met een kluwen kinderen om zich heen. Ik wilde ze wegwuiven, maar aarzelde. Ze leken me niet het type dat huis aan huis ging om het een of andere geloof aan ons op te dringen. Mijn blik ging naar de straatkant, waar een gigantische Chrysler geparkeerd stond. Ik telde vijf kinderen – en het viel mij op dat geen enkel kind op het andere leek. Ik keek naar de man, daarna iets langer naar de vrouw. Even twijfelde ik. Ze zag er bekend en toch ook vreemd uit. Met haar dat langer was, voller, meer verwilderd en een gezicht dat vooral vermoeidheid uitstraalde, maar de lading die ik voelde toen onze ogen elkaar ontmoetten, liet geen ruimte voor twijfel. Het was Francien.

Ze lieten zichzelf binnen en al snel spraken en lachten we honderduit over de vakantie. De fotoboeken kwamen tevoorschijn. Terwijl ik op verzoek van Ronald een biertje uit de keuken haalde, hoorde ik Francien vragen waar het toilet was. Terwijl Ingrid en Ronald de mappen met foto's bekeken en de kinderen luid joelend in de tuin speelden, kwam Francien

de keuken in. Ze ging dicht tegen mij aanstaan. Hoewel ik haar nog steeds betoverend vond, was het hier toch anders. Het was geen vakantie. We waren niet in een ver en warm land. We stonden in mijn eigen keuken, met Ingrid aan de andere kant van de dunne gipsmuur en kinderen die ons konden zien door de ruit van de tuindeur.

Ik duwde haar zachtjes van mij af, tot op een sociaal acceptabele afstand. Ze keek mij schuin aan, met een onpeilbare grijns op haar gezicht. Om te benadrukken waarom ze hier stond, drukte ze haar handen tegen haar buik aan. Ze keek me met grote onschuldige ogen aan. Vijf kinderen, spookte het door mijn hoofd. Vorig jaar zomer waren het er nog vier. Ik zei dat ik niet wist dat ze toen zwanger was, omdat ik geen andere manier wist om het onrustige gevoel in mij te verwoorden. Ze keek mij aan met een blik die zei dat ik het antwoord allang wist. Ik keek haar hulpeloos aan: en nu?

Ze bleven eten en pas laat in de avond gingen ze weer weg. Bij ons logeren wilden ze niet, ondanks de afstand die ze moesten afleggen om weer thuis te komen, sloegen ze Ingrid's resoluut voorstel af. Zelf haalde ik opgelucht adem. Terwijl ze luid claxonnerend en wild zwaaiend de straat uitreden, besepte ik dat mij vandaag twee dingen duidelijk waren geworden. Allereerst de bonte mengeling van kinderen, kort geleden uitgebreid met een vijfde telg, een dochtertje met gelaatstrekken die ik uit mijn eigen gezin kende. Daarnaast de ruime bestedingslimiet van Ronald en Francien, ondanks dat zij niet werkte en hij maar een heel gewoon baantje had.

Ik had er belang bij dat het eerste geheim bewaard bleef en moest daarom meewerken aan het tweede mysterie. Onopvallend legde ik een hand op de broekzak waarin het papiertje zat waarop Francien in de keuken haar bankrekeningnummer had geschreven en hoopte dat ons spaargeld afdoende zou zijn.

Eindbestemming dak

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com

1

In gedachten verzonken loop ik door de winkelstraat naar mijn auto, tot ik toevallig opkijk en onze ogen elkaar vinden. Ze bijten zich als pitbulls in elkaar vast en laten niet meer los. Ik weet niet waar ze zo plotseling vandaan is gekomen, maar ik voel aan alles dat het raak is. Ietwat schichtig en een tikje uitdagend kijkt ze mij aan.

Ik weet met absolute zekerheid dat we bij elkaar horen. Nooit eerder in mijn leven heb ik dit gevoel zo sterk ervaren als nu en ik weet, ik zie, ik voel, dat ook zij betoverd is. Het lijkt alsof we ons hele leven naar elkaar op zoek zijn geweest en het nu dan eindelijk zover is. Het is dan ook niet meer dan vanzelfsprekend dat ze met mij meeloopt. Arm in arm verlaten we de winkelstraat en lopen het parkeerterrein op. Twee totale vreemden die zich één voelen.

Vlak bij mijn auto gaan we dicht tegen elkaar aanstaan en genieten van elke aanraking. Ik kijk haar aan en opnieuw voel ik mij gevangen in haar blik, haar ogen met pupillen als zwarte gaten. ‘Wasstraatje pakken?’ vraag ik zacht, zonder het oogcontact te verbreken. Ze hoeft geen antwoord te geven. Haar ogen doen het voor haar.

We hoeven niet ver. Hooguit honderd meter. Bij de wasstraat aangekomen draai ik het portierraam open. Langzaam zakt ze omlaag en vleit haar hoofd op mijn schoot. ‘Wat wil je dat ik doe?’ fluistert ze.

Naast mij verschijnt een jongeman. Hij bukt tot we op ooghoogte zijn.

‘Doe maar een bodempakket,’ zeg ik met schorre stem. De knul knikt en loopt weg.

‘Sluit je ogen dan maar en maak het je gemakkelijk,’ fluistert een stem vanuit mijn schoot.

Ik zie nog net hoe de jongeman een ferme dreun op een knop van het bedieningspaneel geeft, waarna de machinerie van de wasstraat knarsend en piepend op gang komt.

2

Mijn naam is Mario en ik werk in een wasstraat. Sommige mensen behandelen mij als het vuil dat ze van hun auto afspoelen, maar af en toe krijg ik flinke fooien en dat houdt het leuk. Soms maak ik ook vreemde dingen mee. Zoals pas nog die vent met dat pak geld.

Het is laat op de dag en ik wil net de boel afsluiten als hij komt aanrijden. Hij slingert. Dat is het eerste dat mijn aandacht trekt. De man heeft een starende blik in zijn ogen. De pupillen zijn groot. Drugs? Hij spreekt met schorre stem. Hees is denk ik een beter woord. Hij betaalt, maar geeft geen fooi. Jammer, een flinke tip was een mooie afsluiter van de dag geweest. Net als ik bij het portierraam wegloop, zie ik plotseling een vrouwenhoofd. Ligt er een griet met haar hoofd op zijn schoot te slapen! Ik weet dat mensen soms met krijsende baby's rondrijden om ze in slaap te sussen, maar gebeurt dat nu ook al met een volwassen vrouw?

Ik loods de man naar de geleiderail die de auto door de wasstraat zal leiden. Hij volgt mijn aanwijzingen secuur op. Bijna mechanisch, als een robot. Dat heb ik niet vaak. Soms doen ze expres iets anders dan ik aangeef. Denken ze leuk te zijn, of ze willen mij een beetje pesten. Die pak ik natuurlijk meteen terug. Dan laat ik ze halverwege stranden en tien minuten uitdruipe. Mijn baas moet het alleen niet merken, want dat geeft een hoop gelazer. Deze man lijkt nogal afwezig, maar hij gedraagt zich keurig. Terwijl ik hem naar de rail loods, volgt hij mijn aanwijzingen snel en nauwkeurig op.

Plotseling vliegen er wat vlokken schuim tegen mijn gezicht. Dat gebeurt wel vaker, maar dit keer komt een flinke klodder bijna in mijn oog. In een reflex sla met wilde bewegingen het schuim van mijn gezicht af. Dat spul wil je echt niet in je ogen krijgen, want man wat een troep is dat! Ik verrek opnieuw van de pijn als ik alleen al terugdenk aan die ene keer. Ik heb toen minstens drie dagen met opgezwollen rode ogen rondgelopen. Gelukkig weet ik het goedje dit keer nog net uit mijn ogen te houden. Maar wat denk je dat er gebeurt? Zwenkt die malloot met een ruk opzij omdat ik met mijn armen sta te zwaaien om het schuim van mijn gezicht weg te slaan. Hij knalt zo ons kantoortje in! Gevel ontzet, ramen aan diggelen. Hij springt de auto uit en die blonde dame komt er even later een beetje verdwaasd achteraan.

Ik zeg: geen probleem, ik haal de baas er even bij, dan vullen we een schadeformulier in en dan is dat ook weer rond. Begint die man ineens te zweten als een otter, kijkt schichtig om zich heen, trekt me plotseling een hoek in en mompelt met fel oplichtende ogen iets van “onderhands oplossen”. Ik kijk hem geschrokken aan en vrees dat hij mij een lesje gaat leren, want hij pakt mij met twee knuisten stevig bij mijn stofjas beet en trekt me dicht tegen zich aan. Ik wil hem net van mij afduwen als hij een hand onder mijn jas wurmt. Ik verstijf. Shit, dat is een mes denk ik nog in een flits. Maar dan knikt hij kort en geeft een knipoog. Hij laat me los, loopt naar de vrouw toe en gebaart nijdig naar zijn auto. Ze stappen in, scheuren achteruit de wasstraat uit en voor ik het weet verdwijnen ze met gierende banden uit het zicht.

Ik voel aan mijn borst en verstijf als ik een warme natte plek vind. Shit! Terwijl mijn wereld instort bekijk ik verbaasd de vingers van mijn bevende handen... ze zijn schoon! Oké, er zit wat schuimend zeepsop op, maar geen bloed. De man heeft mij dus toch niet neergestoken. Ik voel ook nergens pijn. Het was puur en alleen mijn fantasie die met mij aan de haal ging. Maar er zit wel iets, daar in de binnenzak van mijn jas. Iets dat er eerst niet zat. Voorzichtig til ik een slip van de jas op en gluur onder de stof. Ik zie een grijzige enveloppe zitten. Met twee vingers trek ik hem eruit en tuur naar de inhoud. Mijn mond valt open. Maar zodra ik een gerucht hoor, stop ik de enveloppe razendsnel weer terug op z'n plekkie.

Het is de baas die achter de zaak vandaan komt rennen. Iemand moet hem hebben verteld dat er iets gaande is, of hij is gealarmeerd door het tumult van daarnet, want er komt rook uit zijn oren en zijn ogen lijken op supernova's. Voor ik ook maar iets kan zeggen of doen, begint hij tegen mij te tieren. Waarom heb ik die vent laten gaan, wat was het kenteken, en meer van dat soort vragen. Ik haal een paar keer mijn schouders op en heb mijn gedachten er niet bij. Na een tijdje beseft mijn baas dat hij tegen dovemans oren praat. Wanhopig kijkt hij om zich heen, maar er is hier niemand anders die hem kan helpen.

Het volgende moment sta ik op straat. Letterlijk en figuurlijk. Voorzichtig betast ik de plek waar de enveloppe zit en maak een vreugdesprongetje. Mario heeft alsnog zijn wereldfoo!

3

‘Je bent laat.’ Nettie sluit de gordijnen en drapeert de twee helften netjes over elkaar.

‘Het was druk op het werk,’ antwoord ik mat, terwijl ik haar blik ontwijk. Met mijn jas nog aan blader ik doelloos door een stapeltje reclamefolders en buurtkranten die netjes opgestapeld op een hoek van de eettafel liggen.

‘Ze heeft je aardig te pakken gehad.’

Ik schrik en mijn hand bevriest halverwege de stapel. Nee toch! Ben ik betrappt in de wasstraat? Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Dan pas snap ik wat ze bedoelt. ‘Er waren een paar spoedklussen en ze vond dat alles vandaag af moest. We hebben een cheffin die niet zou misstaan als slavendrijver.’

‘Je zit onder de plak. Thuis en op je werk.’ Ze staat naast me, bekijkt me van top tot teen en haalt haar neus op. ‘Je kunt je beter wat opfrissen. Je ziet er niet uit en je stinkt. Ik zal je prak opwarmen, wij zijn allang klaar. Heeft het soms geregend, je jas is zo streperig?’

Snel trek ik het kledingstuk uit en werp het in een wijde boog richting bank. Hij valt er half op, blijft even hangen, glijdt er dan langzaam vanaf en komt met een plofje op de grond terecht. ‘Het zal op mijn werk gebeurd zijn,’ bedenk ik ter plekke. ‘De plantenman was er weer eens vandaag. Het komt vast van die sproeier. Wie zet de kapstok dan ook pal naast een plantenbak.’

Dit is een kritiek moment. Ik kan haar het slechte nieuws namelijk nog niet vertellen. Dat kan pas morgen. Op weg naar huis heb ik een flinke omweg door de polders gemaakt tot ik een geschikte locatie vond. Een oude schuur vlak naast de weg die ik weleens eerder in het voorbijrijden had gezien. Morgen is het zaterdag en is het daar lekker rustig, dat is cruciaal voor wat ik van plan ben. In gedachten draai ik het scenario nog een keertje af. Eerst zal ik de wielen wild laten spinnen om wat zwarte sporen op de weg te maken en diepe geulen door de berm te trekken. Daarna bewerk ik de muur met een moker en geef ik de toch al zwaar beschadigde motorkap wat rode vegen met een stuk baksteen.

Opgelost! Een prima alibi. Sorry schat, ik reed iets te overmoedig door de bocht en vloog er zomaar uit omdat er wat blubber van een tractor lag. Zonde van de lak hè. Ik zal meteen de verzekering bellen. Wat een geluk dat het kantoortje van die wasstraat uit gipsplaten was opgetrokken en niet uit betonblokken. De auto is weliswaar flink beschadigd, hij rijdt nog prima en het is ook niet zo dat het de aandacht van elke politieagent trekt die ik tegenkom. Nee, ik ben uiterst tevreden met mijn plan. Morgen even door de zure appel bijten. Ja, wat moet ik anders. Ik kan moeilijk vertellen wat er in die wasstraat is gebeurd, laat staan met wie ik daar was.

De deurbel gaat.

‘Ga jij even,’ commandeert Nettie vanuit de openkeuken.

Terwijl ik naar de voordeur loop, haal ik opgelucht adem, blij als ik ben dat ik in ieder geval tijdelijk aan Nettie’s spiedende blik ben ontsnapt. Ik knip het buitenlicht aan en bedenk alvast een afpoeierzin voor welke

verkoper of collectant er ook aan de deur staat. Het gelige lamplicht werpt vreemde schaduwen op een gezicht dat mij met toegeknepen ogen aankijkt. In een reflex wil ik de deur dichtgooien en mijzelf onder het bed verstoppen, maar ik weet mij nog net in te houden.

‘Wat doe jij hier!’ sis ik haar kant op. Na het fiasco in de wasstraat heb ik haar met moeite van mij afgeschud en hoopte haar nooit meer te zien en nu staat ze hier, voor de deur van mijn eigen huis!

‘Ik moet je spreken.’ Haar warme stem klinkt dwingend en opmerkelijk kalm. Ze duwt mij de gang in en maakt aanstalten mij te volgen. Ik houd haar met moeite tegen.

‘Wie is dat papa?’

De vraag komt van boven aan de trap. Tessa! Zonder te kijken hoor, voel, weet ik dat ze op de overloop naar mij staat te kijken. ‘Ga maar slapen meisje,’ roep ik bijna snauwend. Mijn avontuurtje begint flink uit de hand te lopen.

Ik duw de vrouw terug naar buiten. ‘Niet hier! Ben je gek geworden of zo?’

‘Pak dan je jas!’ zegt ze gebiedend. Een kille blik die mij doet huiveren verschijnt in haar ogen. ‘Of anders...’ Ze doet even of ze naar binnen komt en kijkt mij dan veelbetekenend aan.

‘Oké, oké, geef me een minuut. Wacht buiten. Uit het zicht.’ Zonder op antwoord te wachten ram ik de deur in het slot. ‘Verdomme!’

‘Je eten is klaar, douche straks maar,’ roept Nettie vanuit de keuken als ik de kamer inloop. Ze haalt een dampende schaal uit de magnetron. ‘Wie was dat?’

‘O, een...’ Mijn oog valt op het gordijn dat in allerijl lijkt te zijn dichtgetrokken. ‘... vrouw die wat wilde verkopen. Ik heb haar niet laten uitpraten, want dan kom je er niet meer vanaf.’

Met een bord hutspot in mijn handen loop ik de kamer in. Het spul is bloedheet.

Ik moet hier weg en snel ook. Ik zet het bord op tafel en gooi een klaarstaand glas bier in één keer naar binnen. ‘Het is goed heet. Weet je wat, ik pak ondertussen iets uit de auto.’ Boven begint Tessa te huilen. Wat een toeval, wat een mazzel. ‘Ga jij even naar haar toe, schat?’ vraag ik poeslief.

Voor Nettie kan bedenken dat ik dat dan ook meteen wel even kan doen, glip ik de voordeur uit en kijk schichtig naar het raam. Een zwak lichtschijnsel is te zien achter de gesloten gordijnen. Ik haal diep adem. Dit keer begluurt ze me niet. Nog niet. Op de hoek van de straat, net buiten het schijnsel van een lantaarn, staat een gestalte mij op te wachten. Ik loop naar haar toe, beseffend dat ik diep in de puree zit. Ik weet niet hoe ze mij heeft gevonden, maar ik moet haar zo snel mogelijk zien kwijt te raken.

4

Het is kil op straat. Had ik mijn jas maar gepakt. Met mijn handen diep in de broekzakken gestoken loop ik haar kant op. Afwachtend kijkt ze toe. Jezus! Dat mens weet waar ik woon. Dat heb ik weer. Vragen wat ze van me wil en haar dan zo snel mogelijk afpoeieren is het enige wat ik nu nog kan doen, maalt het door mijn hoofd. En daarna vlug weer naar binnen, naar vrouw en kind en warme prak. Het was een onvergetelijke middag, het was dolle pret, maar het is leuk geweest en we moeten de boel zo snel mogelijk vergeten.

Ineens komt een auto met loeiende motor en gierende banden aanrijden. Met piepende banden komt het voertuig midden op straat tot stilstand. Portieren springen open. Twee mannen springen eruit en sleuren de vrouw die verschrikt kijkt en wild om zich heenslaat de auto in. Het onwerkelijke tafereel speelt af op amper vijf meter bij mij vandaan.

‘Hé! Blijf met je poten van haar af!’ gil ik. In een reflex ren ik erheen, maar knal bijna tegen een derde man die tussen de geparkeerde auto’s vandaan springt.

Uitdagend blijft hij voor mij staan. De man is volledig in een net wit pak gekleed. Alleen zijn stropdas en schoenen zijn zwart. ‘Wat ben jij van plan, kereltje?’ klinkt het op dreigende toon. Ik kijk in een staalhard gezicht met glazen ogen. ‘Blijf met je poten van mijn duifje af. Dat is gezonder voor je. Ze is van mij.’

Afwerend steek ik mijn handen omhoog en deins achteruit. ‘Ik wist niet dat ze...’ stamel ik, maar hij laat me niet uitspreken en deelt een gemene

schop uit. Het wordt zwart voor mijn ogen, zwart met rode spikkeltjes en een felle pijn doorklieft mijn onderbuik. Ik zak op mijn knieën, terwijl de tranen in mijn ogen schieten en ik mijn handen beschermend tegen de gepijnigde plek druk. Zittend op de koude stoeptegels begin ik te jammeren.

De man torent boven mij uit. ‘Bemoei je voortaan met je eigen zaken, begrepen?’

‘Be-gre-pen,’ fluister ik min of meer verstaanbaar.

‘Hé, chef!’ De stem komt uit de richting van de auto. ‘Ze heeft het niet op zich.’

‘Lul niet, zoek beter en sla dit keer geen plekje over.’

‘Met plezier baas.’ Na een korte pauze vervolgt de stem: ‘Ze beweert dat *hij* het heeft.’

Het dringt langzaam tot mij door. Hij? Ze bedoelen toch niet... mij?

Ik kijk schuin omhoog en de gemene blik die ik daar zie bevestigt mijn vermoedens. Ik vloek en vlak voor ik in mijn kraag gegrepen word, schiet ik rakelings langs de benen van mijn belager. Als een haas of een hond met zijn staart tussen de benen ga ik er vandoor. Er klinkt geschreeuw achter mij, het geluid van dichtslaande portieren, een auto die met slippende banden wegrijdt, voetstappen die zo snel naderen dat ik weet dat de man mij al bijna heeft ingehaald.

Waar kan ik zo snel heen?

5

Ik voel hoe iemand mij bij mijn kraag grijpt. Mijn voet blijft achter iets of iemand steken. Voor ik het weet ga ik languit op de stoep en klap met mijn kin tegen de tegels. Een gewicht drukt zwaar op mijn rug. Ik voel mij als een luchtbed waar iemand het laatste restje lucht uit probeert te persen.

‘Zo makkelijk kom je niet van mij af, mannetje!’

Het is de vent in het wit. Uiteraard, wie anders. Ik proef bloed. Tijdens de val hebben mijn tanden een lip doorboord. Ik strijk met mijn tong langs mijn gebit en haal hem meteen open. Het kan niet anders of een voortand ligt doormidden. Shit.

Het gewicht verdwijnt van mijn rug en ik word ruw overeind getrokken. Naast mij is nu ook de auto tot stilstand gekomen en de twee mannen springen eruit. In een flits zie ik haar zitten, op de achterbank. Ze lijkt net een geest, half transparant door de reflectie van huizen en straatlantaarns op het glas.

De twee mannen gaan voor mij staan. De man in het wit staat achter mij en houdt mij stevig vast bij mijn nekvel.

‘Geef op!’ commandeert een van de twee mannen. Een mager hoofd met korte krulletjes en een oorbel, een bruin leren jasje, een smoezelig overhemd en een zwarte veter als stropdas. Hij heeft een buikje, maar zijn armen zijn gespierd. Afwachtend houdt hij zijn hand op.

‘Geef wat?’ Ik beseft dat ik de man intens wanhopig aankijk.

‘Hou je niet van de domme. Je speelt met je leven. Geef op. En snel.’

Hij brengt zijn vuist tot vlak voor mijn neus.

‘Ik heb niets bij me. Ik liep alleen even de deur uit, al mijn geld ligt binnen.’

‘O, dus je woont hier. Nou, dan gaan we fijn op visite.’ Hij wijst achter mij. ‘Daar?’

Oeps. Een moment van onoplettendheid en het was eruit. Ik gebaar over mijn schouder, naar de plek waar mijn vluchtpoging begon, want dat is wel zo aannemelijk. ‘Daar het steegje door en dan de tweede straat erachter.’

De man met het leren jasje kijkt mij smalend aan. ‘Beetje ver voor iemand die “alleen even de deur uitliep” vind je ook niet?’

Koortsachtig denk ik na. Te lang. Te opzichtig.

‘Hij lult.’ Dat is de tweede man, gehuld in een vaal spijkerpak waarvan de mouwen vlak boven zijn indrukwekkende biceps zijn afgesneden. Hij is een kop groter dan zijn maat. ‘Hij liegt en bedenkt een uitvlucht, ik zie het aan zijn schichtige ogen.’

‘Je meent het,’ sneert de ander.

De greep op mijn nek verstevigt zich en even heb ik het idee dat de man achter mij van plan is om mij rechtstandig van de grond op te tillen. De man met het leren jasje begint luid te lachen. Zijn hand verdwijnt in een broekzak en komt met een langwerpige voorwerp erin weer tevoorschijn. Met een klikkend geluid schiet een vlijmscherp lemmet tevoorschijn. Hij brengt het mes omhoog en richt het tussen mijn ogen. Scheel staar ik naar

het uiteinde. Als een pendel begint het mespunt van oog naar oog te bewegen.

‘Je mag zelf kiezen welke het gaat worden.’ Af en toe stoot hij het mes plagerig naar voren. ‘Dit exemplaar... of toch maar de andere...’ De man maakt smakkende, vochtige geluiden en grijnst breeduit. ‘Een lekker sappig oogbolletje aan mijn mes gespietst. Dat is een tijdje geleden. Toch al wel een dag of drie.’

‘Denk niet te lang na,’ fluistert de man achter mij in mijn oor. ‘Want zodra hij begint ben je te laat en steekt hij ze er gegarandeerd allebei uit. Bij de vorige begon hij bij de tong, die vent gilte als een speenvarken en wilde ineens heel graag praten, maar ja, toen kon hij ons geen bruikbare informatie meer geven. Foutje van mijn maat, maar ach, al doende leert men.’

Ik sta als versteend en kan geen woord uitbrengen. Plotseling maakt het mes de keuze voor mij. Want het is abrupt voor een oog gestopt en nadert het tergend langzaam. Als reactie klinkt een ijzig gejank. Het hartverscheurende geluid vult de hele straat. Of beter gezegd, het kómt uit de straat en niet uit mijn keel. De greep bij mijn nek is ineens weg, het lemmet schiet bij mijn oog vandaan en schiet met een scherpe klik terug in het handvat. De drie mannen duiken halsoverkop de auto in en tegelijkertijd laat de vrouw zich er aan de andere zijde uitrollen. Een kluwen grijpende handen probeert haar nog tegen te houden, maar missen haar. Nog geen tel later komt de auto schokkend in beweging en scheurt de straat uit. Vanaf de andere kant komt een politieauto met jankende sirene aanrijden, met een tweede en een derde er direct achteraan.

Heel even is ze dicht bij mij en ruik ik haar mierzoete parfum. Ze drukt een vluchtige zoen op mijn wang, glipt langs mij heen en weg is ze, opgeslokt door de duisternis. Een politiewagen achtervolgt de vluchtwagen, de tweede stopt naast mij, de derde rijdt met jankende versnellingsbak achteruit terug. Er klinkt een kreet en ik zie Nettie het huis uitstormen. Ze gooit haar armen in de lucht, de telefoon nog in haar hand. Ineens stromen overal burens naar buiten. Ja, nu wel.

Twee agenten lopen kalm op mij af. Ik open mijn mond, maar Nettie is sneller.

‘Ik heb alles vanuit huis gezien. Die mannen trokken een vrouw de auto in, ze werd bijna ontvoerd. Maar mijn man heeft haar gered. Hij is een held, mijn held. Ze vielen hem aan, de schoften.’ Ik staar haar aan. Sprakeloos. Dan neemt ze mij bij de arm. ‘Kom maar mee schat, dan kun je thuis op de bank bijkomen van de schrik. Die agenten komen morgen wel terug als ze iets van je willen weten.’ Brutaal duwt ze de agenten opzij en loodst mij over de stoep langs een haag van burens terug het huis in. Ik gluur over mijn schouder. Ze is nergens te bekennen. Gelukkig maar.

6

Even, heel even, ben ik in de waan dat alles weer goed is. Dat de verschrikkingen voorbij zijn. Mijn belagers weggejaagd. De mysterieuze vrouw, ik ken haar naam niet eens, voorgoed uit mijn leven verdwenen. Een beetje tegen beter weten in, dat wel.

Ik lig op de bank met een pluizige deken opgetrokken tot aan mijn kin. Een bundel verpakt ijs balanceert op mijn pijnlijke onderbuik en met een koud washandje dep ik mijn gezwollen lip. Nettie zit tegenover mij in een stoel. Ze glimt van top tot teen en verwent mij met koffie, koekjes, nog meer koffie, een aai over mijn bol en allerlei andere uitingen van liefdevolle aandacht. Had ik al koekjes gezegd? Ondertussen mompelt ze dingen als: ‘mijn held’ en ‘stoere bink van me’ en doet ze vol enthousiasme haar verhaal aan iedereen die opbelt of aanbelt - en dat zijn er vanavond nogal wat. Met “ze vertelt haar verhaal” bedoel ik ook echt “haar versie van het verhaal”. Daardoor ben ik in één klap veranderd in een lokale held.

Dan klinkt de deurbel en heb ik het nare gevoel dat alles opnieuw gigantisch uit de hand loopt. Opgelucht haal ik adem als het slechts de buurman van verderop is die de kamer binnenloopt. Terwijl Nettie verse koffie haalt herinnert hij mij aan iets wat ik straal vergeten ben. Het eerste teken dat ik mij in slaap heb laten sussen door de zorgzame liefde waarmee Nettie mij op deze behaaglijk warme bank heeft overspoeld.

‘Hé, als dat niet onze held van de straat is!’ Ik krijg een bemoedigend klopje op mijn schouder dat ik tot diep in mijn pijnlijke onderbuik voel doordreunen. ‘Wat is er met je auto gebeurd?’

Ik slik. ‘Mijn auto?’

‘Ja, je auto sufferd. Hij ziet eruit alsof er een shovel tegenaan is geknald. Je hele neus ligt aan diggelen.’ Hij staart mij aan. ‘Wat zie jij ineens bleek?’

‘Neus in de poeier?’ Mijn hart slaat over. De auto, ik was dat hele verrekte ding vergeten door de onverwachte gebeurtenissen van vanavond. Erger, mijn prachtige alibi staat pas voor morgenochtend gepland.

‘Wat is er met de auto?’ Nettie loopt met een verbaasde uitdrukking op haar gezicht en een kop koffie in haar hand de kamer in.

Ik moet zien te redden wat er nog te redden valt. ‘Leuk dat je zo snel langskomt, Andries. Alles goed thuis?’ vraag ik met veel te luide stem.

Met toegeknepen ogen kijkt hij mij aan. ‘Niet echt nee, we hebben weer eens ruzie. Het oude liedje, het zal wel op een echtscheiding uitdraaien.’ Beleefd knikkend neemt hij zijn kopje koffie aan. ‘Maar hoe zit het nu met die auto?’

‘Wat je zegt, Andries. Wat een gedoe. Een auto met drie zware criminelen erin.’ Ik gluur vanuit mijn ooghoek naar Nettie. Het woord auto in combinatie met drie boeven lijkt te werken, want haar alertheid lijkt weg te smelten. ‘Luister, dan vertel ik je een sappig verhaal.’ Ik besluit de meest uitgebreide versie te vertellen, hier en daar in mijn eigen voordeel aangedikt natuurlijk, in de hoop dat hij dan eindelijk mijn auto vergeet. Al

pratende werp ik een onopvallende blik op Nettie. Ze is er met haar hoofd niet meer bij, ze kan het verhaal na al die keren dat ze het zelf heeft verteld wel dromen.

Andries gaapt verveeld, maar houdt zijn kaken stijf op elkaar geklemd om het te maskeren. Nettie daarentegen gaapt en geeuwt ongegeneerd, kijkt op haar horloge, steekt een hand op naar de buurman en verdwijnt sloffend naar boven. Ik ruik een kans en veins op mijn beurt een indrukwekkende gaap. ‘Ik wil je écht niet weggagen, Andries, maar...’

Hij gooit zijn handen in de lucht. ‘Geen probleem! Je zult wel bekaf zijn na vanavond.’ Hij steekt een duim op. ‘Klasse wat je hebt gedaan, kerel.’

En weg is hij. Ik sluit mijn ogen, laat mij wegzakken onder de warme deken en in de roes van mijn heldenstatus.

Het lijkt een eeuwigheid later, als vaag het gepiep van een telefoon tot mij doordringt. Het geluid komt van boven. Nettie heeft de huistelefoon blijkbaar meegenomen om mij ongestoord te laten slapen. Het is vast weer een journalist van een of andere krant, de telefoon staat de hele avond toch al roodgloeiend. Ik heb er even geen zin in, het is mooi geweest voor vandaag, laat Nettie het maar afhandelen. Niet veel later komt ze de trap aflopen. Ik houd mij slapende, maar het blijft te lang te stil, dus gluur ik tussen mijn wimpers door. Ze staat voor mij, met de handen in haar zij.

‘Leg eens uit wat er met de auto is gebeurd?’ vraagt ze op scherpe toon.

‘Huh?’ Moeizaam ga ik rechtop zitten, de pijnscheuten in mijn onderbuik trotserend. Voor het eerst vanavond doet Nettie geen enkele moeite om mij te helpen. Dit is foute boel!

‘Er is gebeld voor je.’ Een lange stilte volgt, waardoor ik extra goed naar het instorten van mijn kaartenhuis kan luisteren. ‘Door de eigenaar van een wasstraat in het centrum.’

7

Langzaam cirkelt Nettie om de auto, werpt een blik op de neus, legt een hand op de verfrommelde motorkap. Hoofdschuddend loopt ze terug naar de voordeur. Ze kijkt mijn kant op en ik weet zeker dat ze nog net de vitrage ziet bewegen waarlangs ik stond te gluren. Snel ga ik weer onder mijn dekentje liggen. Verscholen achter de brede rugleuning van de bank voel ik mij heel eventjes veilig voor de boze buitenwereld.

Elke tik van de klok duurt een miljard jaar. Dan vliegt de kamerdeur open en neemt ze zwijgend plaats in de stoel tegenover mijn tijdelijke bed. In haar ogen zie ik iets dat ik nog niet eerder heb gezien.

‘Je moest niet overwerken. Dat was een smoes. Een leugen. Je maakt je baas belachelijk, doet alsof ze een tiran is.’ Ik knik, durf het niet eens te ontkennen. ‘Ik had het moeten weten. Misschien wist ik het ook wel maar wilde ik het niet geloven. Alleen al hoe je thuiskwam; de blik in je ogen, je verfomfaaide kleren.’ Haar lippen waren smalle strepen. Vuur brandde achter haar ogen. ‘Vertel. Wat heb je uitgespookt?’

Ik besluit om niet te liegen en vertel dat ik in een vlaag van verstandsverbijstering een ruk aan het stuur gaf waardoor ik het kantoortje indook. Dat ik daarna in paniek uit de auto sprong, de tropische atmosfeer van de wasstraat in. Thuis aangekomen durfde ik het niet te vertellen. Een aannemelijk verhaal, toch? Niet het hele verhaal, maar wel een deel dat volledig waar is.

‘Dus dan kom je thuis en je bent nog geen drie tellen binnen, of je wilt plotseling iets uit je auto pakken - en dan kom je zomaar ineens heel

toevallig een vrouw tegen, waardoor je binnen enkele seconden in een bijzonder duister zaakje wordt meegezogen. O ja, ze had eerst nog even bij ons aangebeld. Want het was toch die blonde dame, waarvan jij zei dat ze iets aan ons wilde verkopen? Ze belt aan en ineens moet je met alle geweld even naar de auto. Wat een toeval.'

Ik staar haar aan. Mijn gezicht voelt vreemd strak aan en er tintelt iets in mijn hals.

'De eigenaar van de wasstraat vroeg of ik "dat blonde mokkel was dat naast hem zat."' "

Onwillekeurig staar ik naar haar bruine haar. 'Het stelde niets voor,' stamel ik. 'Het was eenmalig. Ik hou alleen van jou...'

Haar ogen lijken op uitgeblazen kaarsen waarvan alleen de pitjes nog een beetje nagloeien. Ik wil wat zeggen, maar ze is me voor.

'Hoe heet ze?'

'Ja, dat is een beetje een probleem. Zo ver zijn we nooit gekomen.' Ik haal mijn schouders op en voel mij dom.

'Het is beter dat je vertrekt. Nu meteen.'

'Ik?' mompel ik perplex. 'Maar waarom? En waarheen?'

'Morgen, zodra ik wakker ben, ben je er niet meer.'

Ze staat op en loopt met kaarsrechte rug de kamer uit. Haar vuisten gebald en het hoofd geheven.

8

Een auto scheert rakelings voorbij en zorgt ervoor dat ik ruw heen en weer word geschud. Heeft het leven nog zin, vraag ik mij af, terwijl ik naar de steeds kleiner wordende achterlichten staar tot de duisternis ze eindelijk heeft opgeslokt. Met draaiende motor sta ik op de vluchtstrook van een lange kaarsrechte weg die lang een dijkje loopt. Al vanaf vanmorgen vroeg heb ik rondgedoold. Het is inmiddels avond, donker, de tijd is me ontschoten en het klokje in het dashboard is er al lang geleden mee gestopt.

Op het moment dat de auto opnieuw huivert, ditmaal door een passerende vrachtauto, borrelt er iets naar boven. Ik krimp ineen, terwijl de stem van mijn herinnering roept: ‘Ze beweert dat hij het heeft.’ Het was mij helemaal ontschoten. Iets cruciaals dat een van die mannen riep. *Ze beweert dat hij het heeft.*

Waarom dachten ze dat ik iets had? Wat zou ik moeten hebben? Natuurlijk! Ik kan mij wel voor mijn kop slaan. Ik had het meteen moeten weten. Ze heeft iets in mijn auto verstoppt. Tijdens of vlak na ons abrupt afgebroken wasstraatavontuur!

Ik laat mijn hand rondgaan in de leegte onder mijn stoel, dan laat ik mij zijwaarts op de bijrijderstoel zakken en betast ook daar de vloer. Ik vind een verkreukeld blikje en wat lege snoepwikkels. Maar meer ook niet. Er moet iets zijn, ergens, het kan niet anders.

Met een zaklamp uit het dashboardkastje in mijn hand stap ik uit en onderwerp de auto aan een grondige inspectie. Zittend op mijn knieën op het ruwe asfalt, er met een schuin oog op lettend dat niemand mij scheidt.

Niets.

Hoe kan dat nou?

Na vier keer zoeken geef ik het op. Misschien vertelde ze maar wat om het tuig op een dwaalspoor te brengen en de aandacht van haar naar mij te verleggen, wat haar overduidelijk prima is gelukt. Maar ik schud mijn hoofd. Ik wil het graag geloven, maar ik heb mezelf al lang genoeg voor de gek gehouden. Mijn huwelijk ligt aan duigen en ik ben dakloos. Het was ook te mooi om waar te zijn: een prachtige vrouw die iets in mij zag. In werkelijkheid had ze mij alleen maar nodig omdat ze in het nauw zat. Ze was de wanhoop nabij en zocht naar een geschikte voorbijganger, een toevallige passant. Ik dacht dat ik speciaal voor haar was, dat we voor elkaar bestemd waren. Hoe naïef van mij. Ik was gewoon de eerste de beste die haar een uitweg bood uit een benarde positie, wat het dan ook was. Zoiets moet het bijna wel geweest zijn. Ze heeft me gewoon gebruikt. Misbruikt.

Een uur later zit ik in de bedompte kamer van een hotel in een badplaats. Naar huis gaan kan ik niet. De ondergaande zon heeft mijn huwelijk met zich meegetrokken naar de onderwereld. Vlak voor mijn vertrek vanmorgen gooide Nettie mijn schamele bezittingen uit het raam en liet mij als een beest door de voortuin kruipen. In de achterbak ligt wat ik zo snel bij elkaar heb kunnen schrapen: wat kledingstukken, een stapeltje boeken, CD's. Mijn laptop, alleen is door de val het deksel gebarsten en zijn de scharnieren gebroken. Als de harddisk is bezweken, ben ik in één klap mijn in tientallen jaren moeizaam opgebouwde muziekverzameling kwijt. Misschien had ik beter af en toe een backup kunnen maken.

Alles is mij ontnomen. Tot mijn zelfrespect aan toe. Want ditmaal waren de burens wél zichtbaar aanwezig. Veilig achter glas, maar met de gordijnen open, zodat ze niets van het schouwspel hoefden te missen.

Ik vloek, scheld en tier, maar houd daar snel weer mee op. Ik schiet er immers niets mee op, ben hooguit de gasten in de kamers naast mij tot last. Mijn lippen branden en de afgebrokkelde voortand (de schade valt achteraf gezien nog mee) veroorzaakt een zeurderige pijn waardoor praten laat staan schreeuwen geen pretje is. Laat ik dan maar beginnen met het verdoven van de pijn. Er is vast wel een leuk zeemanscafé ergens aan de haven. Drank verdooft pijn. Niet alleen lichamelijke pijn. Juist niet alleen de lichamelijke.

Met tegenzin kom ik overeind, trek mijn jas aan en open de deur. Daar bots ik meteen tegen iemand op.

‘Jij!’ roep ik verbaasd uit. Ik wil de deur dichtgooien, maar ze is me voor en duwt me terug de kamer in, komt dicht tegen mij aanstaan en wrijft haar lichaam sensueel tegen het mijne.

‘Lieve!’, fluistert ze in mijn oor. Ik voel haar lippen tegen mijn oorlel ‘Eindelijk zijn we weer samen.’ Met haar voet maakt ze een geroutineerde zwaai, zodat de deur met een klap in het slot valt.

Inderdaad. We zijn weer samen. Of ik het nu leuk vind of niet.

9

‘Ik heb je zo ontzettend gemist,’ fluistert ze hees in mijn oor.

Dit gaat fout. Dit gaat helemaal fout. Radeloos staar ik naar de gesloten deur. Ik moet haar kwijt. Mijn verstand gilt dat ik haar hardhandig het hotel moet uitwerken.

Ze strijkt door mijn haar en ik staar in haar wijdgeopende pupillen. Ze zoent me en ik krijg de kriebels, mijn bloed begint te koken en het stemmetje in mij dat roept dat ik moet vluchten, moet rennen voor mijn leven, dooft langzaam uit. Onze tongen vinden elkaar en ik gooi alle remmen los. Wat heb ik nog te verliezen? Ik ben mijn vrouw kwijt, weet niet of en wanneer ik mijn dochttertje weer zie en mijn huis kom ik al helemaal niet meer in. Mijn oude wereld bestaat niet meer. Alleen zij is er. Zij en ik, wij samen. Iets met voorbestemd en zo, toch? Ze laat een hand onder mijn jas glijden en volgt de contouren van mijn lichaam. Haar andere hand volgt het voorbeeld van de eerste. Even heb ik het rare idee dat ze met gemak als geroutineerd zakkenroller door het leven kan gaan. Ik voel haar handen over mijn borst glijden. Gretig volg ik haar voorbeeld en knoop – trek bijna – haar blouse los.

Dan duwt ze mij met kracht van zich af en mijn jasje valt met een doffe plof op de grond.

‘Hé!’ roep ik. ‘Wat doe je nou?’

Ze staart me aan met een verbijsterde uitdrukking op haar gezicht, scheurt dan met een woest gebaar een enveloppe open en trekt er een stuk

karton uit. Een muziekje klinkt. Schel en hard, een beetje vals ook. ‘Happy birthday to you...’

Het is een verjaardagskaart. Een boekenbon glijdt er tussenuit en dwarrelt naar de grond. Ik herken die kaart. Hoe komt ze aan mijn verjaardagskaart? Op dat moment gilt ze als een onoplettende kat die een voorpoot aan een passerende sneltrein kwijtraakt. Ze staart vol afgrijzen naar haar handen, alsof daar in fluorescerende letters haar doodvonnis staat geschreven.

‘Wat is dit!’ krijst ze. Speekselspettertjes spatten alle kanten op.

‘Dat is mijn verjaar...’ Mijn mond valt open als een nieuw inzicht zich met een daverende klap openbaart en ik klauw naar een meubelstuk om mijn wankele evenwicht te behouden omdat een flashback mij doet duizelen. ‘Hoe kan dat?’ stamel ik geschrokken. Die boekenbon van vijftig piek heeft wekenlang in de binnenzak van mijn jas gezeten. Tot ik hem aan die knaap van de wasstraat gaf als zwijggeld. Maar... als zij dit zojuist uit mijn jaszak heeft gegrist, wat heb ik dan aan die jongen gegeven?

‘Dood!’ gilt ze en haar ogen puilen uit haar hoofd. Ze wordt er niet mooi op. De knappe vrouw die mij in het centrum heeft verleid lijkt voorgoed van de aardbodem verdwenen. ‘Jij bent dood! Ik ben dood, maar jij bent helemaal dood!’

Ik snap er steeds minder van. Waar heeft ze het over?

‘O mijn god!’ Ze slaat een hand voor haar mond en begint zenuwachtig door de kamer te stampen, als een ijsbeer die terugkijkt op twintig jaar

gevangenschap. ‘Hoe kon je dat doen! Ben je gek geworden? Ben je levensmoe?’

Ik ben de draad kwijt en zij geeft geen antwoord op mijn vragen, slaat mijn arm weg als ik haar tot stoppen probeer te dwingen. Dan voel ik in gedachten haar handen weer langs mijn lichaam gaan. In het winkelcentrum, bij de wasstraat, en nu weer. Eindelijk begint het mij te dagen. Ik grijp haar bij de polsen en trek haar met een ruk naar mij toe.

Ze staart mij aan met een woeste blik in haar ogen en wil zich weer losrukken, maar ditmaal is mijn greep vastberaden en stevig. Mijn kwaadheid geeft mij nieuwe kracht. ‘Het had net zo goed een ander kunnen zijn, nietwaar? Ik ben er met open ogen ingetrapt door achter mijn op hol geslagen hormonen aan te rennen. Wie had je benaderd als ik een minuutje later was verschenen? Een andere getrouwde man? Een opa op een brommertje? Een vrouw met een scootmobiel?’

Ze staart mij uitdagend aan.

Ik trek de verjaardagskaart uit haar hand. ‘Als dit uit mijn binnenzak komt, wat heb ik dan aan die knul gegeven? Wat heb jij in mijn jas weggemoffeld?’

Ze perst haar lippen op elkaar.

Ik smijt de kaart op de vloer. ‘Nou? Geef antwoord!’

‘Mijn pensioen.’

‘Je wat?’

‘Ik dacht dat hij het niet zou merken.’

Ik laat haar los. ‘Welke hij? Wat zou hij niet merken? Je bedoelt die vent in dat witte pak?’

‘Het ging zo makkelijk.’ Ze slaat haar ogen neer, loopt naar het raam en staart de donkere nacht in. ‘Dat is, of was mijn vriend. Ik ken de code al tijden, maar nu was de verleiding gewoon te groot. Al dat geld, netjes opgestapeld in zijn kluis. Ik dacht, een paar briefjes van de achterste stapel, wie mist dat nou.’

Ik kom naast haar staan en staar naar de oranje gloed van een lantaarnpaal voor het hotel.

‘Een paar briefjes?’

Ze zwijgt.

‘Weet je zeker dat het daarbij is gebleven?’

‘Oké! Ik heb een kluisje gehuurd en steeds een stapeltje biljetten in veiligheid gebracht. Plotseling was ik bang dat het zou opvallen, want de stapels waren ineens wel heel erg geslonken. Ik kon niet langer wachten. Alles had ik geregeld: een prachthuis in een warm land, vliegtickets, ik was al bijna weg en wilde nog eenmaal wat geld meenemen. Wat handgeld voor de reis zelf.’

‘Mevrouw plundert de kluis en gaat doodleuk terug voor een onkostenvergoeding.’

‘Ze zaten me op de hielen. Mijn minnaar en zijn helpers. In die enveloppe zat niet alleen een stapeltje bankbiljetten, maar ook de sleutel van mijn kluisje. Als ze dat bij mij zouden vinden, dan... Toen zag ik jou

lopen en rook mijn kans. Het was te gevaarlijk om het bij mij te houden. Ik moest het even kwijt. Voor de zekerheid.'

'O, lekker!' Ik slik moeizaam. 'Dus toen kwam je het 's avonds gewoon even bij mij thuis ophalen.'

Ze knikt.

Blijkbaar had ze op een of andere manier het kenteken van mijn auto gebruikt om mijn huisadres te achterhalen. Het tuig was haar al die tijd onopvallend gevolgd en zo kwam alles samen bij mijn in de straat. Alleen, op dit moment ben ik niet thuis, bedenk ik mij geschrokken. Ik kijk haar argwanend aan. 'Hoe heb jij mij hier eigenlijk gevonden?'

Ze draait met haar ogen. 'Alsof dat moeilijk is.'

Ik kijk haar dwingend aan.

Een zucht. 'Via het computersysteem van mijn vriend natuurlijk. Hij beheert zo'n beetje alle parkeerterreinen van het land. Hij levert de apparatuur, laat software maken en zorgt ervoor dat alles blijft werken. Hij is de grote baas en verdient er goudgeld mee. Dus ik ben gewoon even naar een internetcafé gegaan en heb ingelogd. Ik ken al zijn toegangscode. Zodra jij je auto parkeerde, wist ik precies waar jij was.'

'Slim hoor. Vertel eens, die mannetjes die jou de auto insleurden. Zijn die ook zo handig met computers?'

Ze kijkt me glazig aan en direct gaat in mijn hoofd een luide alarmbel af. Ik ken haar maar kort, maar weet uit ervaring hoe goed ze kan toneelspelen. Vorige keer stonden haar vriendjes ook in no time op de stoep, dat gebeurt mij echt geen tweede keer. Ik vloek en stamp als een

klein kind met mijn voeten op de vloer. ‘Nu mee komen!’ beveel ik haar. Zonder te kijken of ze mij volgt loop ik de kamer uit. Ik moet hier weg en snel ook, ik ben hier niet langer veilig. Hoe ik haar loos, dat zie ik straks wel weer.

Mijn voetstappen klinken dof op het tapijt van de gang. In een iets ander ritme hoor ik achter mij die van haar. Na luttele meters sta ik abrupt stil en sla met mijn vlakke hand tegen mijn voorhoofd. ‘Wacht hier op mij!’ waarschuw ik haar, terwijl ik terug naar de kamer ren. Snel gris ik mijn jasje van de vloer, schiet het gehaast aan, vis er met trillende vingers mijn autosleutels uit en duik de gang weer in.

Daar slaat de leegte mij om het hart. Waar is ze gebleven? Ik trek een sprintje door de gang. Als ik snel ben onderschep ik haar nog voordat ze de lift naar beneden kan nemen. Alleen blijkt dat niet nodig, want ik kom abrupt tot stilstand als ze plotseling uit een nis tevoorschijn stapt. Luttele meters van mij vandaan staat ze mij aan te kijken met een blik waar ik geen hoogte van krijg. Ze wijst naar mij, vormt met een vinger de loop van een revolver. Alleen komt het fatale schot uit haar mond: ‘Het zit zijn binnenzak!’

Abrupt kijk ik over mijn schouder. Daar springen de twee handlangers die ik eerder heb ontmoet uit de duisternis tevoorschijn en rennen op mij af. Maar dan ben ik al weg en wring mij ruw langs de vrouw die te verrast is om er ook maar iets tegen te doen. Op het moment dat ik mij in het trappenhuis aan het eind van de gang laat vallen, schiet een panische gedachte door mij heen. Ze is levensgevaarlijk. Ze is de dood in cadeauverpakking.

10

Met bonkend hart en gierende longen dender ik de trappen van het hotel af. Blind van angst duik ik via een zijuitgang de buitenlucht in. Deze stommiteit kan ik met de dood bekopen, besef ik ineens. De maffia zit achter mij aan, wat denk ik wel niet! Ze staan mij hier vast op te wachten, want haar vriend heeft natuurlijk meer dan twee hulpjes. Maar ik zie niemand, de deur wordt niet bewaakt.

Nu ik dan toch buiten en volop in het zicht ben, ren ik op volle snelheid door naar mijn auto, die ergens halverwege het parkeerterrein staat. Ik ben er bijna, als een man in alle rust tussen de geparkeerde auto's vandaan stapt. Struikelend kom ik tot stilstand en staar in de loop van een revolver. Een echte dit keer. Was ik toch te overmoedig. Natuurlijk hoeven ze de deur niet in de gaten te houden. Ze weten niet alleen in welk hotel ik zit, ze kennen mijn auto inmiddels ook.

Deze man heb ik nog niet eerder gezien. Het eerste wat mij opvalt is het satanisch licht in zijn ogen. Geen idee hoe zo'n duivelse blik eruitziet, maar als ik er eentje moest aanwijzen, zou dit hem absoluut zijn. De man geeft geen krimp en houdt het wapen strak op mij gericht. Zo te zien vindt hij het zelfs jammer dat ik op tijd stilstond. Een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht, zijn vinger strak om de trekker gespannen. Misschien is het beter om even geen onverwachte bewegingen te maken, bedenk ik mij, al zegt iets in mij dat wat ik ook doe, het op deze figuur vast geen indruk maakt en het hem echt niet van zijn ideeën zal afbrengen. Wat die ideeën ook mogen zijn. Wat moet ik nu doen, vraag ik mij wanhopig af?

Tijd om na te denken is er niet. Want ondanks het nachtelijke uur verschijnt plotseling de zon aan de hemel. Nee, niet de zon, een supernova is een betere beschrijving. Vlak voor mijn ogen explodeert de wereld en valt in kleurrijke scherven uiteen. De donder volgt meteen en laat mijn oren suizen. Ik slaak een rauwe kreet. Niet van pijn en ook niet van schrik, maar omdat ik mij vlak voor het wapen afging bruut op de man heb gestort. Ik knalde gewoon tegen hem op in een poging hem omver te lopen, met brute kracht tegen de grond te werken.

Daar had hij blijkbaar niet op gerekend. Want hij verliest zijn evenwicht en wankelt achteruit, maar trekt mij met zich mee in zijn val. Ik val bovenop hem. De arm met het wapen slaat tegen de straatstenen en dat is het moment waarop het vuurwapen afgaat. Snel krabbel ik overeind. De man blijft roerloos liggen. Rond zijn hoofd vormt zich een plas bloed. Is hij dood? Ik hoop het.

Uit de richting van het hotel klinkt tumult. Als ik opkijk zie ik dat het groepje mannen dat mij bij de lift stond op te wachten komt aanrennen. Ik gris het wapen van de grond, de loop is nog bloedheet en ik zet het op een lopen. Ik ren en ik ren en ik ren. Pas als ik er absoluut zeker van ben dat ik niet meer gevolgd word, gun ik mijzelf ergens in een smalle steeg bij het uitgaanscentrum een moment van rust. Voorovergebogen, met mijn handen steunend op mijn knieën, hijg ik een tijdje uit. Terwijl zweetdruppels over mijn gezicht gutsen en op de klinkers uiteenspatten.

Een claxon klinkt. Voorzichtig loop ik naar het uiteinde van de steeg en gluur langs de muur de straat in. Verderop staat een taxi met draaiende motor voor een café op een klant te wachten. De chauffeur is ongeduldig,

want opnieuw klinkt de claxon. Uiteindelijk stapt de man maar uit en loopt met grote passen vloekend naar de ingang. Luide muziek en schelle stemmen klinken zodra hij de deur opentrekt en naar binnen verdwijnt. Wat mij bezielt weet ik niet, maar voor ik er erg in heb, laat ik de steeg achter mij en kruip achter het stuur van de taxi. Ik scheur het stadje uit en druk net zo lang op knoppen tot het gekrijs van de mobilfoon of wat het dan ook mag zijn eindelijk ophoudt.

Na een wilde rit over smalle binnenwegen, laat ik de taxi achter tussen een groepje bomen naast een verlaten landweg. Via uitgestrekte akkers en bollenvelden zoek ik vervolgens mijn weg richting de kust. Dankzij het maanlicht is er net voldoende zicht om hier zonder kleerscheuren vanaf te komen. Nu ik een kilometer of dertig verwijderd ben van mijn vorige overnachtingsplek, durf ik het aan om opnieuw een kamer te boeken in een kleine kustplaats. Ditmaal in een miezerig hotelletje, zonder eigen parkeerterrein, maar wel weer met uitzicht over zee.

Het lukt mij niet om in slaap te vallen. Dus verlaat ik midden in de nacht het hotel weer om enkele uren over het strand te slenteren. Terug in mijn hotelkamer drink ik te veel koffie en eet een stel repen uit de minibar die ver over datum zijn. Dan besluit ik dat het genoeg is geweest. Zodra het licht is, zal ik teruggaan naar de stad. Want dit kan zo niet langer doorgaan. Ik kan moeilijk op de vlucht blijven en maar afwachten tot ze me weer gevonden hebben. Want dat zullen, ze daar twijfel ik geen moment aan. Er zit maar één ding op. Ik moet zelf in actie komen. De nachtmerrie moet stoppen, al heb ik nog geen idee hoe.

Gelukkig heb ik nog even om een plan te bedenken. Het is nog lang geen dag. Ik loop naar het raam, schuif het omhoog en snuif de frisse zeelucht op. Ik luister naar het zachte ruizen van de golven en het gekrijs van zeemeeuwen, staar naar de schuimkoppen op het water en laat mijn hersens malen. Hoe kom ik om te beginnen terug naar mijn woonplaats? Of althans de stad waar ik tot voor kort woonde? Want ik heb geen auto meer.

Een vreemd gevoel bij mijn hartstreek doet mij ineenkrimpen. Pas na twee volle seconden besef ik wat het is. Mijn mobiele telefoon. Totaal vergeten dat ik het ding bij me heb. Aarzelend beantwoord ik de oproep. Het is Nettie! Haar stem klinkt aarzelend en ze vraagt waar ik ben. Ik houd mij op de vlakte. Wat gaat het haar aan, ze heeft mij er toch uitgezet?

Dus zeg ik haar maar dat het mij spijt. Dat het nooit had mogen gebeuren. Na een pijnlijke stilte zegt ze dat het haar ook spijt. Haar stem is vlak en mist kracht. Vind je het gek, na alles wat ze heeft meegemaakt. Ze heeft vast de hele avond en nacht gehuild. Ook zij moet er wakker van liggen. Stom dat ik daar niet aan heb gedacht. Al die tijd ben ik met mijzelf bezig geweest. Alsof ik zo zielig ben.

Na enige aarzeling vraagt ze voorzichtig of ik niet wil terugkomen. Om te praten, dus dat ik mij niet meteen van alles in mijn hoofd moet halen. Ik beloof haar dat ze niet lang hoeft te wachten. Ik wil het niet laten merken, maar ineens ben ik zo blij als een kind. Het komt goed! Ik heb weer een thuis!

11

's Morgens verlaat ik na een licht ontbijt het hotel. Een paar straten verderop kijk ik met een schuin oog naar een garagebedrijf. Het is zondag en het is er rustig. Het parkeerterrein dat zich aan de zijkant bevindt staat vol met tweedehandsauto's. Ik loop erlangs en kijk onopvallend om mij heen. Op de gok trek ik hier en daar aan een portier. Eentje is er open. Ik laat mij op de stoel vallen, voel achter de zonneklep en hebbes! Met trillende vingers steek ik de sleutel in het contactslot.

Even later race ik langs kleurrijke bollenvelden richting huis. Vlakbij de stad beseft ik dat ik de auto ergens moet dumpen, want ik kan natuurlijk moeilijk een gestolen auto voor de deur parkeren. Ik sta verbaasd van mijzelf. Het lijkt wel of ik een ervaren crimineel ben. Zittende in mijn tweede gestolen auto denk ik koortsachtig na hoe ik kan afrekenen met mijn belagers en hoe ik uit handen van de politie kan blijven. Ik lijk wel een totaal ander mens dan gisteren. Wel sta ik voor een dilemma, beseft ik. Moet ik echt eerst de auto lozen, of pas als ik bij Nettie ben geweest? Een stemmetje in mij zegt dat ik de auto beter nog even kan houden. En ik heb geleerd goed naar stemmetjes te luisteren.

Langzaam draai ik de straat in en krijg het meteen koud. Dit gaat wel erg makkelijk. Hoe kom ik erbij dat ik zomaar naar huis kan? Omdat Nettie het aan mij vraagt? Denk ik daar veilig te zijn voor wie naar mij op zoek is? Mijn gezicht trekt wit weg. Op mijn hoede rijd ik op normale snelheid langs het huis en kijk in het voorbijrijden kort opzij. De ramen zijn dicht,

de gordijnen zijn open. Lampjes aan, geen beweging te zien. Ik geef toch maar gas en ga er als een speer vandoor.

Bijna meteen gaat de telefoon. Ik druk het toestel tegen mijn oor.

‘Je snapt natuurlijk dat we je vrouw en kind hebben. Doe dus geen domme dingen en wacht verdere instructies af.’ Nog voor ik kan reageren is de verbinding verbroken. Vloekend zet ik de auto midden op straat stil. Woedend sla ik met mijn vuisten op het dashboard. De wereld is totaal uit focus. Ze zijn me alweer te slim af. Ik denk pienter te zijn, denken als een echte crimineel noemde ik het daarnet nog, maar in werkelijkheid heb ik totaal geen grip op de zaak. Ik beuk met mijn vuisten tegen mijn hoofd, trek wild aan mijn haren. Mijn vrouw en kind hebben hier niets mee te maken. Niets, helemaal niets. Ze moeten mij hebben. Alleen mij. De rest moeten ze erbuiten laten.

Ik vermoord de schoften!

Opnieuw gaat de telefoon. Ik luister en mompel een soort van bevestiging. Daarna laat ik het toestel op de vloer vallen zodat ik de tranen uit mijn ooghoeken kan wegvegen. Achter mij klinkt een claxon. Ik steek verontschuldigend mijn hand op en rijd als een zombie naar het opgegeven adres in Zuidoost. In een vervallen woonwijk vol slooppanden parkeer ik de auto aan het einde van een doodlopende weg en stap uit. Ik sta aan de rand van een vlakte gevuld met stukken beton en staal, de restanten van een sloopflat. Ernaast een oude parkeergarage. Of wat er nog van over is. Een betonnen skelet: pilaren en betonplaten. Het ziet eruit alsof het elk moment als een kaartenhuis in elkaar kan zakken. Het beton geblakerd, vol

scheuren en de stalen bewapening steekt alle kanten uit. Ik loop naar wat ooit een imposante ingang moet zijn geweest, maar wat nu is geworden tot een onheilspellend donker gat. De toegang tot de onderwereld.

De wind giert om het betonnen gevaarte. Binnen klinkt gejoel, gehuil, gejang, gevloek. Het is de perfecte verblijfplaats voor junks, zwervers, daklozen en wie weet wat nog meer. Mijn vriend met de satanische oogopslag zou zich hier vast en zeker thuis gebben gevoeld, bedenk ik mij. Ik recht mijn rug en stap in de muil van het betonnen monster.

Duisternis en kilte omsluiten mij. Een penetrante pislucht dringt mijn neusgaten binnen. In de verte zie ik schimmen bewegen. Langzaam wen ik aan de duisternis en dan zie ik de vuilnisbelt pas goed. Kartonnen dozen, afgedankte banken, een paar autostoelen, een koelkast en een berg ongedefinieerd afval. Er hangen zo'n twintig gedaanten rond en ze staren mij aan met kille blikken. Ik negeer ze en sla rechtsaf, volg het stijgende betonnen pad dat over de parkeerdekken leidt en cirkel zo langzaam maar zeker door de parkeergarage naar boven, zoals ontelbaar veel auto's dat jarenlang gedaan moeten hebben.

Ik passeer het ene na het andere lege parkeerdek. Leeg, op hier en daar het verroeste karkas van een achtergebleven auto na. Ik moet helemaal boven zijn is mij verteld. Eindbestemming dak. Achter mij volgt het gajes. Ik hoor ze niet, maar voel dat ze er zijn zonder te hoeven omkijken. Iets of iemand houdt ze op afstand. Maar voor hoelang, dat weet ik niet.

Ineens sta ik in fel zonlicht. Ik heb het dak bereikt. Drie auto's zijn er achtergebleven. Uitgebrande wrakken. Elk voertuig vormt het centrum van

een eigen geblakerd stuk beton. Roestbruin metaal, opengesprongen kofferbakken, bandenloze velgen. Ik vang een zweem van brandlucht op, maar dat kan ook verbeelding zijn. Bij de rand van het parkeerdak aangekomen sta ik stil. De balustrade is verdwenen. Ik stap op de rand en tuur omlaag. Het is diep, erg diep. Helemaal beneden ligt een auto met de wielen omhoog. Stukken van de reling liggen er omheen. Ik draai mij om en stap weer van de rand af, terug op het veilige dek. Nou ja, veilig. Een imposante groep junks met verwilderd haar en smerige kleren heeft inmiddels een ruime halve cirkel gevormd. Ik kan geen kant op.

Heel even opent de rij zich om een man in een spierwit pak door te laten. We kennen elkaar. Een eeuwigheid geleden (zo voelt het althans) heeft hij mij een knietje gegeven omdat ik zijn duifje met rust moest laten.

‘En dus ontmoeten wij elkaar opnieuw. Al zal het dit keer toch echt voor het laatst zijn, mannetje.’ Hij lacht zijn tanden bloot. Met moeite tover ik zelf ook een grijns op mijn gezicht en probeer wat zelfvertrouwen uit te stralen. ‘Het blijkt dat mijn duifje veel geheimen voor mij heeft. Eerst besteelt ze de mond die haar voedt en slaat op de vlucht. Dan scharrelt ze wat met een vreemde vent. Als ik haar betrap veinst ze berouw en belooft terug te geven wat van mij is, maar of het ook zo is moet ik nog maar zien.’

Ik open mijn jasje. ‘Ik heb je geld niet.’ Mijn stem klinkt onvaster dan ik zou willen. ‘Wat zij ook beweert, het is niet waar.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik hoef niet te kijken. Charlène dacht slim te zijn. Ze gebruikte jou als bliksemafleider en ik geef toe, ze had er heel even wat succes mee. Vandaag kreeg ik een tip van een zakenpartner. Iets over een

ver land en een duur huis. Charlène wil blijkbaar zonder mij verder. Prima. Dat kan. In haar eigen graf. Ze is mij even ontglipt, maar dat duurt niet lang. Duifje denkt dat ze geluk heeft, maar ze onderschat mijn macht. Ik heb overal mannetjes. Echt overal. Tot in de hel aan toe.'

Ja, ik heb er net nog eentje naartoe geholpen, zeg ik bijna, maar ik weet mij op tijd in te houden. Met een handpalm veeg ik wat zweet van mijn voorhoofd.

De onnatuurlijk witte tandengrijns komt weer in beeld. 'En jij, heb jij ook geluk?'

'Ik hoop het. Nu je weet dat ik er niets mee te maken heb.'

Zijn blik verhardt. 'De kern van de zaak is dat niemand mag zitten aan wat van mij is. Zij schond de regel. Jij schond de regel. Met haar reken ik later af. Dus jij maar eerst, nu je hier toch staat. Het is niet anders, het saaie opruimwerk moet helaas ook gebeuren.' Zonder veel geestdrift gebaart hij naar de junks. 'Heren, hij is van jullie. Veel plezier ermee.' Even staart hij mij geamuseerd aan. Dan draait hij zich om en loopt bedaard weg. De kring opent zich.

'Stop!' roep ik. 'Mijn vrouw en kind. Laat ze met rust. Alsjeblieft.'

Hij draait zich half om. Een verbaasde blik. 'Wat moet ik met hen? Ze zitten thuis, knus voor de televisie. Dat telefoontje was een prikkel, een lokkertje om jou hier te krijgen.'

Ik haal opgelucht adem. Dat is wat ik wilde horen.

De man steekt een zakje in de lucht, laat het enkele seconden aan een vingertop bungelen en prikt het dan aan de afgebroken antenne van een

van de uitgebrande autowrakken. ‘Heren, vijftien bolletjes voor wie het karwei afmaakt.’

Op zijn dooie akkertje kuiert hij het dek af naar beneden. De kring is weer gesloten.

12

De junks komen meteen in actie. Uit het niets verschijnen een paar messen, een bijl, een fietsketting, enkele verweerde honkbalknuppels. Een angstaanjagend gejoel zwelt aan, bedoeld om elkaar op te jatten, uit te dagen. Ik reik onder mijn hemd en trek het vuurwapen tevoorschijn. Eén man met een revolver tegen een stel junks. In mijn hotelkamer heb ik mij voorgenomen de zaak definitief af te ronden. Nu sta ik met mijn rug naar een afgrond en voor mij bevindt zich een troep hongerige wolven.

Vijftien bolletjes is mijn leven op dit moment nog maar waard. Er is één snelle en makkelijke uitweg uit dit alles. Een smal pad. Geen leuk pad. Mijn gezin is veilig, dat heeft de man in het wit beloofd. Voor zover die belofte iets waard is. Maar heb ik een keus? Ik heb te weinig kogels om alle obstakels uit de weg te ruimen. Daarnaast wil ik geen moordenaar zijn. Auto's "lenen" oké, maar doden gaat mij te ver. De man op het parkeerterrein viel en trok mij bovenop zich, dat was een ongeluk. Dat houd ik mijzelf althans voor. Misschien heeft hij het zelfs wel overleefd, er was gewoon geen tijd om het na te gaan. En deze junks laten zich alleen maar voor het karretje van de man in het wit spannen, verblind door een handvol drugs.

De meute schuifelt nerveus over het beton. De hoofdprijs lonkt en de onuitgesproken concurrentie hangt als een nest nijldige wespen in de lucht. Ik pak de revolver met beide handen stevig beet en span de spieren in mijn uitgestrekte armen tot het uiterste. Ik doe een stap naar achteren, schuifel met mijn voeten tot ik op het uiterste richeltje van het dak sta. Ik tuur langs

de loop, richt bedaard maar nauwkeurig en ontwaar al een lichte paniek tegenover mij.

Ik haal diep adem en doe een schietgebedje. Ik weet wat ik moet doen en mijn besluit staat vast. Toch aarzel ik nog. In gedachten zie ik het scenario voor me. Een oorverdovende knal. Een steekvlam uit de loop. Junks die panisch uit elkaar stuiven. De kogel die fluitend rakelings over hun hoofden vliegt. Ik spaar hun levens, het kost ze slechts het zakje met vijftien bolletjes. Maar actie is reactie. Ik vuur een kogel naar voren, waardoor ik krachtig naar achteren word gedrukt. Ik verzet mij niet en tuimel omlaag, vrij als een vogel, alsmaar sneller en sneller. In gedachten neem ik afscheid van vrouw en dochter.

Nee. Ik kan het niet. Ik doe het niet. Geen zelfmoord. Er moet een andere weg zijn.

Maar dan moet ik heel snel zijn. Een aantal junks aarzelt inmiddels en lijkt zich iets te bedenken. Begerig kijken ze naar het zakje dat in de wind bungelt. Waarom eerst werken en dan pas de beloning opeisen? Alleen de brutaalste junks uit de groep komen nog steeds langzaam op mij af geschuifeld. Tijd om wat extra verdeeldheid te scheppen.

‘Hé!’ roep ik met schorre stem tegen de kopploeg. ‘Jullie doen het vuile werk, maar wie gaat er straks met de hoofdprijs vandoor?’ Geen reactie. ‘Je laat je toch geen vijftien bolletjes door je neus boren? Jullie doen het werk en krijgen bloed aan je handen.’ Ik wijs achter hen. ‘Ondertussen gaan de lafaards er met *jullie* dope vandoor! Ik zou zeggen: grijp wat je grijpen kunt en wel nu!’

Alle junks lijken hierdoor te worden geïnspireerd, want ze draaien zich bliksemsnel om en duiken massaal op de auto met het zakje af. Een onduidelijke vechtpartij volgt, waarbij junks elkaar scheldend en tierend achterna zitten en tegen de grond werken, er hier en daar messen in het daglicht flikkeren en knuppels wild in het rond zwaaien. Het geschreeuw en gejoel neemt toe. Ik zie messen op lichamen insteken, een fietsketting door de lucht flitsen, een knuppel die ledematen en een schedel versplintert. Het zakje met de kostbare inhoud gaat ondertussen als een rugbybal van junk naar junk.

De uitslag van de veldslag interesseert mij niet. Met de revolver angstvallig op de kluwen vechtersbazen gericht, sluip ik in een wijde boog snel om de groep heen en begin aan de afdaling. Een enkeling ontdekt mijn stille aftocht, maar die overtuig ik met mijn ogen om vooral niets te flikken - en heel eventjes geloof zelfs ik dat ik tot doden in staat ben. Adrenaline doet wonderen. Ik ruik mijn ontsnapping.

Terwijl hoog boven mij nog steeds beestachtig gejoel klinkt, is de man in het wit uiteraard allang verdwenen als ik de parkeergarage uitren. Ik stap in mijn auto en rijd weg. Opgetogen omdat ik eindelijk weet hoe ik mij en mijn gezin uit deze benarde situatie kan redden. De oplossing lag al die tijd voor het oprapen, terwijl ik het alsmaar niet zag. Wat ik heb bedacht is nog net niet geniaal, maar het komt aardig in de buurt.

De man in het wit denkt dat ik dood ben of zo goed als dood ben - en voordat hij het tegendeel ontdekt, moet ik met mijn gezin het land uit zijn. Daar heb ik geld voor nodig, heel veel geld – en dat ga ik nu ophalen. Ik

moet bij dat joch van de wasstraat zijn. Want hij heeft de enveloppe met het sleuteltje van de kluis!

Terwijl een van het nabijgelegen vliegveld afkomstig passagierstoestel met veel kabaal overvliegt, scheur ik op hoge snelheid richting de wasstraat in het centrum. De plek waar alles is begonnen.

13

Het gebulder van de motoren laat het toestel sidderen en even later zakt de betonnen startbaan onder mij weg. Het vliegtuig zet een ruime bocht in richting Zuidoost en maakt snel hoogte. Opgelucht haal ik adem. Het is me gelukt! Ik ben vrij! Niets kan mij nu nog stoppen. Niemand kan mij wat maken. Ik voel aan de sleutel die als een soort talisman aan een dunne ketting om mijn hals hangt. Met een zelfvoldane grijns op mijn gezicht denk ik eraan terug hoe makkelijk het was om het kluisje te vinden waar het bij hoort. Zonder schatkaart vond ik toch mijn kostbare schat.

In een baldadige bui laat ik mijn ogen nadrukkelijk over het goedgevormde lichaam van de passagier naast mij glijden. Wat een lijf! Wat een schoonheid! Ik kijk haar indringend aan. Ze voelt mijn blik en onze ogen ontmoeten elkaar. Ze heeft werkelijk schitterende ogen. Om in te verdrinken zo mooi. Ze lacht sensueel, maar slaat dan verlegen haar ogen neer.

We raken aan de praat. Ik vertel haar een mooi sprookje. Ik ben niet langer Mario, het sloofje van de wasstraat. Nee, vanaf vandaag ben ik een schatrijke mysterieuze prins uit een ver land. Haar ogen glimmen terwijl ik het vertel. Het lukt! Voor het eerst in mijn leven maak ik indruk op een vrouw. Een prachtvrouw nog wel. Onopvallend voel ik aan mijn kleding, controleer ik voor de zoveelste keer de talloze plekken waar ik heel subtiel wat pakjes bankbiljetten uit het kluisje heb verstopt. In mijn koffer in het ruim zit nog eens een enorm pak biljetten en de overgrote meerderheid staat veilig op een rekening.

Er wacht mij een lang en gelukkig leven. Op een klein tropisch eiland. Ik kijk naar de schoonheid naast mij. Uitgerekend vandaag heeft het lot mij deze mooie vrouw toegespeeld. Dat kan geen toeval zijn. Ik denk dat ik haar met mij meeneem, naar dat eiland van mij. Haar naam belooft veel goeds. Charlène heet ze. Ze vleit haar hoofd tegen mij aan en legt haar handen zachtjes in mijn schoot.

Prepayday

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com

1

Ik vond hem op weg naar huis. Het was avond, al een tijdje donker en ik reed een benzinstation binnen, stapte in gedachten verzonken uit en stak het vulpistool in de tankopening van mijn auto. Het was een kille avond en met mijn handen diep in mijn jaszakken gestoken dwaalde mijn blik af naar de grond.

De lus van de brandstofslang reikte tot bijna op het asfalt en het voorwerp waar het allemaal mee begon lag daar precies onder. Ik bukte en raapte het op. Man, wat prees ik mijzelf gelukkig dat juist ik dat ding vond. Ja, toen nog wel. Het was namelijk een mobiele telefoon. Het nieuwste model, met de modernste snufjes erop. Peperduur ook, toevallig had ik hem de dag ervoor nog in een folder zien staan.

Snel en onopvallend stopte ik het apparaat in mijn jaszak, rekende binnen af en stapte in mijn auto. Ik haalde de telefoon meteen weer tevoorschijn en trok de beschermhoes los. Er zat geen enkel krasje op het display. Ik raakte een toets aan en een felblauw licht priemde in mijn ogen. Hij deed het nog ook!

Achter mij klonk een claxon en in de spiegel zag ik een serie lichtflitsen. De bestuurder in de auto achter mij had blijkbaar haast. Geïrriteerd stopte ik het apparaat in mijn jaszak en startte de auto. Weer liet de claxon van zich horen, langer en feller dit keer. Snel schakelde ik in zijn achteruit en pas op het allerlaatste moment weerstond ik de neiging het koppelingspedaal op te laten komen en zo een fraaie afdruk van de

trekhaak bij mijn ongedurige achterbuurman achter te laten. In plaats daarvan reed ik op mijn gemak naar huis.

Met het toestel in mijn ene hand en een glas bier in de andere, liet ik mij op de bank zakken. Het was een slank en klein toestel, dat telefoontje. Glimmende knopjes en een groot aanraakscherm met bewegende pictogrammen. Ik moest het houden, o, wat wilde ik het graag houden, maar ik wist ook dat mijn vrouw zou eisen dat ik het teruggaf. Zelfs een briefje van tien bracht ze nog naar het politiebureau. Ik nam een slok, zette het glas weg en pakte mijn eigen apparaat erbij. Een lomp ding met een klein onleesbaar scherm, een barst van boven tot onder in de kunststof behuizing en een loodzware accu die al na een halve dag leeg was.

Ik mocht van haar geen nieuwe kopen. Hij doet het toch nog, zei ze als ik er weer eens over begon. Ik keek beurtelings naar beide toestellen. Links die van mij, rechts het sieraad dat mijn aandacht opslurpte. Ik voelde mij een beetje een ekster.

Er klonk geluid in de hal. Snel schoof ik mijn nieuwe telefoon onder het zitkussen van de bank. Met haar jas en schoenen nog aan stormde Elsie de kamer binnen.

Ze staaarde mij enkele tellen aan. ‘Wat zit jij stijfjes op de bank?’ Ze vroeg het met een felheid die ik van haar gewend was.

Ik keek op van het scherm van mijn oude telefoon. ‘Ik ben net terug van de zaak. Ik kijk even of we nog genoeg saldo op de bankrekening hebben. Als de accu het toestaat tenminste.’

Ze keek me kort maar scherp aan. ‘Mark? Je gedraagt je vreemd. Verberg je iets? Je doet toch geen stiekeme dingen?’

‘Ik? Stiekeme dingen? Je komt net binnen en oordeelt iets te snel, dame.’ Ik lachte schamper. ‘Ik haal het niet eens in mijn hoofd. Nog voor ik eraan denk heb jij me toch al betrapt. Je hebt er een extra zintuig voor.’ Ze was zo jaloers en achterdochtig als de pest, maar ik was niet zo dom om dat te zeggen.

‘Nou, als je dat maar weet,’ zei ze pinnig.

Nu dit van tafel was, keek ik haar eens goed aan. ‘Wat zie jij er trouwens gejaagd uit?’

Ze stak haar handen in de lucht. ‘Ik was al bijna thuis, toen ik ontdekte dat ik iets belangrijks op de zaak had laten liggen. Dus ben ik omgedraaid en helemaal terug naar mijn werk gereden. Mijn autopapieren. Dat was het,” zei ze nadenkend. “Ze lagen nog op mijn bureau. Stom van mij. Geen idee waarom ik ze niet in mijn handtas had laten zitten. Wat een pokkeneind in de spits, ik had het beter tot morgen kunnen laten rusten! Maar ja, liggen ze er dan nog?’

Ze liep naar de eettafel, schopte haar schoenen uit en drapeerde haar jas netjes over een stoel, naast die waar mijn eigen jas al half vanaf was gegleden. Ik gespte mijn oude telefoon met de clip aan mijn broekriem - het leek meer op een stuk ballast - en stond op. ‘Ik moet nog eten,’ zei ik. ‘Wil jij ook iets?’

Ze knikte. Ik liep naar de keuken en rommelde wat in de vriezer. ‘Er moet nog macaroni zijn van vorige week.’

‘Dat heb ik gisteren opgegeten.’

‘O. Gisteren zei je?’

‘Ja, Jij lag op bed en ik had honger.’

Ze was weer eens laat op de avond thuisgekomen, herinnerde ik mij. Dat gebeurde de laatste tijd wel vaker. Ze was een carrièrevrouw, dan krijg je dat, zei Elsie als ik er een opmerking over maakte. Ik trok de koelkast open. Daarna de voorraadkast. En de kastjes boven het aanrecht. Overal trof ik lege ruimte aan die schreeuwde om te worden gevuld. ‘Een cracker met boter dan maar?’ vroeg ik weifelend. Meer was er in huis niet te vinden.

‘Laat maar, ik duik meteen in bad. Vergeet niet om morgen na je werk even langs de supermarkt te gaan, schat, het wordt weer een latertje voor mij.’

Alweer. Niet eens een vraag. Niet: komt het jou uit, niet: zal ik voor de verandering eens wat eerder thuiskomen, schat?

Elsie’s voetstappen stierven weg op de trap en kort daarna hoorde ik het geluid van stromend water in de badkamer. Ergens had ik het idee dat de achterdocht en jaloezie van mijn vrouw met haar eerste man te maken had. Ja, ze was al een keer eerder getrouwd geweest. Meerdere jaren zelfs, tot ze erachter kwam dat hij haar belazerde. Over het hoe en waarom liet ze maar weinig los.

Het was haar sowieso zomaar een keertje ontglipt nadat we een paar flessen wijn hadden opengemaakt, anders was ze er waarschijnlijk helemaal nooit over begonnen. Van tijd tot tijd probeerde ik wel om er

meer over te weten te komen, maar het was telkens tevergeefs en op een gegeven moment stopte ik met het roeren in haar verleden. Inmiddels waren we vele jaren getrouwd en zou ze beter moeten weten wat ze aan mij had.

Het water in de badkamer stroomde nog steeds. Plechtig tilde ik het zitkussen op, pakte de telefoon, gaf er nog net geen kusje op en begon op allerlei knoppen te drukken. Telefoons. Ken je er een, dan ken je ze allemaal. Ik opende het adresboek en een lange lijst met namen gloeide op. Nou ja, namen... Ik zag alleen maar vrouwennamen. Opmerkelijk. Meteen was mijn nieuwsgierigheid gewekt en ik onderzocht de telefoon nog wat beter. Het was toen dat ik de berichten vond. Er stonden er nogal wat en ik opende er een paar in willekeurige volgorde.

“cu donderdag 20:00 parkeerterrein noordkant.”

Niet echt spannend, wel wat vreemd. Een andere proberen dan maar.

“Ik moet je zien. Vanavond bij hotel? xxx”

Kijk, dat werd al beter. Hoewel ik er nog steeds weinig van begreep, klonk het allemaal lekker mysterieus. Ik opende nog een tiental berichten. Ze waren van verschillende vrouwen en wat mij opviel, was dat de berichtenuitwisseling met elk van deze vrouwen na korte tijd abrupt stilviel. Ik moest lachen. De eigenaar van deze telefoon, ongetwijfeld een man, maakte geheime afspraakjes, tot hij na enige tijd zijn interesse verloor – of werd gedumpt door de dame in kwestie. Hoe zouden ze er uitzien, vroeg ik mij af?

Met stijgende verbazing opende ik het ene na het andere bericht. Het ging altijd om ontmoetingen op afgelegen plekken. Ik kende de locaties, ze lagen stuk voor stuk in de buurt van de ringweg. Benzinepompen, carpoolplekken, het meertje, een hamburgerrestaurant, een hotel, het parkeerterrein langs de startbaan van het regionale vliegveld. Veel berichten waren erotisch van aard, enkele uitschieters bijna pornografisch. Altijd volgde na een paar duidelijk aftastende berichten een voorstel voor een heimelijke ontmoeting.

Het nieuwtje was er voor mij af. De berichten begonnen me te vervelen, dus hield ik het maar voor gezien. Ik dacht na. Hoe maakte ik hier mijn eigen telefoon van? In elke telefoon zit een chip waaraan het telefoonnummer is gekoppeld. Dat wist zelfs ik nog wel. Vervang de chip en het toestel heeft een ander nummer. Dus als ik de chip uit mijn eigen telefoon in het gevonden toestel plaatste was ik klaar! Al mijn berichten, mijn telefoonboek én mijn eigen telefoonnummer, het hele zwikje verhuisde dan in één keer mee naar de nieuwe telefoon. Eenvoudiger kon haast niet.

Maar net toen ik de chips wilde verwisselen draaide Elsie boven de kraan dicht. Als ik mijn eigen chip in het nieuwe toestel wilde plaatsen moest ik nu wel heel snel zijn. Terwijl ik naar de knop reikte om het toestel uit te schakelen, begon het apparaat plotseling hevig te trillen en het blauwe licht flikkerde alsof het een op scherp gestelde bom was. Van schrik liet ik de telefoon uit mijn handen vallen. Het stuiterde op de grond en hield abrupt op met trillen. Ik raapte hem op en met een bang gevoel

keek ik op het scherm. Er stond een knipperende enveloppe. Er was zojuist een nieuw bericht binnengekomen.

2

Met slaperige ogen liep ik de trap af, huiverde en trok de ceintuur van mijn ochtendjas nog wat strakker aan. In de woonkamer tikte ik op de knop van de thermostaat. Ik hoorde een klik en er verscheen een vlammetje op het display. Maar het zou nog wel even duren voordat de kamer warm werd.

Elsie was al naar haar werk. Ik diepte mijn nieuwe telefoon op uit een lade en moest inwendig lachen. 's Avonds was ik in eerste instantie geschrokken toen een nieuw bericht de telefoon deed trillen, maar al snel kon ik de verleiding niet weerstaan en had ik het bericht geopend. 'Kan niet wachten. Wil je snel zien,' stond er. De afzender was ene Jessica. Even aarzelde ik en vroeg ik mij af of ik dit wel kon maken, maar toen begon mijn wijsvinger als vanzelf op het scherm te tikken: 'Morgenavond acht uur naast de startbaan.' Voor ik mij kon bedenken drukte ik op verzenden, schakelde het toestel uit en verwisselde als een razende de chips. Ik voelde mij vreemd opgelaten. Even voelde ik hoe het moest zijn om dit soort stiekeme dingen te doen, ook al was het slechts een practical joke. Die Jessica zou morgenavond mooi voor niets bij het vliegveld staan te ijsberen.

In ieder geval was het nu echt mijn telefoon: mijn chip zat erin.

Een uur later zat ik op mijn werk. Het beloofde weer een lange en saaie dag te worden. Mijn kamergenoot kwam net met een dienblaadje koffie de kamer binnengelopen. Hij zette eerst zijn eigen bekertje naast zijn computer, schoof het dienblad op een archiefkast en plaatste het andere

bekertje pal naast mijn toetsenbord. Zijn blik gleed naar een punt ergens op het bureaublad en ik volgde zijn blik.

Hij floot zachtjes, helde voorover en graaide met zijn hand de telefoon weg voor ik hem kon tegenhouden.

‘Toe maar! Meneer heeft zich met het topmodel verwend!’

Ik stak gebiedend mijn hand uit. ‘Geef terug, Thomas.’

Zijn wijsvinger flitste over het toetsenbordje. Hij hield de mobiele telefoon op ooghoogte tussen ons in en zei: ‘Kijk eens wat vriendelijker!’

‘Wat?’

Flits.

Mijn mond viel open.

‘Je kijkt alsof je niet wist dat er een camera inzit.’

‘Ik wist niet dat er een camera inzit.’

Hij reikte mij de telefoon aan en ik staarde in mijn eigen kwade gezicht. ‘Jezus wat een hoofd.’

Thomas keek me schattend aan. ‘Je wist het écht niet, hè. Mijn god, hij koopt de duurste telefoon die er te vinden is en weet niet eens wat erop zit. Het scherm is aanraakgevoelig, dat wist je vast ook niet?’

Ik ging er wijselijk niet op in. ‘Hoe krijg ik dat er weer vanaf? Die foto, bedoel ik.’ Ik keek hulpeloos naar het kwade gezicht op het scherm.

‘Geef maar hier, techneut.’

Thomas nam de telefoon van mij over en drukte op de toetsen alsof hij het ding al jaren had. Plotseling bevroor zijn vinger. ‘Krijg nou wat!’

‘Wat krijg ik?’

‘Ouwe viezerik!’ Een scherpe blik. ‘Je had me even te pakken, ik trapte er met open ogen in. Ja, ja, jij wist niet dat er een camera in dit ding zit. Leugenaar. Weet je vrouw hiervan?’

‘Moet ik mijn vrouw toestemming vragen voordat ik iets koop?’ vroeg ik met een stalen gezicht.

‘Niet daarvoor.’ Thomas drukte de telefoon onder mijn neus. ‘Hiervoor.’

Ik pakte het toestel aan en voor de tweede keer in vijf minuten viel mijn mond wijd open. ‘Wie is dat?’

Zijn ogen schoten vuur. ‘Dat kun je mij beter vertellen!’

Een bevallige jongedame keek mij stralend aan. Thomas drukte op een knop en de foto maakte plaats voor een nog mooiere dame. Mijn wangen begonnen te gloeien. ‘Hoe komen die vrouwen in mijn telefoon terecht?’

‘Laat ik een gokje wagen: omdat jij een camera op ze hebt gericht?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik begreep het niet. Dit kon niet. Dit was mijn telefoon. Althans, het was mijn chip, en dus ook mijn telefoonnummer. Maar foto’s werden blijkbaar in de telefoon zelf opgeslagen, en niet op de chip. Dat wist ik niet. Hoe kon ik het weten? Had ik het moeten weten?

Thomas had een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Afkeer, boosheid en nog een zweem van andere emoties die ik niet meteen kon thuisbrengen.

Het leek of hij mij ineens met heel andere ogen bekeek. ‘Je gaat mij toch niet vertellen dat je vreemd gaat?’

‘Zeg, ben ik soms verantwoording aan jou verschuldigd?’ antwoordde ik gepikeerd. Ik voelde mij in verlegenheid gebracht. Wist ik veel dat er rare foto’s op die telefoon stonden! ‘Je bent mijn vrouw niet.’

‘Aha, gezien je reactie geef je toe dat je je vrouw belazert.’

Ik voelde mij in de hoek gedrukt en probeerde een excuus te bedenken. Mijn collega was nogal strikt en rechtlijnig wat betreft zijn wereldbeeld. In wat goed en slecht was. In wat iemand wel en niet behoorde te doen. In zijn ogen, althans. Als ik koos voor de gemakkelijke weg, door toe te geven dat ik deze telefoon op straat gevonden had, dan zou hij net als mijn vrouw eisen dat ik alle mogelijke moeite zou doen om het toestel aan de rechtmatige eigenaar terug te geven. Ik zou geen leven meer hebben op kantoor tot deze in Thomas’ beleving zeer onrechtmatige daad was rechtgezet, ik een andere baan nam, of in mijn graf lag. Dus zat ik dringend verlegen om een uitvlucht, een aannemelijke smoes die de voor hem zo pijnlijke waarheid kon verbloemen. Alleen op die manier zou ik niet voortdurend last hebben van zijn geweten.

‘Ik heb hem uitgeleend. Een weekje. Direct na aanschaf. Want... iemand moet het toestel voor mij instellen, ik ben daar niet zo handig in. Blijkbaar heeft hij hem goed nagelopen en alle mogelijkheden doorgetest. Zelfs de camera. Waarvan ik nu pas weet dat die erop zit, dankzij jou. En die ik zelf dus nooit gebruikt kan hebben. Want ik wist niet dat het erop zat.’ Ik grijnsde in al mijn onschuld mijn tanden bloot.

‘Wie mag dat dan wel zijn?’

‘Een kennis. Buurman, bedoel ik. Die ken je natuurlijk niet. Aardige vent die Willem, vrijgezel en o zo handig met apparaatjes als dit.’

Thomas bromde wat en keek mij schattend aan. Ik probeerde om niet te knipperen en mijn blik niet af te wenden. ‘Gelukkig dan maar,’ zei hij uiteindelijk. ‘Want als ik zo’n vrouw had als die van jou, zou ik haar eeuwige trouw zweren.’

‘Nou, de paar jaar dat wij met elkaar getrouwd zijn, voelen al aan als een eeuwigheid,’ grapte ik om de boel luchtig te houden. Thomas had haar in al die tijd op hooguit een of twee bedrijfsuitjes gezien en haar volgens mij nog nooit gesproken, dus hij wist echt niet waarover hij sprak. De verstokte vrijgezel. Voor zover ik wist had hij nooit langer dan twee dagen een vriendin gehad. Dus wat wist hij van eeuwige trouw? Als vliegtuigspotter bracht hij zijn vrije tijd liever door langs de start- en landingsbanen van de diverse vliegvelden die ons land telt, dan dat hij thuis op de bank zat. En ik kon mij haast niet indenken dat het de optimale plek was om een leuke vriendin te ontmoeten. Alhoewel, had ik niet zelf voor de grap met iemand afgesproken pal naast een vliegveld?

Er klonk een zielig, snel wegstervend piepje. Het scherm werd eerst dof, daarna zwart.

Ik schoot overeind. ‘Shit.’

Thomas draaide mijn hand waarin ik de telefoon vasthield naar zich toe en keek mee op het scherm. Hij drukte op wat toetsen. ‘Hij is leeg.’

‘Shit.’ Op een of andere manier was mijn woordenschat ineens drastisch beperkt.

‘Dan laad je hem toch gewoon op. Moet ik je vandaag álles uitleggen?’

‘Shit.’

Ik had wel een telefoon, maar geen oplader. Geen moment aan gedacht.

3

In de pauze bestelde ik op internet een oplader. Dat was kinderlijk eenvoudig. Merk en modelnummer in een zoekmachine intikken, creditcardnummer opgeven en binnen twee dagen zou de oplader bij mij op de mat vallen. Thomas vond het maar niets. Hij bood aan het toestel mee naar huis te nemen.

‘Ik heb thuis een lade vol met adapters. Er past er vast wel eentje,’ zei hij. ‘Morgen krijg je hem opgeladen en wel terug.’

Hij leek mij iets te gretig, dus sloeg ik het aanbod af. De foto’s die ik had gezien waren niet onzedelijk, het waren maar eenvoudige portretten, maar toch achtte ik Thomas in staat het complete geheugen te wissen, inclusief mijn telefoonnummers en berichten. Hoewel hij het niet liet merken, was hij misschien toch niet helemaal overtuigd dat ik Elsie niet bedroog en eerlijk gezegd kon ik het hem niet kwalijk nemen. Zou ik het geloven als de rollen waren omgedraaid? Ook was ik huiverig voor wat hij nog meer op dat toestel kon aantreffen als hij er op zijn gemak ik ging rondsnuffelen. Nee, dat toestel moest echt niet met hem mee naar huis.

En zo zat ik dus met een lege accu. Hoe moest ik de komende twee dagen overbruggen? Ik had natuurlijk nog mijn oude telefoon, maar daar zat nu de chip uit het gevonden toestel in. Toen Elsie gisterenavond de trap afliep, wist ik zo snel geen andere plek te bedenken waar ik hem kon verbergen. Er zat niets anders op. Vanavond moest ik nogmaals de chips verwisselen, zodat mijn oude telefoon weer mijn eigen telefoonnummer

kreeg. Mijn mooie nieuwe telefoon zou twee dagen lang onbruikbaar blijven, dus kon ik hem maar beter goed verstoppen.

In de auto op weg naar huis schoot mij iets te binnen. Het bericht dat ik gisterenavond in een impuls had verstuurd naar, hoe heette ze ook al weer, o ja, Jessica. Ik was toch wel benieuwd of er een antwoord op mijn stiekeme bericht was gekomen. Om dat te weten te komen, had ik alleen wel mijn oude toestel nodig, met daarin de gevonden chip. Voor het slapen gaan had ik hem diep in een lade van het wandmeubel opgeborgen. Durfde ik te kijken?

Thuis wachtte mij echter een onaangename verassing. Elsie had blijkbaar afgezien van haar avondje overwerk. Ze moet eerder thuis zijn gekomen, want ik zag mijn oude telefoon open en bloot op de eettafel liggen. Hoe had ze die in godsnaam gevonden in het diepste en donkerste hoekje van de lade? Met een angstig voorgevoel pakte ik het toestel op.

Jessica had inderdaad op mijn bericht geantwoord. Sterker nog, haar bericht was al geopend! Dat op zich was al een ramp, maar niet eens de hoofdreden waarom ik in paniek raakte. Mijn hart kromp ineem, omdat er luttele minuten voor mijn thuiskomst via deze telefoon een bericht naar haar was teruggestuurd!

Dat kon maar één ding betekenen...

Met bonkend hart en trillende vingers las ik de twee voor mij onbekende berichten.

‘Ik zal er zijn. Eindelijk in het echt!’ was het antwoord op mijn nepuitnodiging om elkaar bij het vliegveld te ontmoeten. ‘Verheug me al

op de ontmoeting,' had Elsie daar enkele minuten geleden op geantwoord. Shit. Ik knipperde nerveus met mijn ogen en veegde het zweet van mijn voorhoofd.

Elsie was natuurlijk in de veronderstelling dat ik haar bedroog, zo goed kende ik haar wel. Logisch ook, het was immers mijn telefoon die ze had gevonden. Zij wist niet dat de chip in dit toestel van iemand anders was. In haar kwaadheid had ze op het bericht van Jessica geantwoord en dat kon maar één ding betekenen. Ze ging de confrontatie aan met die vrouw om haar eens flink de les te lezen. Hoe ze het in haar hoofd haalde om met een getrouwde man, met háár man, vreemd te gaan. Met mij zou ze ongetwijfeld later afrekenen. Elsie was niet thuis en moest dus al onderweg zijn naar het vliegveld. Mijn altijd jaloerse en achterdochtige echtgenote was op oorlogspad. Dat beloofde een fikse rel te worden

Ik moest haar stoppen voor het te laat was. Hoe, dat wist ik nog niet, maar dat moest ik tijdens de rit maar uitknobbelen. Het was toch altijd nog ongeveer een kwartier rijden naar het vliegveld. Ik keek op de klok. Vijf voor acht. Dat redde ik nooit, want ik mijn bericht waar deze ellende mee begon had ik acht uur voorgesteld. Tenzij... Met trillende vingers tikte ik Elsie's mobiele nummer in en kreeg een vreemde fluittoon te horen. Dat zul je altijd zien, net nu ik haar dringend nodig had, was ze buiten bereik van de zendmasten. Ik propte de beide telefoons in mijn jaszak, het ultieme bewijsmateriaal om haar te overtuigen en zette koers naar het vliegveld. Twaalf minuten en vele verkeersovertredingen later reed ik het stoffige parkeerterrein naast de startbaan op. Het was er druk. Mannen met verrekijkers, scanners en camera's stonden in de verte te staren. De een

met een nog grotere telelens dan de ander. Ik parkeerde naast een frietkar en stapte uit.

Een man met een camera om zijn nek en een dienblad vol bakjes patat en bekertjes frisdrank in zijn handen liep naar een groep spotters, die pal naast de startbaan tegen het hek gedrukt stonden. De rest van het parkeerterrein bestond uit blik. Lange rijen lege auto's. Een stem schalde uit de scanner die uit de broekzak van de man stak. Kay El Em Srie Srie Seeroow clear to start... Een Nederlandse verkeersleider die een poging deed Engels te praten.

Wanhopig speurde ik het parkeerterrein af, maar nergens zag ik een spoor van Elsie's auto. Toch moest ze hier ergens zijn. Ik tuurde naar de lucht. Het was zwaarbewolkt en begon al te schemeren. Ik probeerde logisch na te denken, niet echt mijn sterkste kant. De ontmoeting zou zich op een rustige plek moeten afspelen, dat kon niet anders. De berichten op de gevonden telefoon lieten weinig twijfel bestaan over wat er tijdens dat soort ontmoetingen gebeurde. Aangezien de mannen met hun camera's allemaal tegen het hek aan gedrukt stonden, de gezichten op de startbaan gericht, moest ik juist de andere kant op. Naar het bos dat aan de achterkant van het parkeerterrein grensde.

Ik liep er naartoe. Pal naast de begroeiing stond een gehavende donkerbruine Peugeot. Ik liep erlangs en tuurde door het glas. Hij was leeg, maar de motorkap was nog warm. Vlak naast de auto verdwenen enkele smalle paadjes tussen het groen. Ik koos een paadje uit en stapte het bos in. Het rook er muf en ik kreeg het benauwd. Het was er onaangenaam donker, daar onder het bladerdek. Achter mij raasde een enorm vliegtuig

met donderend geweld voorbij. Tussen de takken door zag ik hoe de lenzen en kijkers van de spotters het toestel volgden alsof hun levens ervan afhingen.

Hoofdschuddend vervolgde ik mijn weg. Het geluid van het toestel stierf weg, een restje donker gebulder ergens hoog in de lucht klonk nog na. Daardoor merkte ik te laat dat er iemand achter mij liep. Toen een struik ritselde en ik verschrikt omkeek, was het al te laat. Ik zag een korte, felle lichtflits. Het donderende geraas van een verouderd toestel uit een of ander ontwikkelingsland verzwolg mijn angstkreet.

4

Ik lag in een kofferbak. In het donker in die veel te kleine ruimte. We reden door ruw terrein en niet zachtzinnig ook. Toen de auto eindelijk stopte, zat ik onder de pijnlijke, beurse plekken. De auto schommelde even toen er iemand uitstapte. Een portier werd dichtgegooid. Daarna gebeurde er minutenlang niets meer.

Tot de klep openging en frisse lucht zich de bedompte ruimte in wrong. Het was buiten bijna even donker als daarnet in de afgesloten kofferruimte. Moeizaam na te lang in dezelfde houding te hebben gelegen kwam ik overeind. Naast de auto ontwaarde ik het silhouet van een man. Hij kwam me bekend voor, maar het duurde even voordat ik hem kon plaatsen. Verbaasd keek ik de man met grote ogen aan. Het was Thomas. Wat deed die nou hier?

Blij als ik was dat hij me had gered, wilde ik hem vragen hoe hij me in godsnaam had gevonden en waar mijn ontvoerder was gebleven, want ik kon zien dat we ons op een afgelegen plek in een bos bevonden. De vraag werd echter al snel naar de achtergrond gedrukt, omdat ik mij plotseling iets belangrijks herinnerde. ‘Thomas! We moeten Elsie redden!’

‘Elsie?’ vroeg hij verbaasd. ‘Waarom moeten we haar redden?’

Terwijl ik uit de kofferbak klauterde keek ik schichtig om mij heen, want misschien was mijn ontvoerder nog in de buurt. Het leek veilig. Ik strekte mijn pijnlijke lichaam en probeerde te bepalen waar ik precies was. Een modderig bospad, met om ons heen niets dan dicht opeengepakte bomen en struiken. Heel in de verte klonk het geraas van een vliegtuig. Ik bevond mij

dus nog steeds in de omgeving van het vliegveld, maar wel een stuk verderop.

‘Je had die telefoon beter aan mij kunnen geven, maat.’

Ik schrok van de hardheid in zijn stem en een koude rilling trok over mijn rug. Ik keek hem geschrokken aan. ‘Wat bedoel je?’

Hij hield het toestel omhoog, ik bedoel mijn nieuwe telefoon, en deed alsof hij het aandachtig bestudeerde. Ik klopte op mijn jaszak. Leeg. Allebei de toestellen waren weg. Hé, wat was dit allemaal?

Achter mij kraakte een tak. Met een ruk draaide ik mij om. Mijn ogen waren behoorlijk aan het duister gewend dankzij mijn onvrijwillige rit in de donkere kofferbak. Het leek net of er bij een groepje oude bomen iemand stond die ons observeerde. Ik keek over mijn schouder naar Thomas, maar die keek mij kalm en hooguit een tikje nieuwsgierig aan. En opeens wist ik hoe het zat. Thomas was helemaal niet mijn redder. Hij was mijn ontvoerder! Terwijl de angst om mijn hart kroop, maakte de gestalte zich los van het groepje bomen.

Nu zag ik wie het was. ‘Elsie!’ riep ik met overslaande stem. Opgelucht haalde ik adem. Ik zag spoken, er was helemaal niets aan de hand. Hoewel? Ze keek als een leeuwin die een hert in de kudde heeft uitgekozen. Oei, oei, oei, mijn jaloerse vrouw die mijn oude toestel in een lade heeft ontdekt, schoot het door mijn hoofd.

‘Laat het me uitleggen, Elsie. De berichten en de foto’s hebben niets met mij te maken. Het is niet mijn telefoon.’

‘Hoe kom je er dan aan?’ vroeg ze scherp.

‘De chip komt uit een telefoon die ik heb gevonden. Vraag maar aan Thomas. Hij weet dat ik liep te klungelen met een vreemd toestel.’

Ze keek langs mij heen.

‘Hij heeft allebei de telefoons bij zich,’ bevestigde Thomas achter mij.

‘Uitstekend.’ Tegen mij vervolgde ze: ‘Wat betekenen die berichten?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘De vorige eigenaar van de telefoon had een actief avondleven.’

‘En de foto’s?’

Ik spreidde mijn handen. ‘Ik ken die vrouwen niet. Ik heb ze nooit ontmoet of gesproken.’ Ik schraapte mijn keel. ‘Wie kwam er vanavond eigenlijk op dat bericht af?’

Elsie keek mij vragend aan.

‘Je hebt een bericht naar ene Jessica gestuurd. Heb je haar daarnet ontmoet?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Snap je het nu nog niet? Dat was mijn eigen bericht.’

Ik staaarde haar aan. Ik moest het verkeerd hebben gehoord.

‘Gisteren op weg naar huis was ik iets kwijt, weet je nog? En ik reed echt niet helemaal naar mijn werk terug om mijn autopapieren op te halen, sulletje. Het ging om die telefoon. Die *moest* ik terug hebben, want stel dat de vinder ermee naar de politie ging! Dan zat ik pas echt in de problemen. Dus bedacht ik zodra ik in de badkamer een beetje gekalmeerd was een noodplan. Ik belde Thomas op via de vaste lijn, met het verzoek om via

zijn mobieltje een nepbericht naar mijn verloren toestel te sturen. Ik hoopte dat als ooit iemand mijn telefoon vond, die persoon in de berichten zou gaan rondneuzen en dan op mijn nepbericht zou reageren. Kleine kans natuurlijk, maar ik moest het proberen.’ Ze keek me spottend aan. ‘Binnen de minuut had ik beet. Alleen had ik geen flauw idee dat jij het was’

Ik voelde mijn gezicht kleuren. Terwijl ik in de woonkamer in de berichten zat te snuffelen, hing Elsie boven in de badkamer aan de lijn met Thomas. ‘Maar waar kennen jullie elkaar dan van?’

Ze wees achter haar. ‘Van het parkeerterrein bij het vliegveld. Ik kom daar regelmatig en op een keer ontmoette ik er Thomas. Ik kende hem natuurlijk al van gezicht van dat personeelsfeestje van begin dit jaar. We raakten aan de praat, bleken met dezelfde levensvragen in onze maag te zitten en veel van onze opvattingen sloten erg nauw op elkaar aan. We besloten te gaan samenwerken voor een betere samenleving.’ Ze keken elkaar aan op een manier die mijn maag in opstand bracht.

‘Ik had het pas door toen ik die foto’s zag,’ schamperde Thomas. ‘Uiteraard waarschuwde ik direct Elsie, waarop zij het huis doorzocht en in een lade jouw oude toestel vond. Een beetje naïef van je, Mark.’

‘Je neusde rond in de berichten en vergaapte je aan de foto’s,’ zei Elsie fel. ‘Door een afspraak met die zogenaamde Jessica te maken heb je bewezen dat je niet te vertrouwen bent.’

‘Maar dat was uit baldadigheid. Ik was nooit van plan hierheen te gaan.’

‘Ha! Dat zeg je nu, omdat je geen kant meer op kunt. Je klinkt nu net als mijn ex-man, de sukkel. Net zoals hij ooit deed, bent jij hier toch maar

mooi vrijwillig heengereden. Of niet soms?’ Haar ogen schoten vuur en haar vuisten balden zich. ‘Het is mijn taak om verleidingen op te ruimen.’

‘Verleidingen opruimen?’ Ik rilde.

Thomas zei: ‘Elsie plaatst contactadvertenties in regionale dagbladen en in chatgroepen. Daarin doet ze zich nadrukkelijk voor als getrouwde man.’

Elsie knikte. ‘Elke vrouw die daarop reageert, weet dat ze op het punt staat het leven van een echtgenote of zelfs een heel gezin kapot te maken. Na een korte berichtenuitwisseling volgt uiteindelijk altijd een uitnodiging voor een ontmoeting. Daar aangekomen ontmoet ze Thomas, zodat het allemaal echt lijkt. Hij is vrijgezel, dus gun ik hem dat pleziertje met liefde. Onverwachts duik ik dan op, speel heel even de beledigde echtgenote om het wat spannender te maken - en dan maak ik de foto die haar lot bezegelt. Zodra ze mij ziet, beseft ze wat ze heeft gedaan, maar een weg terug is er niet. Zodra ik met haar klaar ben, kunnen getrouwde vrouwen zoals ik weer wat rustiger slapen. Een potentieel gevaar is weer uitgeschakeld.’

Thomas liep op mij af, met in zijn hand de gevonden telefoon. Elsie’s telefoon. Hij draaide het display mijn kant op. Daarop was de foto te zien die hij op het werk van mij gemaakt had. *De foto die mijn lot bezegelt*, hoor ik Elsie’s stem in mijn hoofd zeggen. Hij draaide het toestel van mij af. De blauwige gloed van het scherm bescheen zijn ongeschoren gezicht en deed zijn oogwit spookachtig oplichten.

Plotseling dacht ik terug aan het moment waarop hij de foto’s op de telefoon ontdekte. De emoties die zijn gezicht overspoelden. Afkeer,

boosheid en een zweem van andere emoties die ik op dat moment niet kon thuisbrengen. Nu wist ik wat het was geweest. Herkenning en ongeloof, zorgvuldig onderdrukt om zichzelf niet te verraden. Hij kende de foto's natuurlijk allang, of beter gezegd: de vrouwen die erop stonden. Hij was erbij toen de opnamen gemaakt werden! Vind je het gek dat hij mij ineens met andere ogen bekeek.

'Maar,' stamelde ik. 'Waarom doet die telefoon het ineens weer?' Het was eruit voor ik er erg in had. Wat maakte het ook uit, het was een stompzinig detail, vooral op dit moment.

'Altijd handig, zo'n usb-lader. Daarmee laad je bijna elke telefoon op, zelfs in de auto,' zei Thomas spottend. 'Dan hoef je geen speciale oplader te bestellen en er dagen op te wachten. Had je zelf aan moeten denken, sulletje.'

'Jullie zijn gek!' Mijn stem sloeg over.

Ongemerkt kwamen ze dichterbij en voor ik het wist hadden ze me ingesloten. Ik wilde een vluchtpoging wagen, maar juist op dat moment greep Thomas mij stevig bij een arm en draaide die op mijn rug. Ik jammerde van de pijn.

'Je weet wat je te doen staat,' zei Thomas op grimmige toon.

Elsie knikte en haalde een mes tevoorschijn.

Mijn hart kromp samen.

'Jullie komen hier niet mee weg! Al die berichten en foto's in de telefoon, trouwens je bent altijd te traceren met zo'n ding.'

‘O? Is dat zo?’ vroeg Elsie poeslief. ‘Nou, misschien moeten we daar dan maar wat aan doen.’ Ze keek mij grijnzend aan. De punt van het lemmet hield ze op mij gericht, op ooghoogte. Haar oogwit was opvallend helder in de donkere nacht. Als op een onhoorbaar signaal draaide ze zich bliksemsnel om en rende verrassend snel over het pad terug in de richting van de geluiden van het vliegveld. Thomas gaf een ruk aan mijn arm die mij gekleurde vlekken deed zien en voerde mij dieper het bos in. Ik wist dat ik er niet levend uit zou komen.

5

Opnieuw kwam ik bij. De natte bosbodem drong door mijn kleren heen. Het regende lichtjes. Ik stond op en voelde aan de bult op mijn hoofd. Wat was er gebeurd? Ik veegde bladeren en andere troep van mijn kleren af en begon doelloos te lopen. Waar moest ik heen? Het was intens donker en vliegtuigen hoorde ik niet meer.

Strompelend liep ik maar door. Takken striemden mijn gezicht. Ik ontweek nog net op tijd een dikke stronk, maar struikelde toen ik in een ondiepe kuil stapte. Het was gekkenwerk. Ik dacht ergens een tak te horen breken, niet ver bij mij vandaan en stond abrupt stil om te luisteren. Plotseling priemde een felle lichtbundel door de nacht. Hij zwaaide langs takken en stammen, tot hij mij gevonden had en plotseling star op mij bleef rusten. Meteen klonk er geschreeuw en opgewonden geroep. Meer lichtbundels verschenen en ze kwamen allemaal wild schommelend op mij afgestormd.

Mijn belagers zaten weer achter mij aan! Ik draaide mij om en wilde wegrennen, maar voelde al een hand op mijn schouder. ‘Staan blijven!’ riep een stem vlak bij mijn oor. Ik brulde van angst, schudde mij los en strompelde weg. Ineens lag ik languit, met mijn gezicht in natte, halfverrotte bladeren gedrukt. Dit was een brute overval! Ik moest weg, opstaan, vluchten, keihard gillen. Maar stevige handen hielden mij in bedwang en trokken mij weer rechtop. Met mijn handen op mijn rug werd ik door een groep mannen naar een open plek een heel stuk verderop

gebracht waar een gedimd licht was te zien. Er stond een zwarte bestelbus, waarvan de zijdeur was opengeschoven.

‘Je staat onder arrest. Alles wat je zegt kan en zal tegen je gebruikt worden.’

De mannen die donkere kleding droegen en bivakmutsen ophadden, duwden mij de bestelbus in. Ik hoorde iemand achter mij zeggen: ‘Hij was nog best een heel eind gekomen.’ Een tweede stem zei: ‘Gelukkig kon zijn vrouw op tijd vluchten en alarm slaan bij die spotters. Anders was ze in de struiken naast de landingsbaan aan repen gesneden door hem. Het was écht op het nippertje, zag je hoe haar kleding eruitzag, en die gemene snijwonden in haar armen! Wat een gruwelijk monster hebben we te pakken.’

De eerste agent weer: ‘Samen met de getuigenverklaring van nota bene zijn eigen collega, is deze zaak zo goed als rond. Twee vermiste vrouwen zijn inmiddels in het bos gevonden. Jammer dat die collega pas vanavond met de foto’s op de proppen kwam en niet meteen toen hij ze ontdekte.’

De tweede agent: ‘Onbegrijpelijk dat die smeerlap foto’s van zijn slachtoffers in zijn telefoon bewaart.’ Er klonk afkeer door in de stem. ‘En ze dan ook nog eens vol trots op het werk aan een collega laten zien. Schofterig! Wat een beest!’

‘We zaten hem de laatste dagen sowieso op de hielen, het kon gewoon niet lang meer duren. Gelukkig hebben we hem vannacht te pakken gekregen voordat hij opnieuw kon toeslaan. Die psychopaat heeft heel wat moorden op zijn naam staan.’

In de verte riep iemand: ‘We hebben zijn telefoon en een joekel van een mes gevonden in een droge greppel!’

De zijdeur schoof dicht zodat ik de stemmen niet langer kon verstaan. Met een diep grommend geluid zette het voertuig zich in beweging. Totaal versuft zat ik op het bankje en staarde naar de wand tegenover mij. Met een agent aan elke kant, hobbelde ik het modderige bospad af.

Jatwerk

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com

1

‘In één woord fantastisch. Dit is het beste verhaal dat je ooit hebt geschreven.’

Glunderend nam ik de complimenten van mijn vrouw in ontvangst. Verbaasd ook, want alle eerdere verhalen van mij had ze resoluut afgekeurd. Te veel details, niet spannend, te doorzichtig, te kinderlijk, of een filmscript vol onnodige details en geen vlot geschreven thriller. Altijd was er wel wat.

Ik pakte de dikke stapel papier op die ik enkele dagen geleden voor haar had klaargelegd en bladerde er vluchtig doorheen. Om het euforische gevoel dat ik na het voltooien van een verhaal voel niet meteen te verpesten, print ik een net afgerond verhaal altijd pas na minimaal een maand uit. Dan pas mag ze het lezen. Ooit toonde ik vol trots de eerste hoofdstukken van een nieuw verhaal, waarna mijn schepping genadeloos werd neergesabeld. Die kwelling bespaar ik mijzelf sindsdien.

‘Vooral de wendingen, zo origineel en op momenten dat ik ze totaal niet verwacht,’ zei Carolien vol vuur. ‘Echt knap dat je dat kan. Neem die slager, het lag voor de hand dat hij de dader was, met dat messenrek onder handbereik en dan vindt die inspecteur hem onder zijn bed, met een mes tussen zijn ribben. Net nu hij de zaak rond denkt te hebben, is hij weer terug bij af. Klasse!’

Ik keek verbaasd op van de bundel papieren. Slager? Inspecteur? Mijn ‘Terreur van de Elfen’ speelde zich af in een mythische wereld. Er werd gestreden met toverstafjes en explosief elfenpoeder. Er kwam niet eens een

mes in voor. Een angstig vermoeden drukte mijn nog maar net ontloken geestdrift meteen weer weg. Twee verhalen had ik eerder deze week uitgeprint. Mijn eigen verhaal, maar ook ‘Slachthuis te koop’ van internetkennis Bas. Al vele jaren lazen en beoordeelden we elkaars verhalen. Mijn vrouw moest per ongeluk het verhaal van Bas hebben gevonden en dacht dat het van mij was. Erger nog, ze vond zijn verhaal fantastisch. Dat had ik weer!

Nou ja, wat maakte het ook uit. Erger dan dit kon het niet worden.

‘Ik vond het zo goed, dat ik het meteen naar een uitgever heb gestuurd.’

Ik keek haar verschrikt aan. ‘Dat meen je niet!’

Een aarzeling. Twijfel in haar ogen. ‘Wat kijk je kwaad, ben je niet blij?’

‘Het verhaal is niet... het is niet af,’ loog ik snel.

Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Dat maakt niet uit, een uitgever ziet toch wel of het voldoende kwaliteit heeft. Afwerken en bijschaven kan altijd nog.’

Dat stelde mij gerust. Geen enkele uitgever had ooit interesse in mijn verhalen getoond en van bevriende schrijvers hoorde ik niet anders. Wat dat betreft was het wonderbaarlijk dat sommige schrijvers toch wisten te debuten. En zo goed schreef Bas al helemaal niet. Het verhaal was best aardig, maar niet wereldschokkend. Zelf zou ik het een stuk beter hebben geschreven. Nee, het zou allemaal met een sisser aflopen.

Al de volgende dag hing de uitgever aan de telefoon. Carolien nam op en reikte vol trots de hoorn aan. ‘Je uitgever,’ zei ze plechtig.

Mijn uitgever. Wat klonk dat goed! Hij was lovend over het verhaal, er waren weinig verbeteringen nodig, dat was uitzonderlijk. Of ik nog wel even de missende delen aan hem wilde geven. Er waren grootse plannen. Hij kon een verhalenbundel niet uitbrengen omdat er onvoldoende kwaliteitsverhalen waren en mijn verhaal kwam daarom als geroepen. Het was lang genoeg om als zelfstandig boek uit te geven. Als ik snel was, lag mijn boek al over enkele maanden in de winkel.

Ontbrekende delen? Ik wist niet waar de man het over had. Carolien had het verhaal gelezen, zelf had ik het alleen vluchtig doorgekeken. Maar dat kon ik als vermeend schrijver van het stuk natuurlijk niet zeggen. Dus zei ik dat ik alles voor hem zou regelen.

Carolien feliciteerde me en ik deed wanhopige pogingen er blij en gelukkig uit te zien. In werkelijkheid had ik last van maagkrampen en deed het bijna in mijn broek. Ze zag het. Het zijn de zenuwen, zei ze. Je breekt eindelijk door, dus probeer ervan te genieten.

Drie lange nachten lang zat ik in het diepste geheim te tikken. Ik kon moeilijk Bas zijn originele verhaal publiceren, dus bedacht ik eenzelfde verhaal. Met min of meer dezelfde gebeurtenissen, maar dan veel spannender geschreven. Een huiveringwekkende thriller. Ik was van publicatie verzekerd, dus dat maakte het schrijven er een stuk eenvoudiger op. Bas repte in het nawoord van het stuk dat ik van hem had ontvangen over twee lange vervolgverhalen. Dat waren de ontbrekende delen waar mijn uitgever het over had! Ik moest ze helemaal zelf bedenken, want Bas had ze mij nooit gegeven. Man, wat een beresterke thriller kwam er na die lange nachten van tikken uit de printer rollen!

2

Carolien keek me met grote ogen aan. Twee pagina's had ze aandachtig gelezen. Daarna was ze steekproefsgewijs door de rest van de stapel gegaan. Ik kreeg het gevoel dat er iets niet klopte.

‘Wat heb je in godsnaam gedaan?’

‘Ik heb het verhaal sterker gemaakt.’

‘Gooi dit alsjeblieft weg en houd je bij het originele verhaal, schat. Dit is weer je gewone bagger. Veel geleuter en weinig actie. Niet meer doen, je maakt me echt aan het schrikken.’

Ik zat in het nauw en er zat maar één ding op. In het diepste geheim stuurde ik een bericht naar Bas: dat ik erg onder de indruk was van zijn verhaal en of ik de vervolgdelen ook mocht lezen. Diezelfde avond nog ontving ik de ontbrekende delen van zijn verhaal ter beoordeling. De volgende dag stuurde ik ze ongelezen door naar mijn uitgever. Ik beefde zo hevig, dat ik een uur moest hardlopen om weer enigszins tot mijzelf te komen.

Met angst en beven zag ik de publicatiedatum naderen. Bas wist uiteraard van niets. Ik had de cover van het boek mogen zien en wist dat mijn naam er in grote letters opstond, alleen had het verhaal op verzoek van mijn uitgever een andere titel gekregen. Het zou wel heel toevallig zijn als Bas het in de winkel zag liggen en het ook nog kocht. Bas kwam weinig buiten. Hij schreef veel, bracht zijn tijd door achter het beeldscherm en

kende bar weinig mensen. Voor het eerst in al die jaren was ik daar enorm blij om.

3

De uitgever kwam met een verrassing. Plotsklaps stond er een auto met chauffeur voor de deur die ons naar een kasteel bracht. Carolien glom van opwinding. Ze moet iets geweten hebben, want ze zag er prachtig uit, mijn voorschot op het boek leek geheel in kleren te zijn omgezet.

De uitgever had een middeleeuws feest georganiseerd ter ere van mijn debuut en dat van enkele anderen. Er waren flink wat genodigden, waaronder enkele gevestigde schrijvers die bij dezelfde uitgever publiceerden en uiteraard was de pers aanwezig. Een klein orkest zorgde voor muziek waarop in middeleeuwse jurken uitgedoste meisjes dansten.

Mijn uitgever sprak de aanwezigen toe en riep mij naar het podium, waar ik lovende woorden ontving en het eerste exemplaar van mijn boek in de handen gedrukt kreeg. Ik lachte mijn tanden bloot toen een salvo lichtflitsen vanuit het persvak opdook.

Plotseling viel mijn blik op een man. Hij zat vooraan. Pal naast het persvak. Hoe had ik hem al die tijd kunnen missen.

Het was Bas.

Ingesnoerd in een te krap pak keek hij mij aan met een vreemde mengeling van emoties. Ik voelde mij plotseling misselijk worden. Mijn maag kwam in opstand. Daar zat de man die ik belazerde. Wat ik maandenlang in nachtmerries had zien aankomen, ging nu onherroepelijk gebeuren. Bas zou mij publiekelijk ontmaskeren als een bedrieger van het ergste soort. En nog wel op het debutantenfeest, met onder de aanwezigen

mijn eigen vrouw, mijn uitgever en de volledige pers. Dit was het begin en tevens het einde van mijn schrijverscarrière.

Ik vermande mij. Hij kon in de titel nooit zijn eigen verhaal herkennen. Zolang hij het boek niet las en niemand, ook ik niet, verklapte waar het verhaal over ging, was ik veilig. Ik vloekte inwendig. Dit kon nooit goed gaan.

Eerst vertelde ik mijn publiek breeduit over de achtergrond van het verhaal, waarbij het mij opviel dat ik het niet meer mijn eigen verhaal durfde te noemen. Mijn afbrokkelende zelfvertrouwen wankelde steeds meer. Ik dacht, ik blijf praten, dan kan niemand een vraag stellen. In mijn enthousiasme kwam ongewild toch de plot ter sprake. Ik had mij in de nesten gewerkt. Vanuit een ooghoek zag ik Bas bedenkelijk kijken. Snel boog ik af naar veilig terrein en bedankte mijn uitgever voor de hulp die ik van hem had ontvangen en sprak mijn hoop uit dat het boek goed zou worden ontvangen.

Lachend en applaudisserend kwam mijn uitgever het podium oplopen. Mijn bijdrage zat erop. Opgelucht haalde ik adem. Terwijl ik plaatsnam en mijn voorhoofd bette, ging de uitgever verder met de volgende debutant. Ditmaal een fantasy roman, een pil van maar liefst duizend pagina's. Ik knikte vol bewondering. Dat was wel wat anders dan mijn korte verhaal, dat een pagina of honderdvijftig telde. Mijn verhaal. Ha! Ik hield mijzelf nog steeds voor de gek. Met een schuin oog keek ik naar Bas. Hij zag er gespannen uit en zat op het puntje van zijn stoel. Hij leek mij alweer vergeten te zijn, zo ingespannen staarde hij naar de spreker. Gelukkig maar.

‘Bas Toerdooi,’ zei mijn uitgever met luide stem. ‘Onze tweede debutant van vanavond.’

Ik veerde op.

Met knikkende knieën liep Bas naar het podium. De uitgever gaf hem een hand en het eerste exemplaar van zijn boek kwam tevoorschijn. Het was echt een dikke pil. Met weemoed dacht ik terug aan mijn eigen fantasy verhaal. Ook niet echt een kort verhaal, waar ik maar liefst twee jaar aan had gewerkt. Carolien had het natuurlijk weer als bagger afgedaan, net zoals mijn andere verhalen. Of wacht even? Het was mij helemaal ontschoten dat ze de dikke stapel papier die ik voor haar had klaargelegd helemaal niet had gelezen. Ja, twee jaar geleden vond ze de eerste twee hoofdstukken niets, maar sindsdien had ik ze totaal herschreven en het verhaal zorgvuldig uitgewerkt tot een lijvig boekwerk.

Vol vuur vertelde Bas over zijn verhaal. Hoelang hij erover had gedaan en wanneer hij het eerste idee kreeg. Hij keek strak voor zich uit, recht het publiek in en sprak moeizaam. Hij vertelde dat de uitgever kortgeleden was benaderd door een Amerikaanse filmmaker. Als ze het eens werden, konden de filmopnamen begin volgend jaar al van start gaan.

Er was hem een fiks honorarium in het vooruitzicht gesteld. ‘Eindelijk breek ik door, en meteen kan ik weer stoppen met schrijven,’ grapte Bas met een zuur gezicht. Heel even keek hij schichtig mijn kant op.

De pers wilde alles over de verfilming weten en de roep om een samenvatting van het verhaal werd steeds luider. Bas schudde verwoed het hoofd, maar de pers bleef aandringen en na een nadrukkelijke hoofdknik

van de uitgever, vertelde Bas met krachtloze stem dat het in zijn verhaal 'Terreur van de Elfen' draaide om een mythische wereld, waarin werd gestreden met toverstafjes en explosief elfenpoeder.

Countdown tot inferno

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com

1

Het was een maanloze nacht en de buitenwijk van de kleine stad was in diepe rust. De huizen donker, de straten leeg. Plotseling lichtte de hemel fel op, waardoor het dikke wolkendek dat langzaam over de sterren schoof korte tijd zichtbaar werd. Enkele tellen later rolde het lage, diepe gerommel van onweer over de buitenwijk en overstemde heel even het indringende geluid van metaal op steen.

In een zijstraat waar het licht van de lantaarnpalen moeizaam door het dichte bladerdek drong, lag een man onder een geparkeerde auto. Hij lag stil. Bevroren in de tijd. Met de oren gespitst. Behalve een nieuwe donderslag, het voorteken van de naderende bui, hoorde hij niets. Langzaam liet hij zijn ingehouden adem ontsnappen en veegde het zweet van zijn voorhoofd voordat het zoute goedje in zijn ogen kon prikken. Hij had geluk gehad. Niemand had hem gehoord.

Voorzichtig pakte hij de moersleutel op van de straatstenen en plaatste hem opnieuw tegen de hardnekkige moer boven zijn hoofd. Hij spande zijn spieren en verzamelde kracht, maar tevergeefs. Het krenk zat muurvast. Shit. Voorzichtig nu, want als de sleutel opnieuw losschoot en tegen de stenen kletterde, had hij misschien minder geluk.

Hij kreeg bijna een hartverlamming toen naast hem wat geritsel en geschuifel klonk en een gestalte zich losmaakte van het struikgewas. Iemand bukte naast de auto waaronder hij lag. ‘Hé Jassin, wat ben je aan het doen man!’

‘Rot op, varkenskop. Moet iemand je zien!’ Hij haalde venijnig uit met de moersleutel, maar het was meer om zijn maat te laten schrikken dan om hem echt te raken. Als hij niet in deze benarde positie op zijn rug onder die auto lag, zou hij Sahid een flinke dreun op zijn neus geven.

‘Maak haast man!’ beet hij hem toe.

Geruisloos verdween de gestalte weer.

Jassin kookte van woede. Wat een amateur. Voortaan kon hij beter alleen gaan. Alleen, of met een professional. Ahmed was niet roekeloos, die had ook meer ervaring dan Sahid. Probleem was alleen dat Ahmed dit soort klussen te min vond. Althans, zo bracht hij het. Eigenlijk wilde hij gewoon met zijn gat op veilige afstand blijven; dat was wat hij in werkelijkheid bedoelde. Ahmed, de zogenaamde leider van de cel. Met Sahid was het eerder zaak om uit de cel te blijven. De amateur.

Jassin ging weer aan de slag. Hij zette zijn tanden op elkaar en gaf een ferme ruk aan de sleutel. De moer bewoog, of was het de auto, of was het toch zijn verbeelding? De wind nam toe en het gerommel in de lucht werd intenser. De bui naderde nu snel. Spieren aanspannen, dan een korte ruk geven. Ja, nu voelde hij het weer. De moer kwam langzaamaan echt in beweging. Het zou tijd worden ook.

Na enkele moeizame pogingen gaf de moer eindelijk mee en ging het een stuk vlotter. Met snelle bewegingen draaide hij de moer los en legde hem samen met de moersleutel naast het achterwiel op de straatstenen, zodat hij hem straks makkelijk op de tast kon terugvinden. Jassin schoof zijn rugzak naar zich toe en haalde de sonde tevoorschijn. Zorgvuldig

bracht hij het apparaat op zijn plaats, stevig verankerd tegen de verroeste pijp die van het motorblok naar de uitlaat liep. Daarna raapte hij de moer op en draaide hem eerst met de hand aan, waarna hij hem met de moersleutel stevig vastdraaide. Ook weer niet te vast. De sonde was erg kwetsbaar. Voorzichtig trok hij de draad die ter hoogte van de achterbank uit de bodem van de kofferbak bungelde een stuk omlaag en kraste met zijn legermes het uiteinde blank. Het mes zette hij tegen het achterwiel aan, omdat hij beide handen vrij moest hebben om de draad aan de sonde te bevestigen. Zo. Dat was ook weer klaar.

Nu kwam het even op kracht aan. Jassin trok het reservewiel over de straatstenen naar zich toe, schoof het gevaarte half op zijn buik, haalde enkele keren diep adem en tilde het wiel toen met beide handen in een vloeiende beweging omhoog - man wat was dat ding zwaar - tot het in de klemmen onder de kofferbak schoot en zichzelf vergrendelde. Zo, dat deed Sahid hem niet na. Waar was die klungel trouwens gebleven? Hij draaide zijn hoofd opzij en tuurde naar het struikgewas, maar zag hem nergens meer.

Jassin greep naar zijn rugzak en schoof ruggelings naar voren tot hij onder het motorblok lag. Nu nog de laatste eindjes en dan zat het erop. Ineens verstijfde hij. Naast hem waren twee afgetrapte schoenen verschenen en hij zag de gerafelde pijpen van een spijkerbroek. Dit was niet het onderstel van Sahid, dat wist hij zeker! Inwendig vloekend bleef Jassin doodstil liggen. Zijn hart ging als een razende te keer. Waar kwamen die voeten ineens vandaan? Waarom had die eikel van een Sahid hem hier niet voor gewaarschuwd!

Hij hoorde een stem, maar verstaan kon hij de man niet. Het klonk onsamenhangend, alsof hij binnensmonds mompelde. De voeten draaiden zich naar de auto toe. Kwamen nog een stap dichterbij. Jassin kon nu elk moment ontdekt worden en spande zijn spieren om in actie te komen. Als de man onder de auto keek moest hij bliksemsnel handelen en hopen, bidden, dat Sahid klaarstond om hem te helpen, want anders zag het er somber uit voor het verdere verloop van de operatie.

De man bleef ter hoogte van het voorwiel staan. Wat deed hij daar? Had hij iets onder de auto gehoord? Jassin knipperde wat zweet weg voordat het in zijn ogen liep. Het hielp niet en bleef maar stromen. Met zijn hand vol vet en smeer veegde hij een paar keer langs zijn voorhoofd en neus. Loop toch door mens, bad hij in stilte. Maar de man liep niet door. Erger nog. Hij stond daar maar te praten, het was bijna prevelen en trok zo onnodig de aandacht. Of zou de man het alarmnummer aan het bellen zijn? Was dat soms het gemompel dat hij hoorde. In dat geval mocht Jassin niet langer aarzelen. Hij stak zijn handen uit naar de gerafelde broekspijpen. Misschien kon hij de man ten val brengen en zo wat extra tijd winnen om snel onder de auto vandaan te kruipen en er vandoor te gaan.

Net op tijd trok Jassin zijn handen terug. Want plotseling klaterde een straaltje vocht over de schoenen van de man. De straal trok zwabberend een spoor over de straatstenen en dook toen recht op het voorwiel af. Het gelal van de man klonk nu luider. Rond het wiel ontstond een schuimende plas. Die vent moest strontlazarus zijn! Jassin trok zijn neus op en schoof voorzichtig weg van de zich snel uitbreidende plas viezigheid.

Aarzelend hield de dampende straal op. Het volgende moment rolden een paar muntstukken over het wegdek. Een sleutelbos kwam er achteraan. De man naast de auto vloekte. Jassin slikte zijn woede in en zette zijn tanden in zijn knokkels. Een hand verscheen naast het voorwiel op de grond. Een knie volgde. Een tweede hand tastte onder de auto. Die moest op zoek zijn naar de sleutelbos die pal voor Jassins neus lag, en dus buiten bereik van de zoekende hand.

Een bliksemschicht verlichtte de wereld en de donder volgde dit keer vrijwel onmiddellijk. Een paar ruiten trilden en in de verte begon een autoalarm te loeien. Direct begon het hevig te regenen. De hand trok zich even terug, maar kwam even snel weer terug. De man had nu duidelijk haast en maakte aanstalten om onder de auto te kijken. Jassin kon niet anders dan zijn voorzichtigheid laten varen, door de sleutels tot vlak onder de zoekende hand te schuiven. Hebbes! De hand met de sleutelbos erin verdween direct uit het zicht.

Vergeet de munten! schreeuwde Jassin de man in stilte toe. Hij had geluk. Onder luid klaaggezing stond de man op en vervolgde zijn weg door de regenbui. Pas toen hij de afgedankte schoenen niet meer kon zien, slaakte Jassin een zucht van opluchting. Oké. Laat je niet afleiden man, beet hij zichzelf toe. Niet nu, niet nu je zo ver bent. Hij reikte met zijn handen omhoog en tastte langs de contouren van het motorblok, tussen allerlei buizen en slangen door, tot hij de draden vond die hij aan het begin van zijn actie had losgemaakt. Met bevende handen plaatste hij ze weer terug.

En wachtte af.

Er gebeurde niets. Gelukkig niet. Er klonk geen geluid, er knipperde zelfs geen lampje. Opgelucht liet hij zijn van spanning ingehouden adem ontsnappen. Een warm gevoel van euforie omspoelde hem. Het was gelukt. Het was hem echt gelukt!

Even gunde hij zichzelf rust. Hij had de operatie uitgevoerd zonder fouten te maken. Nou ja, op een kleine na dan. De moersleutel die gevallen was. Maar dat was een nietszeggend detail. Het plan was dan ook geniaal geweest. Ahmed speelde dan wel de almachtige leider, *hij* had dit allemaal bedacht en uitgevoerd. Oké, met een bescheiden rol voor Sahid de beginneling, maar hij zou de top van de organisatie later wel even laten weten wie hier het echte brein van de cel was.

Ongeveer een kwartier geleden was hij onder deze auto gekropen en had de stroom ontkoppeld, waarna Sahid - zonder dat de binnenverlichting aanflopte of een alarm klonk - op de achterbank was gekropen. Terwijl Jassin zichzelf over de straatstenen naar achteren trok, bevestigde Sahid zijn rugzak met nogal gevaarlijke inhoud achter de opklapbare achterbank. Onder hem draaide Jassin met een handboor een gat in de bodem van de achterbak. Sahid liet er een draad doorheen zakken die hij uit het voorvak van de rugzak trok. Daarna was Sahid uit de auto gekropen, had het portier afgesloten en was geruisloos in de struiken verdwenen.

Jassin hoopte maar dat zijn maat de lege tube superlijm had meegenomen. Dat goedje hadden ze in het slot van de achterklep gespoten, om te voorkomen dat de eigenaar hem opende en zo de explosieve lading ontdekte.

Oké. Ze waren hier klaar. Het was tijd om stilletjes te vertrekken. Jassin luisterde enkele tellen ingespannen. Er was geen geluid te horen, behalve wat gerommel in de verte. De bui trok snel verder, het was alweer bijna droog. Hij rolde naar de zijkant van de auto, gaf een handsignaal en tuurde ingespannen naar de struiken. Het duurde maar even tot Sahid het sein veilig gaf. Mooi. Er kwam niemand aan. Fijn dat hij nu wel oplette. Snel wurmde Jassin zich onder de auto vandaan, zonder ergens tegenaan te stoten waardoor mogelijk alsnog het alarm afging.

Sahid kwam geruisloos uit de struiken tevoorschijn, waarna ze samen weglieden. Jassin keek steeds naar de ramen van elke woning die ze passeerden. Alles was donker. Nergens een menselijk silhouet of bewegende gordijnen te zien. Perfect. Ze liepen net een zijstraat in toen de wolken fel oplichtten en het was of iemand een kraan opendraaide. De bui barstte nu echt los. Jassin hoorde een geluid naast zich en dacht dat zijn hart het begaf. Verschrikt keek hij opzij. Het was Sahid maar die een paraplu openklapte. Jassin greep hem bij de schouder, rukte de paraplu uit zijn handen en keek hem fel aan. ‘Wat doe je nou man!’

Sahid wees met zijn ogen naar de donkere hemel. ‘Geen zin om doorweekt te raken.’

Met een driftig gebaar smeed Jassin de paraplu een voortuin in, waar het half in een struik bleef hangen. Hij keek schichtig over zijn schouder. ‘Waar heb je die vandaan? Toch niet uit die auto?’

Na een aarzeling knikte Sahid.

Met een van woede vertrokken gezicht staarde hij de jongen aan. Hij wilde hem in het gezicht slaan, een par stompen verkopen, uitkafferen, maar wist zich met moeite te beheersen. In plaats daarvan fluisterde hij: ‘Geef mij één reden die mij kan weerhouden al jouw stommiteiten van deze avond aan Ahmed te rapporteren.’

2

Zittend aan de ontbijttafel vouwde Kenneth zijn krantje open. Op de achtergrond klonk klassieke muziek, een rustig stuk, dat ruimschoots overstemd werd door zijn zoontjes, die gillend de trap af kwamen rennen. Ze sloegen met hun rugzakjes naar elkaar. Zijn vrouw kwam met een rood hoofd zuchtend achter het tweetal aan de kamer in en trok onderwijl haar jas aan.

Kenneth gaf zijn vrouw Marith en zijn beide zoontjes een vluchtige kus en wenste ze een prettige dag, waarna het drietal naar buiten verdween. De voordeur sloeg dicht en de rust in huis keerde terug. Zelfs de muziek was weer te horen.

Hij keek uit het raam. Het regende nog steeds, maar minder hard dan vannacht. Op een onmenselijk tijdstip was hij zelfs even uit bed gestapt, omdat de aanwakkerende wind het slaapraam met een klap wagenwijd had open gezwiept, waarbij de gordijnen in een mum van tijd volledig doorweekt waren geraakt.

Zijn vrouw en kinderen kwamen rinkelend met hun fietsbellen voorbijrijden, de wind en regen trotserend. Hij zwaaide naar ze en voelde zich rot. Op een dag als dit zou hij de kinderen met de auto naar school moeten brengen, lekker droog en comfortabel, maar uitgerekend vandaag had hij een strak schema en was wegbrengen echt uitgesloten. Hij voelde zijn schuldgevoel knagen.

Wat hem er niet van weerhield om nog even lekker onderuit te zakken en het nieuws door te nemen. Terwijl het geluid van violen langzaam

aanzwol, nam hij een hap van zijn toast met jam en slurpte van zijn koffie. Na nog wat gemijmerd te hebben, wierp Kenneth een blik op de klok.

Oops. Als hij nu niet in beweging kwam, moest hij zich wel heel erg haasten om nog op tijd te komen – dus schoof hij het stuk krant vol leeskreukels en toastkruimels opzij en vouwde het sportkatern open, terwijl buiten een nieuwe windvlaag een tak van de rozenstruik tegen de ruit deed zwiepen. Hij schrok van een rozenbottel die venijnig tegen het glas tikte, maar al snel werd zijn aandacht volledig opgeëist door het verslag van een voetbalwedstrijd. Na de weersverwachting sloeg hij met een diepe zucht zijn krantje dicht.

Kenneth trok zijn regenjas aan, zette de kraag hoog op, liep terug naar de kamer en schoof de verslagen die de hele avond doelloos op de tafel hadden gelegen bij elkaar en propte ze in zijn tas. Zonder erbij na te denken deed hij er de roman bij waar hij de laatste tijd een hoofdstuk per dag uit las. Met de aktetas als paraplu boven zijn hoofd snelde hij naar zijn auto. Gewoontegetrouw liep hij naar de achterbak om zijn tas in het ruim te zwiepen, maar hij bedacht zich en stapte zo snel hij kon in de auto. De drijfnatte aktetas smet hij op de achterbank.

Hij wrong zich uit zijn regenjas en smet ook het kletsnatte ding naar achteren. Gelukkig parkeerde hij op zijn werk altijd in de garage onder het gebouw, dus zat de regen er voor hem weer op voor vandaag. Taxerend keek hij naar zijn verwilderde voortuin. Was een carport geen idee? Dan hoefde hij helemaal niet nat te worden. Vanavond moest hij het maar eens aansnijden bij Marith, want zoveel bijzonders deed ze toch niet met de voortuin.

Hij reed weg en moest lachen toen hij enkele tuinen verderop een verwaaide paraplu half in de struiken zag hangen. Zelf had hij er ook zo eentje. Terwijl de ruitenwissers zwoegden en de storm een poging deed om zijn auto omver te blazen, draaide Kenneth de hoofdweg op. Ondanks de regen werd er behoorlijk hard gereden, terwijl het zicht slecht was met al dat opspattende water. Het stuur trok vreemd opzij viel hem op. Dat kwam vast door de wind, of door de plassen op het wegdek. Hij moest zijn handen stevig om het stuurwiel klemmen, anders kwam hij binnen de kortste keren op de verkeerde weghelft terecht.

Met elke afgelegde kilometer begon het voertuig sterker opzij te trekken. Zelfs nu de wind was afgenomen, wat hem nogal verbaasde. Even later schraapte een velg over het asfalt en moest Kenneth zijn auto abrupt op de vluchtstrook tot stilstand brengen. Kilometers van huis met een lekke band. Dat had hij weer. Hij dacht aan het reservewiel dat onder de auto hing, nat en vies. Aan de krik onder de mat in de achterbak. Goh, wat een leuk klusje met dit weer.

Terwijl auto's voorbijraasden, telkens aan zijn auto rukkend en vieze sporen water opwerpend, liet hij zijn voorhoofd langzaam tegen het stuurwiel zakken. Waarom hij. Waarom vandaag.

3

Jassin gaf de jongeman die languit op de bank lag een harde por in zijn ribben. Sahid schoot met een ruk overeind. ‘Laat geworden vannacht?’ vroeg hij spottend aan Sahid.

Sahid sprong op en ging intimiderend dicht voor hem staan. ‘Jij moet ophouden mij te tarten!’ Een gevaarlijk licht brandde in zijn ogen. ‘Want anders...’

Jassin duwde de knul van zich af. ‘Want anders wat?’

‘Je kunt je haren laten groeien en onze kleren aantrekken, maar voor mij ben en blijf je wie je bent. Een ongelovige hond.’

‘Of misschien ben je gewoon bang voor mij, Sahid?’

Als reactie ging de knul nog dichter tegen hem aanstaan.

Hij duwde Sahid van zich af. ‘Luister. Mijn achtergrond en geloof is anders dan die van jou, Sahid, maar we vechten voor dezelfde zaak. Ik zou wat inbinden als ik jou was, want ik moet nog verslag doen van je verrichtingen afgelopen nacht.’

Op dat moment kwam Ahmed vanuit de andere kamer binnenlopen. Toen hij de twee als kemphanen tegenover elkaar zag staan, zei hij met zachte maar dwingende stem: ‘Het is tijd. De man moet nu onderweg zijn.’ Hij draaide zich om en liep terug de kamer in, waarvandaan het geluid van een televisie klonk.

Sahid spuwde vlak voor Jassin's voeten op de grond en liep naar het raam, staarde naar het troosteloze uitzicht dat de vierde etage van het gebouw hem bood.

Jassin plofte neer op de bank, leunde met zijn ellenbogen op zijn knieën en nam zijn hoofd tussen zijn handen. Hij twijfelde steeds meer of hij wel goed bezig was. Hij haatte de binnenlandse veiligheidsdienst, dat was wel zeker. In dat grote grijze gebouw van de dienst bevond zich ergens een dossierkast met in een lade een dikke dossiermap, gevuld met foto's en informatie over hem. Oud en gedateerd, nog uit zijn krakerstijd. Totaal niet relevant meer.

Jassin had inmiddels een nieuw leven opgebouwd. Hij was afgestudeerd als elektromonteur, had sinds kort een baan en huurde een leuk appartement. Burgerlijker kon bijna niet. Maar de dienst weigerde hem inzage te geven in zijn dossier, laat staan het te vernietigen. Zijn oude haatgevoelens tegen het instituut, de staat en de samenleving in zijn geheel, waren plotsklaps ontsnapt uit het plekje in zijn geest waarvan hij dacht dat hij het lang geleden hermetisch had afgesloten. Als de dienst het dossier niet vernietigde, zou hij er zelf wel voor zorgen.

Toen hij opkeek was Sahid verdwenen. In de andere kamer hoorde hij stemmen. De valse, fluisterende stem van Sahid herkende hij natuurlijk meteen. Het zwijn stond met Ahmed te smiespelen! Zo stil als hij kon stond hij op en bleef bij de deurpost staan luisteren. Het gesprek ging over afgelopen nacht, hoe kon het ook anders. Sahid klonk opgewonden. Hij sprak over fouten die gemaakt waren. De dronkenman die niet op tijd was gezien, het gereedschap dat viel.

De schoft schoof Jassin alles in de schoenen!

Kokend van woede stormde hij de kamer binnen en posteerde zich als een dolle stier voor Sahid.

‘Zie je wel, hij luistert ons af, hij is niet te vertrouwen,’ briede Sahid met een steeds roder wordend hoofd. Hij voelde zich duidelijk betrap.

‘Jij stond vannacht op de uitkijk. Waarom waarschuwde je mij niet voor die dronkenlap? Hij stond ineens naast me. Bijna verknalde je het voor ons allemaal! Ik neem aan dat je Ahmed ook verteld hebt van de paraplu die je uit de auto hebt meegenomen, omdat je bang was om natte haren te krijgen?’

Sahid streek over zijn zorgvuldig gekapte haar, stapte langs Jassin en ging uitdagend voor Ahmed staan. ‘Waarom zo moeilijk doen. Laat mij in het vervolg gewoon een nummer bellen. Waarom doen we zo ingewikkeld terwijl het zo simpel kan met een mobieltje.’

‘Toe maar,’ schamperde Jassin. ‘Hoe weet je dan waar de auto zich bevindt?’

‘We hebben hem wekenlang geobserveerd. Die vent is stipt. Ziekelijk precies. Hij is waar hij zijn moet, geloof me. Met een telefoon in de rugzak had ik hem nu kunnen opblazen.’

Jassin wees naar de televisie in de hoek van de kamer. ‘Als dat waar is, moeten we het resultaat van onze nachtelijke inspanningen nu op het journaal zien. Denk je ook niet?’

Sahid stak zijn hand uit naar Ahmed. ‘Het werkt niet. Hij heeft het verpest. We hadden gewoon een telefoon moeten gebruiken en mij laten bellen.’

Jassin kreeg een vieze smaak in zijn mond en spuugde op de vloer. ‘Je bent een amateur. Erger, een dwaas maakt nog minder brokken. In de garagekelder van het gebouw werken mobiele telefoons niet. De dienst heeft het hermetisch afgeschermd tegen mobiele signalen, er is een stoorzender geplaatst die alles blokkeert, bang voor aanslagen als ze zijn. En terecht.’ Hij lachte zijn tanden bloot. ‘Bellen *voordat* hij in de garage staat is zinloos, en zodra hij er *wel* staat, is bellen niet meer mogelijk. Snap dat dan!’

Het was zijn idee geweest en daar was Jassin best trots op. Hij had de ingenieuze schakeling zelf ontworpen en de terreurcel van Ahmed leverde de benodigde explosieven. Via vage vrienden was hij met Ahmed in contact gekomen, nadat hij had laten doorschemeren dat hij de dienst wilde lamleggen. Het idee was vrij simpel. Ze hadden alleen een medewerker van de dienst nodig die met de auto naar zijn werk reed. Iemand die zonder tussenstops zijn auto in de zwaarbewaakte parkeergarage van de veiligheidsdienst neerzette.

Een sonde hield de temperatuur van het motorblok in de gaten, doordat Jassin het apparaat op de hete uitlaatpijp had gemonteerd. Zodra de medewerker de motor uitschakelde en het blok enkele graden afkoelde, zou de ontsteking worden geactiveerd. Beng! Het einde van de binnenlandse veiligheidsdienst. Het was geniaal. De explosieven waren zwaar genoeg

om het gebouw met de grond gelijk te maken. Er waren voorbeelden genoeg geweest.

Alles ging automatisch, er was zelfs geen mobiele telefoon nodig als ontsteker. Hoewel Ahmed er fel op tegen was geweest, bouwde Jassin in het geheim alsnog een veiligheidsmarge in. Zodra de sonde registreerde dat de motor voldoende was afgekoeld, gebeurde er een aantal minuten niets. Want stel dat de medewerker op weg naar zijn werk stopte om te tanken! Jassin wilde niet per abuis een tankstation opblazen! Maar had hij de vertraging nu op tien minuten ingesteld, vroeg hij zich ineens af, of waren het er twintig? Ongelofelijk, maar hij wist het niet meer. Het moest de stress zijn. Het maakte niet uit, een werkdag was lang genoeg om de bom te laten afgaan.

Hij schrok van Sahid's stem, die zich ongeduldig afvroeg waarom het allemaal zo lang duurde.

4

Regen ratelde op het dak van de auto en de ramen raakten beslagen.

Kenneth zag zijn lot onder ogen, schakelde de motor uit en kroop vanaf de voorstoel naar de achterbank. Hij schoof de natte regenjas en zijn aktetas in een hoek en klapte een deel van de achterbank omlaag.

Verbaasd fronste hij zijn wenkbrauwen. Zijn golfparaplu, die altijd netjes met klittenband achter de rugleuning op de vloer was bevestigd, zat niet op zijn plek. Was het ding losgeschoten tijdens het rijden? Dat was anders nog nooit gebeurd. Hij boog zich voorover en tastte met een hand in de donkere ruimte. Vaag zag hij de contouren van wat boodschappentassen. Maar nergens was een paraplu te bekennen. Om dieper de achterbak in te duiken moest hij de hele bank opklappen, maar daarvoor zat hij zichzelf in de weg, dus moest hij eerst uitstappen.

Kreunend wrong hij zich terug naar de bestuurdersstoel. Hij had een beter idee. Allereerst wilde hij niet nat worden - en nat zou hij worden, gewapend met paraplu of niet, zodra hij een wiel ging verwisselen. Nee. Bellen voor hulp was een veel beter plan. Dan kon hij lekker in de auto blijven, terwijl een ander het vuile werk deed. De wegenwacht bellen was geen optie, om kosten te besparen had hij die een aantal jaren geleden opgezegd.

Trouwens, die waren toch niet bereid om voor een klein ongemak als een lekke band op te komen draven. Nee, hij had iemand anders in gedachten, iemand waarvan hij nog een gunst te goed had. Bijkomend voordeel was dat hij laat, veel te laat op zijn werk zou komen. Een leuke bijkomstigheid,

aangezien hij totaal geen trek had in de vergadering die om exact negen uur gepland stond. Het was een belangrijke bespreking waarin hij geacht werd een presentatie te geven, maar die hij thuis dus totaal niet had voorbereid. De hele avond hadden de dikke verslagen netjes op volgorde op tafel gelegen, maar hij kon zich er alsmaar niet toe zetten. Een paar extra hoofdstukken uit zijn roman was veel aantrekkelijker geweest.

Hij moest tijd winnen – en zoals het er nu naar uitzag ging dat nog lukken ook. Met een dag extra was hij al gered. Kenneth hield zijn mobiele telefoon tegen zijn oor. De man aan de andere kant van de lijn die hem moest gaan helpen, sputterde tegen toen hij hoorde waar het om ging, maar toen Kenneth voorzichtig informeerde hoe de parkeerplekken hem bevielen, werd de man meteen wat toegeeflijker. Uiteraard was hij bereid om Kenneth te helpen. Er waren vandaag alleen wat veel pechgevallen en ook kampte de man met zieken bij zijn bedrijf, dus kon het nog wel even duren voor hij bij hem zou zijn.

Kenneth benadrukte dat de man vooral geen haast moest maken en verbrak de verbinding. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Dat had hij weer even mooi geregeld. Fluitend startte hij de motor. Hij had geen zin om kou te lijden tot zijn reddende engel arriveerde en de tank zat gelukkig vol genoeg. Hij reikte naar de achterbank, trok de roman uit zijn aktetas en begon te lezen, terwijl de wind om de auto gierde en regen op het dak roffelde.

Een hoofdstuk later keek hij op van zijn boek toen hij in een ooghoek een oranje zwaailichten opving. De bergingswagen stopte voor hem op de vluchtstrook, reed langzaam achteruit en kwam vlak voor zijn wagen tot

stilstand. Een man in een geel oliejack vol vetvlekken kwam gebukt aanrennen en nam plaats op de stoel naast hem. De man keek naar het boek en toen naar Kenneth. ‘Gezellig hier. Lekker warm ook.’

‘Ook een biertje, Steve?’ bood hij de man vriendelijk aan, terwijl hij het boek dichtklapte.

Steve wreef zijn handen warm en keek alsof hij van de wijs was gebracht, tot hij de twinkeling in Kenneth’s ogen zag. De man begon breeduit te lachen. ‘Nog steeds dezelfde hondenbaan?’ vroeg hij spottend.

‘De hele dag papieren en nog eens papieren, Steve.’ Inwendig moest Kenneth lachen. De man dacht serieus dat hij bij de gemeente op de administratie werkte. Nou, mooi niet dus. Al zijn vrienden en kennissen had hij deze dekmantel op de mouw gespeld. In werkelijkheid werkte Kenneth bij de binnenlandse veiligheidsdienst. Op een redelijk onschuldige afdeling, waar inderdaad veel papierwerk door zijn handen ging, maar uit veiligheidsoverwegingen mocht zijn echte beroep niet uitlekken.

Hij was geheim agent, hoewel niet zoals in een spannend verhaal. Via zijn vele contacten was het gelukt om bij de gemeente een parkeervergunning voor zowel Steve als zijn vrouw los te peuteren. Die papieren waren schaars en behoorlijk moeilijk te bemachtigen. Dat liet hij Steve dan ook veelvuldig weten. Steve stond flink bij hem in het krijt, dat was de verborgen boodschap.

‘En jij? Ook nog steeds acht uur per dag achter een stoffig bureau?’

Steve gaf hem een plagerige stomp tegen zijn schouder. ‘Vertel op, wat is er aan de hand.’

‘Het begon met stuurproblemen, even later kon ik amper de vluchtstrook bereiken. Ik denk een lekke band, misschien erger. Kun je me optakelen?’

Steve dacht geen moment na. ‘Ik werp eerst een blik.’

‘Zeker weten?’ Kenneth keek schuin omhoog door het raam.

‘Ik ben wel wat water gewend. Ben jij nou een kerel?’

‘Papier en water gaan niet samen.’

Steve stapte uit, liep een rondje om de auto en schopte tegen een achterwiel. Hij ging op zijn knieën zitten en scheen met een zaklantaarn onder de auto. Een tel later dook hij de auto weer in, trok een stuk plastic uit een jaszak en ging erop zitten om de bekleding een beetje te ontzien.

Hij keek Kenneth bedenkelijk aan. Een druppel regenwater hing aan zijn neuspunt en onder zijn kin hingen er nog twee. ‘Er zit een scheur in de achterband. Ben je door glas gereden of zo? Een scherp stuk metaal? Het is waarschijnlijk begonnen als ondiep en redelijk onschuldig sneetje, dus wie weet hoelang je er al mee rondrijdt. Het moet zich snel verergerd hebben, tot de band plotseling leeg begon te lopen. Het rare is alleen, het zit aan de achterkant. Ik zou bijna denken dat iemand er een mes in heeft gezet, maar dan verwacht je zoiets aan de voorkant te vinden, niet? O, en dan nog wat. Je kofferbak is kapot. Je kunt niet bij je krik, mocht je zo nobel zijn zelf je wiel te willen verwisselen.’

Jawel hoor, dacht Kenneth in stilte, ik kan er binnendoor bij, via de achterbank, maar dat ben ik niet van plan. ‘Kun je de auto bergen? Ik

moest je toch nog bellen voor een afspraak, weet je nog, over het autoalarm dat het vaker niet doet dan wel, dan kun je daar meteen ook even een blik op werpen.’

‘Inventief van je. Maar helaas, het weer is te slecht. Te veel pechvogels vandaag.’

‘Geef me dan een leenauto voor vandaag en morgen. De vooruitzichten voor morgen zijn een stuk beter,’ blufte Kenneth, de ochtendkrant beweerde namelijk iets heel anders. ‘Luister, Steve. Hier kan ik niet mee rijden. Onbestuurbaar. Ook nog een weigerende kofferbak en alarm. Levensgevaarlijk. Ik wil wel, maar...’

‘...niets van dit alles is een reden om je weg te slepen. Het spijt me, Kenneth.’

‘Weet je, Steve, dat er mensen zijn die met dit weer niet eens voor hun eigen deur kunnen parkeren? Die parkeerproblemen in de stad schijnen steeds nijpender te worden. Ook mensen die al een vergunning hebben, kunnen hem kwijtraken hoorde ik.’

Een diepe zucht verried dat hij het al zag aankomen en een vinger priemde in de lucht. ‘Hou maar op. Voor deze ene keer neem ik je mee. Maar dan wil ik nooit meer iets over die vergunningen horen, vriend.’

Kenneth aarzelde. Hij proefde de manier waarop het woord *vriend* werd uitgesproken. Toen knikte hij langzaam, terwijl hij Steve met grote, onschuldige ogen aankeek. Hij schakelde het contact uit. ‘Dan is hij nu van jou.’

‘Luister: ik zet je af bij het verhuurbedrijf van een zakenrelatie. Die geeft je vast wel een respectabele auto mee. Ik wil je niet meer horen of zien, tot ik bij je voor de deur sta. Morgenavond. Op zijn vroegst. Begrepen?’

Zonder op antwoord te wachten dook Steve uit de auto. Kenneth stapte ook in de regen en keek toe hoe Steve een staalkabel aan de auto bevestigde en de takel activeerde. In een mum van tijd stond zijn auto achterop het bergingsvoertuig. Toen Steve in de cabine stapte, zat Kenneth hem daar al hoog en droog op te wachten, met zijn aktetas op schoot. Hij beëindigde net een telefoontje met zijn chef Sam, waarin hij doorgaf in het noodweer te zijn gestrand en de vergadering echt niet te halen.

‘Is het ver?’ vroeg Kenneth, terwijl hij op zijn horloge keek.

‘Minuutje of vijf, zes.’

‘Zo snel al? Maar het is midden in de spits. Kan het niet wat langer duren?’ Hij deed moeite om niet te wanhopig te klinken. De vergadering was inmiddels met een uur uitgesteld – en als hij niet oppaste ging hij dat nog halen ook.

Het bergingsvoertuig trok op, maakte vaart op de vluchtstrook en voegde in op enige afstand achter een tankauto geladen met LPG. ‘Ik moet er niet aan denken om chauffeur op zo’n rijdende bom te zijn,’ mopperde Steve.

Kenneth trok een gezicht. ‘Tientallen keren per dag op de vluchtstrook staan terwijl het verkeer langs je raast is vast veel veiliger,’ zei hij droogjes.

Steve reageerde er niet op. ‘Bij die flat met de oranje zijkant, daar moeten we in de buurt zijn.’

Kenneth knikte afwezig. Hij keek naar het opspattende water achter de auto’s die voorbijraasden. Hij kon alles goed zien zo vanuit de hoge cabine. Het was weer eens wat anders. De wagen remde af, verliet de snelweg en sloeg af bij de stoplichten. Enkele kruisingen later parkeerde Steve dicht langs de luifel van een klein verhuurbedrijf, gebaarde dat Kenneth moest blijven zitten en stapte uit. Door de zijruit zag Kenneth Steve bij de balie staan. Het gesprek liep niet volgens plan, er was een discussie gaande die gepaard ging met drukke gebaren. Niet veel later zat Steve weer naast hem, met een hoofd dat roder was dan normaal, nadat hij het portier stevig achter zich had dichtgetrokken.

‘Je kunt natuurlijk ook een dag met me mee rijden.’

‘Wat?’ vroeg Kenneth enigszins ontdaan.

‘Luister. Ik heb een tijdje geleden een van hun auto’s in een niet al te beste staat teruggebracht. De eigenaar vond dit een geschikt moment om het aan te snijden.’ Hij keek zorgelijk opzij. ‘Is het een bezwaar als ik je met deze takelbak op je werk afzet en je daar vanmiddag ook weer ophaal?’

Kenneth wreef over zijn kin, terwijl hij bedenkelijk naar de naam op de gevel van het verhuurbedrijf keek. Als Steve hem bracht was hij in een mum van tijd op de zaak. Niet echt een aanlokkelijk idee. ‘Wacht hier,’ zei hij, terwijl hij zijn jas dichtknoopte en na een blik op de lucht uitstapte. Steve keek hem verbaasd na. Hij was nog verbaasder toen Kenneth even

later met een sleutelbos in zijn hand kwam teruglopen, het portier opentrok en fluitend zijn aktetas van de zitting trok. ‘Ik zie je morgenavond.’

‘Krijg nou wat,’ mompelde Steve verbouwereerd.

‘O, Steve? Je kunt je hier weer met een gerust hart vertonen, de rekening is verscheurd.’ Kenneth maakte aanstalten om het portier dicht te gooien, bedacht zich en keek Steve met een zure blik aan. ‘Dat “in niet al te beste staat” was niet overdreven, Steve. Dus je begrijpt dat je weer een tijdje bij mij in het krijt staat.’

Snel gooide hij het portier dicht en met een tevreden gevoel liet hij zich door de verhuurder naar zijn huurauto brengen. De dienst deed wel vaker een beroep op verhuurbedrijven en daarom had hij de man met gemak zover gekregen de schaderekening op Kenneth’s naam over te schrijven. Vanmiddag op de zaak zou hij het met wat boekhoudkundige foefjes wel even wegmoffelen.

Zelf had hij pas nog een auto gehuurd, met wat antidateren kwam hij er wel uit. Het was trouwens een lichte shade geweest, meer een schrammetje, maar dat hoefde Steve natuurlijk niet te weten. Achter zich hoorde hij de bergingswagen grommend optrekken en weggrijden. Een glimlach verscheen op zijn gezicht. Steve stond weer bij hem in het krijt en dat beviel Kenneth prima.

5

Woedend draaide Sahid zich om naar Ahmed. ‘Wat zei ik je! Het is mislukt, dat is wel duidelijk. Jassin heeft het verpest. Ik maak hem voor je af!’

Ahmed stak zijn hand op met de rust en het gezag van een politieagent die het verkeer regelt. Het werkte. Sahid, die al naar de dolk aan zijn riem greep, liet zijn hand langzaam weer zakken. Hij was nerveus, zijn kaakspieren spanden en ontspanden zich beurtelings. Ahmed wendde zich nu tot Jassin. ‘Vertel, waarom wacht ik nog steeds? Waarom is er geen melding op televisie?’

Jassin slikte. Die Sahid met zijn mes was een gevaarlijke gek. Ahmed ook trouwens, terwijl hij dat in het begin niet achter hem had gezocht. De man leek eerst zo rustig, zo bedachtzaam. Hij kwam op hem over als een wijs man. Nou, niet dus. Kort voor dit incident had Sahid hem toevertrouwd welke doelen Ahmed nog meer in gedachten had. De binnenlandse veiligheidsdienst was nog maar het begin. Zodra het inlichtingenapparaat was uitgeschakeld, volgde een lange lijst aan zachte doelen. Duizenden onschuldige mensen zouden een afgrijselijke dood sterven. Allemaal zijn schuld. Het uitschakelen van de dienst was vooral een lokkertje van Ahmed geweest om Jassin binnenboord te halen. Ze wilden hem hebben, of eigenlijk de technologie die onder de auto gemonteerd zat.

‘Jassin!’ Ahmed sprak met luide stem. Moeizaam ingehouden woede klonk erin door.

Geschrokken keek hij de leider aan. ‘Hij is misschien wat later van huis vertrokken. Of hij staat in de file. Die zijn met dit hondenweer altijd een stuk langer.’ Hij keek op zijn horloge. De man was al meer dan een uur onderweg. Wekenlang had hij hem in de gaten gehouden. Een half uur, langer had de man er nooit over gedaan. Hij vertrok stipt op tijd en reed via een vaste route. Dit duurde echt te lang. En zo ver van het grauwe bastion van de dienst waren ze hier niet verwijderd, de explosie moest vanaf hier te zien zijn. ‘Heeft Sahid al naar de filemeldingen gekeken?’

Ahmed schudde zijn hoofd. Dat kon de reden onmogelijk zijn, gaf hij daarmee aan.

‘Heeft iemand hem zien vertrekken? Volgen we hem, wachten we hem op bij de dienst?’

Ahmed draaide zich om naar de televisie. Begon er een ingelast journaal? Nee. Toch niet. Een opzweepende reclame onderbrak het lopende programma en geen nieuwsflits. Hij draaide zich terug. ‘Mocht je zo snugger zijn geweest om toch die vertraging in te bouwen, dan laat je dat de volgende keer echt uit je hoofd. We hebben het erover gehad en ik houd niet van medewerkers die alsnog hun zin doordrijven.’

Hij gebaarde naar Sahid, die onmiddellijk begon te grijzen, bijna te kwijlen als een hond die een koekje heeft verdiend. Sahid toverde een handgranaat tevoorschijn, trok met zijn andere hand opnieuw de dolk uit de schede. Hij deed alsof hij de granaat in zijn mond propte, terwijl hij met de dolkpunt naar Jassin wees. Hij kon niet duidelijker zijn.

Sahid hing de granaat terug aan zijn broekriem, maar de dolk hield hij in zijn hand. Ahmed legde een hand op Sahid's schouder alsof het zijn zoon was en leidde hem naar de stoel die voor de televisie stond. 'Laten we hem nog een kans geven, Sahid. Een paar minuten geduld heb je toch nog wel?'

Sahid glunderde en sneed tergend langzaam een reepje uit de stoelzitting. Ahmed pakte zijn telefoon en begon met zachte stem een telefoongesprek te voeren.

Aan de horizon waren nog altijd grijze regenwolken te zien. Geen vuurbol. Geen zwarte rook. In gedachten doorliep Jassin zijn ontwerp. Had hij een fout gemaakt? Dat kon niet, hij had hier lang over nagedacht en aan gewerkt. Een defecte sonde misschien? Niet waarschijnlijk. In gedachten maakte hij een rekensom. Reistijd, extra vertraging door het slechte weer, de ingebouwde vertraging. Shit. De wagen had allang moeten exploderen. Jassin kon er niet langer omheen, hij hield zichzelf voor de gek. Er was iets misgegaan en niet zo'n beetje ook. Voor zijn geestesoog zag hij de handgranaat in Sahid's hand bungelen. De pin die hij bijna liefdevol met een vinger had beroerd.

Aha! Hij was de afkoeltijd van het motorblok vergeten mee te tellen. De motor moest eerst afkoelen tot onder een bepaalde temperatuur. Dan pas ging de vertraging van de ontsteker in. Vijftien minuten. Als hij een optimistische schatting deed, moest over uiterlijk vijftien minuten de explosie plaatsvinden. Hij huiverde en dacht terug aan de begerige blik in Sahid's ogen. In het gunstige geval explodeerde de auto en niet hijzelf.

Zijn handen beefden en een stalen band omklemde zijn borstkast. Waar was hij aan begonnen, vroeg hij zich vertwijfeld af. Wat deed hij hier. Hij moest er even uit, om een aanval van hyperventilatie de kop in te drukken. Frisse lucht zou hem goed doen, regen of niet. Hij klopte op zijn borstzakje, toen op zijn broekzakken.

Hij hield een pakje sigaretten omhoog toen Ahmed half omkeek. De man knikte, na een korte aarzeling. Opgelucht verliet hij de kamer, voor de man zich bedacht en Sahid met hem meestuurde.

6

Hij speelde met de gedachte om een flinke omweg te maken, of op een parkeerterrein nog enkele hoofdstukken uit zijn roman te lezen, maar zag er toch maar vanaf. De vergadering was speciaal voor hem uitgesteld, dat zouden ze vast nog wel een keer doen en hij kon het probleem niet eeuwig voor zich blijven uitschuiven. Helaas, hij kon het lot niet ontlopen. Hij had zijn presentatie bedroevend slecht voorbereid en zou moeten improviseren. Ach, dat was niet voor het eerst. Daarin schulde meteen ook zijn kracht. Hij monterde al een beetje op, nu zijn besluit om zonder dralen naar de zaak te rijden genomen was.

Niet veel later stopte Kenneth fluitend voor de slagboom, wenste de bewaker in het hokje een goede en vooral droge dag en liet zijn toegangspas zien. De anders zo vriendelijke en spraakzame man gaf een nerveus kort knikje en opende direct de slagboom. Terwijl hij gas gaf en het wachthuisje passeerde, viel hem op dat de bewaker onmiddellijk naar zijn telefoon greep en hem net iets te nadrukkelijk nakeek. Kenneth haalde zijn schouders op. Hij zag spoken. Dat hij in een huurauto reed was geen reden om meteen over te gaan op alarmfase rood.

Hij zoefde over het parkeerterrein aan de voorkant van het hoofdgebouw, het was de plek waar de mindere goden hun voertuig moesten parkeren. Het stond afgeladen met auto's, met dit weer nam natuurlijk iedereen de auto – maar toch was het opvallend hoe vol het er was. Zelfs in de bochten stonden auto's geparkeerd en hier en daar stonden ze zelfs dubbel. Voor hem doemde de duistere mond van de parkeergarage

op. Natuurlijk zou zijn vaste plek op dit tijdstip niet meer vrij zijn, waardoor hij minstens twee niveaus zou moeten afdalen in de parkeergarage onder het gebouw van de binnenlandse veiligheidsdienst.

Vlak voor hij de garage inreed zag hij plotseling de rood met witte pilons midden op de weg staan. Een doorweekte bewaker met een nors gezicht stuurde hem met dwingende gebaren naar rechts. Verbaasd volgde hij het weggetje dat van het gebouw af leidde, tot in een uithoek van het parkeerterrein dat tot zijn verbazing volledig leeg was. Het leek in allerijl ontruimd te zijn.

Hij werd er opgewacht. Midden in het niets stond Sam, de chef van zijn afdeling, druipend van de regen. Hij keek alsof hij voor een aanstormende Boeing 747 stond. De man gaf hem een stopteken. Langzaam bracht Kenneth de auto tot stilstand. Langs de omtrek van het lege terrein zag hij nu mannen in het zwart met getrokken wapens tevoorschijn komen. Ongerust keek hij naar Sam. Die gaf hem een teken. Kenneth opende het portier en stapte langzaam uit. Met zijn handen hoog en duidelijk zichtbaar in de lucht liep hij langzaam bij het voertuig vandaan, terwijl een windvlaag een lege plastic zak over de open vlakte joeg.

Zijn chef greep hem bij de kraag, trok hem rennend met zich mee naar de rand van het vrijgemaakte terrein en werkte hem daar hardhandig tegen de grond. ‘Had jij geen crèmekleurige auto?’ brulde Sam tegen de storm in, terwijl hij zich naast hem liet vallen.

‘Meegenomen door een bergingsbedrijf.’

‘Een wat?’ Een ruk aan zijn schouder. Sam keek hem scherp aan.
‘Vertel me alles vanaf het moment dat je van huis ging.’

Kenneth deed zijn verhaal en keek verbaasd toe hoe een op afstand bestuurbaar rupsvoertuig ratelend naar zijn huurauto reed. Sam gebaarde met zijn hoofd. ‘Dat heeft totaal geen zin, maar we doen het toch voor de zekerheid. Ik wil uitsluiten dat we alsnog huizenhoog de lucht in vliegen.’ Kenneth hapte naar adem en keek verbaasd, maar Sam zweeg. Na een rondje om de auto en het bestuderen van de onderkant, stopte het rupsvoertuig abrupt en met een schok. De mannen in het zwart stonden op en renden eropaf. Kenneth en Sam krabbelden tegelijk op en renden naar het gebouw.

‘Hé,’ riep Sam. ‘Laat je mobiele telefoon voortaan niet in je auto achter.’

Hij beklopte zijn zakken en voelde hoe hij rood aanliep. Het toestel moest inderdaad nog in zijn eigen auto liggen.

‘Je vrouw probeerde je te bereiken en heeft in uiterste wanhoop ons toen maar opgebeld. Volgens een buurvrouw hingen er vannacht enkele vage types rond bij je auto en toen ze voor de zekerheid langs de straatkant liep, vond ze een steeksleutel en een stiletto. De laatste dagen hebben we verontrustende berichten onderschept, die krijgen langzaamaan meer betekenis.’

Hijgend bereikten ze een zijdeur van het hoofdgebouw en eenmaal binnen probeerde Sam tevergeefs alle vuil en nattigheid van zijn jasje af te kloppen. Hoofdschuddend trok hij Kenneth een kamer in en duwde een telefoon in zijn handen. ‘Een bergingsbedrijf, zei je? Die wagen moet van

de weg af, en snel. Bel ze op en laat de bestuurder een rustige plek opzoeken – laat hem wachten tot we bij hem zijn.’

7

Jassin stond aan de achterkant van het gebouw enigszins in de luwte met zijn rug tegen de muur gedrukt. Hij nam een trek van zijn sigaret, terwijl de wind langs het gebouw flipte. Wat een weer. Ophouden met regenen deed het voorlopig niet. Donkere wolken joegen op hoge snelheid voorbij, zo laag dat je ze bij wijze van spreken kon aanraken. De wereld was grauw, grijs en donker. Om depressief van te worden.

De sfeer was binnen ook niet te harden. Sahid liep alsmaar met zijn kont te draaien en Ahmed trapte er met open ogen in. En nu hadden ze hem met de dood bedreigd. Hij kon er niet meer tegen. Nog even en dan explodeerde die vervloekte auto - als alles goed ging - en zat de klus er op. Zolang hij een paar cruciale zaken voor zich hield, hadden ze hem nodig en was hij relatief veilig. Zoveel was hem vandaag wel duidelijk geworden. Hij was slechts een instrument. Zodra er een ander, beter instrument kwam, dumpten ze hem zonder mededogen. Hij vroeg zich af wat hij hier deed, bij dit stelletje godsdienstfanaten. Ze stonden buiten de werkelijkheid, lieten zich gek maken door een oude man op een videoband, die een bundeltje heilige geschriften interpreteerde op een manier die hem het beste uitkwam en grenzeloze macht verschafte. Als Jassin dat van tevoren had geweten!

Het enige dat hij wilde was de dienst een lesje leren. Ze werken niet mee en dus moest Jassin zelf zijn dossier vernietigen. Nu bleek dat hij niet alleen van de dienst af moest, maar ook van die twee idioten daarboven. En dit was nog maar een klein deel van de terreurcel, wist Jassin. Hij had

diverse keren namen horen noemen en kende inmiddels enkele van de geheime ontmoetingsplekken.

Hij nam een flinke trek van zijn sigaret, blies de rook tussen zijn tanden door en keek verbaasd op toen hij verderop een vrachtwagen van de weg af zag draaien, het verweerde asfalt op dat naar dit vervallen gebouw leidde. Wat kwam die idioot hier doen? Keren? Toch zeker niet de weg vragen? Het gebouw waarin ze sinds kort hun intrek hadden genomen stond midden in een woestenij. Het stond al jaren leeg in afwachting van de sloop. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde door het regengordijn dat over het asfalt joeg. Het leek op een takelwagen, een bergingswagen. Jassin vloekte, schoot zijn peuk weg en dook naar binnen, voor de bestuurder hem kon zien.

Op de vierde etage liep hij het trappenhuis uit. In een pand als dit vertrouwde hij de lift niet, dat had hij tijdens zijn krakersverleden lang tijd geleden pijnlijk ondervonden. Hij stopte even bij een raam in de gang. In de verte zag hij de bergingswagen de openbare weg weer opdraaien. Opgelucht haalde hij adem, maar bleef voor de zekerheid staan kijken tot het voertuig in de verte was verdwenen. Hij had een raar gevoel in zijn buik. Er knaagde iets aan hem. Maar wat het was ontglipte hem steeds. Achter hem klonk een geluid en geschrokken draaide hij zich om.

‘Zie je spoken, hond?’ vroeg Sahid met scherpe tong.

Jassin beseftte dat hij lijkkbleek moest zien. Want precies op dat moment drong pijnlijk tot hem door wat er niet klopte. ‘Ik moet kotsen.’ Hij sloeg

een hand voor zijn mond, draaide zich abrupt om en liep op een drafje weg.

‘Mietje!’ riep Sahid hem na, maar Jassin negeerde hem en glipte het doodlopende gangetje van de toiletten in. Toen hij zeker wist dat Sahid hem niet volgde, dook hij opnieuw het trappenhuis in en rende de trappen af alsof een stroom hete lava hem op de hielen zat.

8

Aarzelend nam de bergingswagen de afrit naar het tankstation en passeerde de lange rij pompen. Het voertuig reed door naar het aangrenzende parkeerterrein, keerde en bleef midden op de weg met draaiende motor staan.

Plotseling was er een felle lichtflits te zien en een verzengende hitte teisterde het parkeerterrein. De bergingswagen deinde hevig op en neer door de drukgolf. Ongeveer een kilometer verderop kroop een vuurbol naar de hemel en een vervallen gebouw waarvan de voorgevel was weggeblazen begon langzaam in elkaar te zakken. Even later regende het puin.

Een zwarte commandowagen die in een onopvallend hoekje van het parkeerterrein had staan wachten trok fel op en kwam met knarsende remmen tegenover de bergingswagen tot stilstand. Een man met een geel oliejack zwaaide het portier open, sprong uit de sleepwagen en rende ineengedoken tegen de striemende regen naar de achterzijde van de commandowagen. De deur zwaaide open en daar zag hij Kenneth en Steve zitten. De man in het gele oliejack stak zijn duim op naar de twee. ‘Bedankt voor het lenen van jullie wagens, kerels!’

Een stevige man met harde gelaatstrekken, commandant George Pappenmacher, stond energiek op en liep met uitgestoken hand op plaatsvervangend commandant Clive Barkman af, de man in het gele oliejack. Als specialisten van een geheime eenheid, waren ze door de

binnenlandse veiligheidsdienst ingeschakeld, zodra ontdekt was welk gevaar er dreigde.

‘Ik geloof dat ik je mag feliciteren, Clive,’ zei Pappenmacher ‘We hebben het hem toch maar mooi even geflikt.’

‘Is mijn auto in orde?’ kwam Steve bezorgd tussenbeide.

De commandant keek hem geamuseerd aan. ‘Geen enkele auto brengt het er op korte afstand van een explosie zonder schade vanaf, mijn beste man. Zojuist viel hier een kort, maar stevig regentje.’ Hij wees omhoog. ‘En dan heb ik het niet over die grijze lucht. Maar maak je geen zorgen, we vergoeden de schade van het vallende puin. Zolang je zwijgt over wat je hier vandaag allemaal meemaakt uiteraard.’

‘Jij hebt tenminste nog een auto,’ mengde Kenneth zich op zure toon in het gesprek. ‘Die van mij is volledig uiteengereten.’

‘De eerste berichten komen binnen, commandant.’ Clive had een oortje ingedaan. ‘Eén man heeft het pand vlak voor de explosie verlaten en is behoorlijk gewond, maar zoals het er nu naar uitziet buiten levensgevaar. Hij is bij kennis en aanspreekbaar. Ze ondervragen hem op dit moment, om duidelijkheid te krijgen over hem, de cel, het aantal terroristen in het gebouw en mogelijke andere geplande aanslagen. Van het gebouw is niets meer over, het is totaal ingestort. De kans op overlevenden is weinig meer dan nul.’ Hij kneep zijn ogen samen. ‘Aha, we hebben blijkbaar de elektro-man te pakken. Dat is mooi. Die kan ons een hoop vertellen.’

Kenneth kuchte. ‘Kan iemand mij misschien vertellen wat er allemaal aan de hand is? Ik begrijp dat er daarnet even geen tijd voor was, maar...’

Commandant George Pappenmacher stak zijn hand op. ‘Het meeste weet je al. In de goot voor de deur van je huis zijn een mes, een steeksleutel en stukjes bedrading gevonden. Nader onderzoek leverde een hoopje boorslijpsel op. De vingerafdrukken op het mes brachten ons bij een oude bekende. Jason, een ex-kraker die we al in het vizier hadden. Hij noemt zich tegenwoordig anders. Bij huiszoeking in zijn appartement vonden we verdachte componenten, schema’s, cryptische e-mails. Hij belde regelmatig met andere personen die wij in de gaten hielden. Het kon bijna niet anders of ze bereidden een aanslag voor.’

‘We wisten ook vrij zeker waar die aanslag moest plaatsvinden,’ vulde zijn rechterhand Clive Barkman aan, ‘want we vonden dat mes immers voor jouw deur. En we weten hoe onze ex-kraker, die zich tegenwoordig trouwens Jassin noemt, over de dienst denkt. Alleen wisten wij tot voor kort niet dat hij zich met extremisten inliet. Hoe diep kun je gaan!’

‘Terroristen,’ corrigeerde George Pappenmacher hem, terwijl de verachting in zijn stem was te horen. ‘Je komt verdomde moeilijk van ze vanaf.’

Steve schoot in de lach. ‘Volgens mij hebben jullie zojuist een prima manier gevonden.’

‘We dachten: laten we dat tuig maar eens kennis maken met hun eigen bedenksels. We wisten inmiddels waar ze zaten. Want Jassin had zijn telefoon aan laten staan. Dus mijn collega Clive reed doodleuk met de bergingswagen naar dat gebouw toe, stalde de auto met de bom netjes onder de luifel van de hoofdingang en schakelde de motor uit. We moesten

die bom onschadelijk maken en dat lijkt mij uitstekend gelukt! In de krant zal het natuurlijk om een gaslek of zoiets gaan.’

‘Leuk om te weten hoe het nieuws tot stand komt,’ zei Steve.

Drie brandweerwagens raasden met loeiende sirene voorbij over de snelweg, direct gevolgd door enkele ambulances en politiewagens. De commandant en zijn rechterhand hadden even geen tijd voor Kenneth en Steve, ze waren verdiept in gesprekken die via oortjes en mobiele telefoons verliepen.

Kenneth sloeg Steve op de schouder. ‘Dat was goed werk, man. Ik zit er wel mee dat ik je in gevaar heb gebracht, ook al was het zonder dat ik het wist. Als je ook maar iets langer met die bom in je laadbak had rondgereden, was je tegen het dak van de cabine uitgesmeerd.’

Steve knikte. ‘Dat belletje van je baas had geen minuut later moeten komen. Ik ben nog nooit zo snel uit mijn wagen gesprongen en snap nog steeds niet dat ik niet meteen ben weggerend. Koelbloedig klom ik volgens instructies op de laadbak en viel er door een verraderlijke rukwind bijna meteen weer vanaf. Ik startte je auto zodat de motor op temperatuur bleef. Daarna maakte ik als de sodemieter dat ik wegkwam. Vanaf een flinke afstand hield ik alles in de gaten. Man, ik zweette als een geïrriteerd oog. Het leek een eeuwigheid voordat die zwarte commandowagen arriveerde en ik mijn bergingswagen kon overdragen aan die speciale eenheid.’

Kenneth keek de man van top tot teen aan. ‘Dus nu weet je hoe het zit. Met dat saaie kantoorbaantje van mij, bedoel ik.’

‘Ja, en vandaag heb jij mijn stoffige bureau gezien.’

Ze moesten lachen. Het was minder dan twee uur geleden dat Steve Kenneth te hulp was geschoten, toch leek het een eeuwigheid geleden.

‘Ik wil dat je weet dat je niet meer bij mij in het krijt staat, Steve. Nooit meer. Nu pas beseft ik dat vrienden dat niet nodig hebben. Voortaan doe ik iets gewoon omdat ik je mag.’

Steve keek hem geamuseerd aan. ‘Kenneth, daar ben ik verdomde blij mee. Vooral omdat, na alles wat je mij vandaag hebt aangedaan, alle ellende die ik heb moeten doorstaan en het idee dat mijn vrouw en kinderen bijna zonder mij verder moesten, jij de rest van je miserabele kantoorleventje bij *mij* in het krijt staat, vriend!’

Sprakeloos staarde Kenneth Steve aan. Zijn mond bewoog alsof hij iets wilde zeggen, maar de eerste lettergreep steeds kwijtraakte. Steve keek hem smalend aan en stompte hem plagerig in zijn maag.

‘Kop op, binnenkort zijn we misschien collega’s. Ik ben uitgenodigd voor een gesprek bij je baas. Een takelende geheim agent, wat zeg je me daarvan!’

Flaptekst

Verhalen om van te rillen is een verhalenbundel met zes spannende misdaadverhalen. Verhalen die lekker weggelezen, je op het puntje van je stoel laten zitten en die hopelijk af en toe ook een glimlach op je gezicht tevoorschijn toveren.

In *Onafgemaakt* denkt een inbreker eenvoudig zijn slag te slaan. Voor hij het weet wordt hem van alles en nog wat in zijn schoenen geschoven en is de politie hem plotseling op het spoor. Ondertussen moet hij wel zien te achterhalen wat er nu echt gebeurd is en wie hem er probeert in te luizen.

Dik in de problemen vertelt het verhaal van een gewaagde vakantieflirt met onverwachte consequenties, terwijl in *Jatwerk* een schrijver serieus in de problemen komt als een uitgever dankzij zijn vrouw eindelijk interesse toont in een verhaal.

In *Eindbestemming dak* loopt een avontuurtje met een mysterieuze vrouw compleet uit de hand, waarna een wilde klopjacht ontstaat. Eerst raakt hij zijn vrouw en zijn huis kwijt, vervolgens loopt zijn leven gevaar. Pas zodra criminelen het op zijn gezin gemunt hebben, komt er een einde aan het vluchten en ontbrandt de strijd.

Prepayday vertelt het verhaal van een man die een prachtige mobiele telefoon vindt en tegen beter weten in besluit het te houden. Op het moment dat hij vreemde berichten in het geheugen ontdekt en er in een

opwelling op reageert, blijkt al snel dat hij zich flink in de nesten heeft gewerkt.

Een groep terroristen beraamt in *Countdown tot inferno* een aanslag. Het is geen makkelijk doelwit, dus wordt een explosief met een vernuftig ontstekingsmechanisme ingezet. Alleen loopt niets zoals gepland en is het nog maar de vraag of het explosief het doelwit bereikt.

Kees Krick (1964) werkt als zelfstandig auteur, tekstschrijver en fotograaf voor bedrijven en uitgeverijen via zijn bedrijf Kees Krick Media. Zijn artikelen verschijnen onder andere in de bladen Zoom.nl, Computer!Totaal, Tips & Trucs, iPhone Magazine, iPad Magazine, Computer Idee en op websites zoals Webwereld en Computerworld. Hij is auteur van fictie (misdad, suspense en science fiction) en educatieve fotografieboeken en eBooks.

© Kees Krick - www.keeskrick.com - info@keeskrick.com